

Giới thiệu Hai Kiếp Đầu Là Anh

Truyện Hai Kiếp Đầu Là Anh tác giả Tiểu Kết Ngủ Ngày một bộ ngôn tình đầy cảm xúc kể về chuyện tình buồn cũng như số phận đầy đau khổ của cô, vì tình yêu quá mãnh liệt cô đã chấp nhận hi sinh bản thân cho người mà cô yêu thương.

Kiếp này cô chỉ là một nữ nhân yếu ớt, tay trái gà không chặt. Cô đã dặn lòng sẽ không vì anh mà tổn thương chính mình nữa. Trớ trêu thay, không biết vì cơ duyên sắp đặt hay không chính cô lại gặp anh một lần nữa.

Nhưng sau khi gặp anh, cảm xúc vẫn như ngày đầu, tim vẫn đập nhanh, hơi thở gấp gáp. Rồi cô lại tiếp tục rơi vào vòng xoáy của tình yêu. Mời các bạn đón đọc truyện để xem anh có đáp lại tấm chân tình của cô không nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đầu Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Păng”

Cô cảm giác ngực mình thật đau, tay chân cô cử động không nổi nữa, cô mất dần ý thức, đôi mắt mờ đi.

Thật lâu lúc sau cảm giác đau đớn ấy qua đi, cô mở mắt nhìn xung quanh, trước mắt cô là mảng mờ trắng ảo, có bóng dáng nhỏ nhắn từ từ bước gần lại cô.

“Khuyên Đề, đi thôi.” giọng nói thật trong trẻo vang lên.

“Đi... đi đâu? Cô là ai?” Khuyên Đề sợ hãi, đây là đâu sao chỉ thấy một màu trắng toát, lạnh lẽo thế này...

“Đi thôi, nơi thuộc về cô, nơi không có đau thương, nơi không có chết chóc. Nơi cô không cần mỗi ngày phải nghe lời sai khiến, không phải sống như một con rối chém giết. Và là nơi không có Lãnh Thế Thiên, đi thôi.” bóng dáng nhỏ đó chạy lại nắm tay cô cười vang.

Bóng mờ trắng dần hiện ra, là một cô bé tầm 13-14 tuổi, cặp mắt tinh anh, đôi môi mọng cười lên thật đẹp, đôi má ửng hồng, mái tóc bầu ngang vai, cô bé mặc bộ váy trắng dài đến chân, thật trong như thiên sứ.

Cô thần thờ ba giây, khi nhớ lại cô bé nhắc đến ba từ “Lãnh Thế Thiên” tim cô nhói lên “Không được, cậu chủ cần tôi bảo vệ, tôi không thể bỏ đi được. Buông tôi ra!” cô hét lên, kéo tay cô bé khỏi tay cô.

“Tại sao? Nếu không có cô bảo vệ cho anh ta, thì cũng sẽ có người khác bảo vệ, anh ta thiếu gì ảnh vệ. Cô có yêu anh ta quá hóa ngốc không hả? Theo anh ta lâu thế, hẳn có bao giờ để ý cô một lần chưa, có quan tâm cô dù chỉ một lần chưa? Tại sao cô vẫn một mực muốn theo anh ta, hừ.” cô bé tức giận nhìn cô, đúng là con người, yêu quá hóa ngốc ngếch a.

“Tô... i. tôi không có yêu anh ta.” Cô chết trối cũng không muốn cho người khác biết mình yêu anh, đó là tình cảm cô giấu tận sâu trong trái tim cô, cô không muốn ai biết cả.

Cô bé nhìn cô khuôn mặt đã ửng đỏ như quả cà chua “Ây da, cô đúng là ngốc, ai nhìn cô thì cũng biết cô yêu anh ta. Cả anh ta cũng biết, nhưng chỉ là không nói thôi...” hừ, nhìn cô khi nhắc đến anh ta đôi mắt tràn ngập tình yêu nồng đậm, lừa người à.

Cô bé bỗng dâm chiêu, tay chống cằm. Khuyên Đề chột dạ nhìn cô bé, nuốt nước bọt lảng tránh qua chuyện khác “Nè, mà cô bé là ai? Đây là đâu, sao chỉ có một màu trắng vậy?”.

“Nè... nè...” Một hồi lâu cô bé không trả lời, Khuyên Đề sốt ruột.

Mắt cô bé lóe sáng, ngẩng đầu lên nhìn Khuyên Đề không trả lời câu hỏi, cười cười “Cô muốn sống lại một lần nữa không?”.

Khuyên Đề kinh sợ “Són.. g.. cô bé nói tôi sống một lần nữa là sao? Tôi chết rồi sao?”

“Ừm, cô chết cách đây mười phút rồi, cô quên cô đỡ đạn cho anh ta (Lãnh Thế Thiên) mà chết sao?”

“A...” cô gần như nhớ lại. Buổi sáng cô và Lãnh Thế Thiên cùng thêm hai ảnh vệ đó là Ân Long và Ân Diệc, từ văn phòng tổng giám đốc bước vào thang máy chuyên dụng tổng giám đốc để xuống tầng hầm giữ xe. Vừa bước xuống tầng hầm liền bị một đám người bịt mặt bao vây xung quanh, cô nhớ không lầm thì gần những hai mươi tên, tên cầm dao, tên cầm gậy, có tên cầm cả thanh sắt dài, mà chỉ có cô và thêm hai ảnh vệ nữa bảo vệ Lãnh Thế Thiên. Cho dù cô có gần năm năm học võ, tay không đánh trả thì cũng không chống lại nổi quá nhiều người bịt mặt này, cô kiệt sức. Lúc cô gần như ngã khụy, Lãnh Thế Thiên bước tới giải vây cho cô, anh đánh trả thì trong góc xe một người bịt mặt bước ra, trên tay cầm súng hét lên “Lãnh Thế Thiên, mày chết

đi!”; cô không để ý thân thể mình đang đau đớn, chạy đến ôm anh.

“Pằng” một tiếng, cô cảm giác ngực mình thật đau thật khó thở, cô cố mở mắt ra nhìn anh, chỉ thấy anh hốt hoảng kêu tên cô, anh ôm cô vào lòng. Vừa lúc đó thang máy mở ra, cô chỉ nghe thấy nhiều tiếng súng nổ rồi đôi tai ù đi, mắt nhắm lại. Lúc cô mở mắt là ở đây, à thì ra cô chết thật rồi.

“À, chết thật rồi.” cô cười, có gì đó thật mất mát.

“Nè cô, muốn sống lại không?” cô bé bị Khuynh Đề không để ý, bực bội ra mặt.

Cô không nghĩ ngợi trả lời “Không!”.

“Tại sao? Không phải ai cũng tham sống sợ chết sao, cô thật kỳ lạ.”

“Sống mà không có tương lai, không mục đích sống. Sống không có gia đình cạnh bên, sống như một cô nhi, sống thật cô đơn tôi sống làm gì?” Cô cười chua chát, nghĩ đến những năm tháng đã qua cô thà không sống nữa, làm một oan hồn lẩn khuất có khi vui vẻ hơn.

Cô bé bực mình, lấy trong túi ra một tờ giấy lăm bầm một hồi mới thốt lên “Tôi cho cô một cơ hội nữa, lần này hãy sống vì cô, sống sao cho đáng tôi đã giúp cô. Kiếp này không như kiếp trước của cô hay không là do cô định đoạt, tôi chỉ mong cô đừng làm tôi thất vọng.” Bỗng sau lưng cô bé tỏa hào quang thật chói mắt, từ từ biến mất và cô bé cũng không còn thấy đau nữa.

“Nè.. nè.. cô bé, vậy là sao... ch...” chưa nói hết câu Khuynh Đề bị một màng đen cuốn lấy, bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Khuynh Đề”

Cô khó khăn mở mắt. Thấy trước mắt mình là người đã năm năm cô không gặp, người mà cô yêu thương nhất trần đời, là người bà mà mất cách đây năm năm trời của cô. Cô sợ hãi, chính cô cũng không tin được người trước mắt mình là bà của cô, sợ đây là một giấc mơ, cô rất sợ. Cô ngồi bật dậy, ôm lấy bà, cảm giác ấm áp lan tỏa, hơi thở điều của bà, cô biết đây là thật rồi, ông trời đưa bà về với cô một lần nữa rồi.

“Bà ơi...” Cô bật khóc, tay càng siết thật chặt.

Bà hoảng hốt, vòng tay ôm cô, vỗ vỗ lưng “Ngoan, bà đây. Sao Đề Nhi của bà lại khóc, ở trường có ai bắt nạt Đề Nhi sao? nói bà đi, bà đến tận gia đình nó, báo với ba mẹ nó.”

“Dạ, không có.” Khuynh Đề lắc đầu, nước nớc.

Bà kéo tay cô ra, ngồi xuống bên cô, nắm tay thật chặt “Vậy tại sao con lại khóc? Nếu có ai ở trường bắt nạt con cứ nói với bà, bà không tha cho ai làm tổn thương Đề Nhi của bà đâu.”

“Dạ, thật sự không có.” cô lắc đầu, bỗng cô thấy có gì đó không đúng. Cái gì mà bắt nạt, cái gì mà ở trường? Cô năm nay 25 tuổi rồi, còn đi học là sao?

Cô nhớ rõ rằng cô học xong cao trung, bà cô bệnh nặng vì thế nên cô không lên tiếp đại học, cố gắng kiếm thêm tiền phụ viện phí cho bà. Cố gắng điều trị nhưng hai năm sau bà cũng mất, đó là khoảng thời gian đã kích nhất với cô, sau đó thì gặp Lãnh Thế Thiên và theo anh ấy đến tận bây giờ.

Cô ngược mắt lên nhìn bà, lau nước mắt “Bà.. bà nói con còn đi học là như thế nào?... năm nay con bao nhiêu tuổi?”

“Nha đầu, con bị ngất đi rồi ngốc luôn hay sao, năm nay con 18 tuổi đang học năm cuối cao trung rồi biết chưa? lúc trưa bà nhận được điện thoại trường con báo con ngất xỉu trong lớp, làm bà già này thật lo lắng a. May quá, chỉ là con bị lao lực, cơ thể suy yếu cần bồi dưỡng thêm thôi. Sau này con không cần vừa học vừa làm nữa, bà còn sức bà lo cho con được mà.” bà nhìn đứa cháu vì bà mà phải sáng học tối chạy đi làm, thân thể nhỏ nhắn càng ngày gầy đi, bà không giấu được nỗi xót xa trong lòng.

Nghe bà nói thế thì càng chắc chắn mình đã trùng sinh a. Trùng sinh giống mấy tiểu thuyết và phim ảnh trên ti vi sao? cô khó khăn nuốt nước bọt.

“Hay là lúc con ngất xỉu, chắc đập đầu xuống bàn rồi, nên không nhớ mình còn đi học, bao nhiêu tuổi. Đi, đi với bà đến bệnh viện xem sao.” bà đứng dậy, chuẩn bị lấy áo khoác dẫn cô đi bệnh viện khám.

“A.. không cần bà ơi, con nhớ lại rồi, nhớ tất cả rồi. Lúc mới thức đầu óc con chưa tỉnh táo cho lắm, nên làm bà lo, giờ không sao nữa rồi, con nhớ hết rồi.” cô nắm tay bà lại, cô nở nụ cười, đôi mắt còn đọng lại tảng nước mắt chưa khô. Nụ cười cô đẹp như ánh nắng mai, lộ cả hai nướm đồng tiền sâu.

Bà thấy cô cười thì mọi lo lắng trong lòng vui bớt đi. Bà luôn biết cô hay cười cho qua chuyện, nhưng bà không cản lại nụ cười của cô, càng ngày cô càng giống mẹ mình y khuôn đúc. Cô từ nhỏ rất hiểu chuyện, từ lúc ba mẹ cô mất, cô chưa từng nhắc đến nữa, cô sợ bà đau lòng mà vì thể sinh bệnh, cô luôn cố gắng làm đứa cháu ngoan, hiếu thảo. Bà thờ dài nhìn cô “Con làm bà hết hồn. Thôi xuống bếp ăn cháo, bà biết Đề Nhi của bà thích nhất cháo đậu đỏ, nay bà có nấu hầm bổ cho cháu đây.”

Cô bước xuống giường, ôm bà sau lưng vừa đi vừa nhong nhèo “Bà của con nấu cháo đậu đỏ là ngon nhất thế giới.” cô biết trên đời này chỉ có bà là yêu cô nhất.

Cô thật sự đã trưởng thành rồi, vừa vui mừng cũng vừa kinh sợ, làm lại cuộc đời cũng tốt, cô sẽ làm tất cả những thứ lúc cô còn trẻ chưa làm được, sẽ làm lại cho tương lai cô một ánh hào quang riêng. Cô sẽ không nhu nhược, sẽ làm tất cả vì tương lai cô và bà cô thôi.

Nhưng còn một người, một người cô đã yêu từ lần đầu gặp mặt. Anh tuấn tú lạnh nhạt, anh đi đến đâu tỏa hào quang chỉ riêng anh đến đó, lúc anh cười lên cả xung quanh như ngừng động, nhưng rất ít khi anh cười, cả cô cũng chưa từng, chỉ là những cái nhử mi, những từ lạnh lùng. Cô hiểu rõ, anh là một ông chủ lớn sao để ý đến cô được, huống chi kiếp trước cô có vết sẹo dài trên mặt trong rất xấu xí nữa. Nhưng cô yêu anh, yêu đến cả tính mạng mình cũng không cần. Cô thờ dài, lúc cô 25 tuổi ở bên anh 24/7 còn chưa được anh để ý, bây giờ cô chỉ 18 tuổi ngay cả gặp mặt anh còn khó khăn hơn lên trời, mà bây giờ cô cũng chẳng phải ảnh vệ theo bên anh nữa. Cô nhìn mình trong gương, ốm yếu, gầy gộc, mặt chẳng có tí hồng hào dù vết sẹo trên mặt không còn nữa. Cô thử vương vài quyền, cánh tay yếu ớt run rẩy, bao nhiêu quyền đạo cô học được trong bao năm nay biến mất sau vụ trùng sinh này rồi. Cô cười mỉa mai mình, giờ cô chỉ là nữ sinh ốm yếu đang học cao trung thôi, cô đành chôn mỗi tình đầu không thành này vào tận sâu trong tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đầu Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Cô cũng quen dần với cuộc sống này, cứ trôi trôi qua hết năm cuối cao trung rồi đến đại học, cô vẫn chăm chỉ vừa làm vừa học dù có học bổng cho sinh viên giỏi, cũng sẽ bớt một ít chi phí trong gia đình. Bà vẫn hay la rầy đừng vừa làm vừa học sẽ không tốt cho sức khỏe, nhưng cô muốn đỡ được phần nào đó gánh nặng cho bà, cô muốn nhanh chóng học xong rồi xin việc làm tốt hơn để bà không phải làm cực khổ nữa. Bà cô làm tạp vụ cho công ty gần nhà trọ, cô thật sự không muốn nhưng những công việc cô xin làm quá bấp bênh nên không thể làm gì khác hơn.

Ở trường cô là sinh viên giỏi của ngành kinh doanh ba năm liền, cô lại vừa xinh đẹp động lòng người vừa tốt bụng với bạn bè, nên được tung hô là hoa khôi của ngành. Cô cũng có vài người theo đuổi, nhưng không hiểu sao cô vẫn không chấp nhận được một ai. Mà bây giờ có việc quan trọng hơn là kiếm tiền để chữa bệnh cho bà và đóng học phí kì học sau, khoảng thời gian này là nghỉ hè nên cô cố gắng kiếm tiền xoay xở, mỗi buổi tối cô xin làm phục vụ ở khách sạn Phương Hội cùng Trình Ngải Lệ, bạn thân của cô.

Khách sạn Phương Hội là nơi luôn đầy tiệc của siêu sao, những người thượng lưu giàu có, một món ăn trong đây cũng hết mấy ngàn tệ bằng đủ cả tháng lương của cô. Nơi này cũng là nơi gặp mặt của các tiểu thư giàu có để khoe mẽ gia đình mình giàu có bao nhiêu, ngày nào cô cũng nghe được cô A có đồng hồ hiệu mới nhất, cô B thì túi xách hiệu của năm, cô C thì bộ váy mới nhất trong nước chỉ có độc nhất vô nhị.

Trình Ngải Lệ nghe muốn thuộc lòng, trẻ môi “Mấy bà cô này ngày nào cũng vào đây ôm đống đồ đồ ra khoe với nhau, nghe mà không chán sao trời. Nếu tớ có mấy chục ngàn tệ đó, trước tiên sẽ rủ cậu đi ăn một bữa cho no căng bụng sau đó sẽ kéo cậu đi du lịch ở tỉnh H, nghe nói nơi đó rất đẹp, ha ha Khuynh Đề cậu nghĩ sao, có thấy tớ rất tốt với bạn bè không?”

Khuynh Đề không trả lời, chỉ cười xếp lại chén đĩa dơ trên bàn vào mâm.

“Ây da, đúng là khách sạn 5 sao có khác, tớ nghĩ ông chủ mình chắc là người nước ngoài.” Ngải Lệ cảm thán.

“Sao cậu biết?”

“Cậu không thấy kiến trúc này theo kiểu âu sao? Nghe nói cả chiếc ly, muỗng ăn cũng nhập từ bên âu về a.”

Đang tính luận chuyện với Khuynh Đề tiếp, cô nghe thấy tổ trưởng kêu mình, cô nói với Khuynh Đề vài câu rồi chạy đi. Khuynh Đề cô thật tốt khi có thể quen biết được Ngải Lệ, tính tình cô ấy thẳng thắn, có đôi phần nóng nảy nhưng vẫn là người tốt, tính cách có khá là con nít nhưng luôn rất chăm sóc cô, biết cô còn vừa học vừa làm nên Ngải Lệ đã giúp cô rất nhiều việc, nhưng về tiền bạc Khuynh Đề cô không bao giờ nhận, vì cô nghĩ tình bạn có dính đến tiền bạc rất dễ mất đi.

Cô dọn xong chén đĩa dơ vào mâm, xoay người lại đứng vào ai đó, cô ngã xuống chén đĩa bể nghe tiếng “xoảng”, cô chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã nghe tiếng hét “Trời ơi, mắt cô để đâu vậy hả? Làm hư bộ váy hiệu LV mới mua của tôi rồi.”

Cô ngược đầu lên, trước mắt cô là bộ váy thật đẹp nhưng dính vết cà ri vàng nên nhìn nó xấu đi một ít, và khuôn mặt của cô gái xinh đẹp trang điểm kỹ nhưng méo mó đến khó coi, cô biết người này, là khách quen của Phương Hội, ngôi sao Phương Tinh. Cô đứng dậy, cụp đầu xuống “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không cố ý, tôi sẽ giặt sạch lại cho cô.”

Quản lý Tô chạy lại “Có chuyện gì?”

“Cô nghĩ vết cà ri này sẽ giặt sạch sao, bộ váy tôi đáng để cô đựng tay đến giặt sao? Đồ tiện nhân!” Phương Tinh cực kỳ tức giận hét lên.

Khuynh Đề đan hai tay lại, thân hình run rẩy, mặt trắng bệch, cúi đầu nghe Phương Tinh mắng nhiếc.

“Cô thật là.. mai không cần đi làm nữa. Cô Phương Tinh bớt giận.” Quản lý Tô nhìn nọt Phương Tinh.

“Hừ, đồ tiện nhân nghèo hèn. Quản lý Tô tôi nể tình giám đốc khách sạn Phương Hội nên đến đây ăn, đây là cách mấy người chiêu đãi khách à?” cô hát mặt, nói càng to. Mà này giờ xung quanh đã ồn ào tụ tập, nhìn một màn kịch khá vui vẻ này để giải trí rồi.

“Cô Phương Tinh bớt giận, là tôi quản lý nhân viên không chặt, tôi xin lỗi.” anh liếc nhìn qua Khuynh Đề “Còn đứng đó làm gì? Cút đi cho khuất mắt cô Phương Tinh.”

“Quản lý Tô..” Khuynh Đề mím môi, mắt ửng hồng sắp khóc.

Ngải Lệ nói chuyện với tổ trưởng nhà hàng xong bước ra thấy cảnh Khuynh Đề bị hiếp đáp, tức giận bước đến bên Khuynh Đề.

“Nè, cô ý là ngôi sao nên muốn sinh bệnh giờ nào là sinh bệnh giờ đó sao, bộ váy cô hàng hiệu thì sao chứ? Nó chẳng hợp với nhân cách của cô tí nào.” Ngải Lệ mĩa mai.

“Nè con nhỏ kia, mi là ai mà dám nói chuyện vậy với ta? Bộ váy này là hàng mới nhất của Louis Vuitton giá nó trên hai mươi ngàn tệ, mi có tiền mua không?” Phương Tinh khoanh tay cười khinh miệt.

Trình Ngải Lệ cô muốn cãi tiếp Khuynh Đề đã nắm tay kéo lại kêu thôi.

“Quản lý Tô, mong ông thanh toán tiền làm việc của tôi từ đầu tháng đến giờ.”

Quản lý Tô cười như không “Tiền cô làm từ đầu tháng đến giờ trả cho đồng chén đĩa sứ châu âu bị vỡ này rồi đấy. Nghe hiểu chưa? Xong rồi cút đi.”

“Ông..” Trình Ngải Lệ thật tức giận nhưng lại bị Khuynh Đề xoay người kéo tay đi.

“Nè hai đứa kia, còn đồ của ta thì sao?” Phương Tinh khó chịu lên tiếng.

Khuynh Đề xoay người lại “Tôi không có tiền, cô cho tôi một thời gian được không, tôi sẽ kiếm cách trả tiền cô.”

“Không muốn, phải trả ngay bây giờ!” Phương Tinh cô là ai, dám để hai đứa nghèo hèn này đi dễ vậy sao, hừ xem thường cô quá.

Trình Ngải Lệ nhìn Khuynh Đề cúi đầu, cô biết bạn cô là người nhu nhược dễ tổn thương, tính tình đó của Khuynh Đề cô muốn sửa cũng không được. Trình Ngải Lệ muốn lên tiếng đáp trả thì cô giọng nói đàn ông trầm ấm đã mở miệng trước cô:

“Tôi sẽ trả thay cô ấy, được không Phương Tinh tiểu thư?”

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bóng dáng cao ngạo bước đến, là một chàng trai đẹp thật sự bức người không thể nói hơn là trời sinh tạo hóa anh ra thật là yêu nghiệt. Đôi mắt lạnh nhạt như sắt nhọn, đôi mày rậm theo đường nét, sống mũi cao, môi mỏng kéo lên một đường cong tuyệt đẹp, chiếc đồng điệu vì thế càng sâu làm anh toát thêm vẻ đẹp chết người.

Cô như cứng đờ người lại, đôi mắt mở to nhìn anh đang đi tới, bên cạnh anh còn có hai ảnh vệ cô quen nữa là Ân Diệc và Ân Long, họ là anh em ruột của nhau. Lúc cô còn là ảnh vệ, hai anh em họ là người tốt với cô nhất, làm cô nhận được một chút ấm áp của gia đình, họ yêu thương cô như em gái mình.

Cô lại nhìn anh, thấy anh từ từ bước gần đến cô, cô bất an cũng có một chút mong đợi. Đây là người mà cô yêu còn không tiếc mạng sống mình, yêu đến cả nằm mơ cô cũng muốn được anh nhìn đến một lần không phải vì cô là ảnh vệ theo bên anh. Cô cũng từng ước mơ về chuyện tình hoàng tử lọ lem nhưng rồi cũng bị dập tắt, vì cuộc đời luôn tàn nhẫn. Cô bắt đầu biết được mẹ anh luôn mai mối cho anh từ cô tiểu thư này sang cô tiểu thư khác, toàn gia thế bậc nhất nhì nước, cô nhìn lại mình thật hèn mọn, thật sự rất hèn mọn, mỉm cười chua chát, cô ước sao mình không sinh ra trong gia đình giàu có gia giáo, có lẽ đã theo đuổi anh một cách quang minh chính đại rồi, dù không thành nhưng cô sẽ nói yêu anh được chứ không phải cứ giấu mãi trong lòng thế này. Đang suy nghĩ luyên thuyên thì anh đã bước đến bên cạnh cô, vươn cánh tay ôm vai cô, kéo cô lại kề bên mình.

Hôm nay anh bận bộ vest Armani đen đơn giản, nhưng vào người anh lạnh toát một vẻ nam tính cuốn hút khó ai cưỡng lại được. Bộ vest được mai

đường chỉ tình tế ôm sát thân người anh làm tôn thêm cơ thể săn chắc, đôi giày da bóng loáng, mái tóc đen vuốt keo hợp thời, người anh tỏa ra mùi nước hoa của nam đầy quyến rũ muốn say lòng người.

Cô trở về hiện thực, trời ạ anh đang ôm lấy vai cô, người cô như bị giật điện, run rẩy không dám ngẩng nhìn người cao hơn cô một cái đầu. Cô cúi đầu xuống không muốn cho ai biết cô đang ngại ngùng, mặt cô chắc đỏ như quả cà chua chín rồi, thật mất mặt a.

Thấy Lãnh Thế Thiên ôm vai cô gái phục vụ như là thân thiết, quản lý Tô và Phương Tinh kinh ngạc. Cả Trình Ngải Lệ cô quen biết Khuynh Đề gần bốn năm trời, thấy Lãnh Thế Thiên ôm cô cũng há miệng không tin nổi, cô là quen ông hoàng giới kinh doanh bao giờ, trời ơi là chàng trai đứng đầu bảng trong top 5 những mỹ nam độc thân hoàng kim cả nước a.. Khuynh Đề, bạn thật nhỏ mọn! Trình Ngải Lệ làm bầm trong miệng.

Xung quanh thì càng ồn ào náo nhiệt như đi xem kịch dài, xì xào bàn tán.

“Nam chính xuất hiện rồi, không ngờ là Lãnh tổng a.”

“Trời ơi, là ông hoàng độc thân hoàng kim trong lòng tôi.”

“Xem tiếp đi, biết đâu cô phục vụ đó chỉ là người ở trong nhà Lãnh Thế Thiên anh đi ngang cứu giúp, ha ha.”

“Chắc vậy, tôi đẹp như thế này mà còn chưa lọt được vào mắt xanh anh ấy, cô phục vụ đó không phải người yêu đâu.”

Phương Tinh cô có nằm mơ cũng không nghĩ sẽ được gặp anh ở Phương Hội này. Thật ra cô một phần đến Phương Hội vì khoe mẽ vẻ đẹp của mình còn một phần khác đó chính là vị Lãnh tổng cao ngạo lạnh lùng này. Cô cũng chỉ thấy được anh trên báo và ti vi, đây cũng là lần đầu cô thấy anh ngoài đời, quả đúng như cô suy nghĩ anh thật đẹp đến yêu nghiệt cũng chẳng bằng. Cô biết được anh là bạn thân của chủ khách sạn Phương Hội này - Nghiêm Hạo và cả chủ quán bar nổi tiếng Ánh Đêm - Tần Vũ Thành, tam đại thiên vương trong lòng các thiếu nữ, nên cô chực chờ chỉ mong có ngày gặp được anh và đem nhan sắc xinh đẹp này quyến rũ anh, chưa chàng trai nào thoát khỏi được sự yêu mị và cuồng nhiệt trên giường của cô.

Phương Tinh nhẹ nhàng, là loi đến trước mặt anh “A, Lãnh tổng, sao anh lại đến đây, bộ váy đó không bao nhiêu cả, không đáng để anh lo đâu. Em là Phương Tinh, nghe danh anh đã lâu, nay mới được gặp mặt, nếu được Lãnh tổng có thể cho em một buổi hẹn xem như làm quen được không?” cô vờn tay mỉm cười e lệ nhìn anh.

“Thật xin lỗi Phương Tinh tiểu thư, Lãnh Thế Thiên tôi không dám. Chỉ là cô nhóc này là em họ tôi từ nước ngoài du học về, lại thích lang thang mong hòa nhập nhanh chóng cuộc sống ở thành phố A này mới đến đây xin học việc. Nay cô ấy làm hư bộ váy hàng hiệu của cô, nên thân làm anh phải giúp em gái một tí thôi.” anh không thèm để ý đến Phương Tinh muốn bắt tay chào hỏi, chuyển xuống kéo tay Khuynh Đề, cô bất ngờ ngã vào lòng ngực anh, cô hốt hoảng tìm muốn nhảy ra ngoài. Cô nuốt nước miếng, chưa từng nghĩ đến anh lại bá đạo như vậy, còn cả vụ nói dối giúp cô thật tài tình.

Xung quanh càng nhốn nháo, xem thêm được một màn Lãnh tổng cao ngạo kéo cô phục vụ vào lòng thì càng ồn ào, xì xào bàn tán.

Phương Tinh cũng kinh ngạc, cô thật con nhỏ quê mùa này là em họ của Lãnh Thế Thiên hay không, nhưng cô không thể bỏ qua cơ hội tốt thế này được. Phương Tinh không để ý đến Lãnh Thế Thiên tỏ vẻ không thích mình, nên vẫn niềm nở nhìn Khuynh Đề hỏi lỗi “Không sao, không sao, là em họ của Lãnh tổng sao, thật xin lỗi cô, Phương Tinh tôi không cố ý.” nhìn sang Lãnh Thế Thiên “Bữa khác cũng được, miễn khi nào Lãnh tổng rảnh hãy cho em một cơ hội làm quen.”

Cô tính xoay người lại mở miệng tha thứ, Lãnh Thế Thiên càng ôm chặt cô không cho cô có cơ hội xoay người, cúi đầu ghé sát vào tai cô, thì thào “Cô muốn nói gì thì đợi xong chuyện này được không, hay là cô muốn tôi mất mặt, hửm?”. Cô mím môi, lắc đầu, làm sao cô để anh mất mặt vì cô được. Cô nắm chặt góc áo vest anh đầu dựa và lòng ngực của anh, im lặng không nói tiếng nào.

Thấy người trong ngực đã chịu nghe lời, Lãnh Thế Thiên hài lòng khước miệng cong lên đường cong chết người, lộ cả đồng điệu sâu bên môi.

“Phương Tinh tiểu thư, tôi là dân làm ăn không muốn phải mắc nợ ai gì cả, dù đó là gia đình tôi. Tôi gửi cô năm mươi vạn, như là thay lời xin lỗi dùm cô em họ bú đống bình của tôi, mong cô đừng làm tôi thất vọng...” Ân Diệc từ sau lưng anh đi lên một bước, cầm chi phiếu năm mươi vạn đưa trước mặt Phương Tinh. Mà người trong lòng anh đã đỏ mặt hời tay.

“Nếu Lãnh tổng đã nó vậy thì em xin nhận cho anh vui. Thật đúng là một tổng giám đốc yêu thương em họ mình, Phương Tinh em được một phần như cô ấy cũng mãn nguyện đôi phần.” Cô đâu có ngu mà không nhận, dạo này không nhận được hợp đồng phim ảnh hay quảng cáo nào, cô sắp chết đói đến nơi rồi, cô hôm nay vào Phương Hội chỉ muốn kiếm thêm “nhà đầu tư” thôi, năm mươi vạn này cho sài đủ một tháng rồi, ha ha.

Trình Ngải Lệ từ kinh ngạc sang tiếc nuối, chép miệng “Thật đúng là người giàu...” mà Khuynh Đề cô có “hủ gạo” giàu có thế mà không nói cô, thật không xem cô là bạn bè mà, thật là buồn a hu hu.

Còn Khuynh Đề biết anh trả tiền giúp cô còn cho thêm người ta ba mươi vạn nữa thì sốt ruột, hu hu số cô đúng là con rệp mà.

Quản lý Tô sợ hãi cúi đầu nơi Khuynh Đề đứng “Khuynh Đề, chuyện khi nãy cho tôi xin lỗi, là tôi sai, mong cô tiếp tục làm việc ở Phương Hội, thành thực xin lỗi cô.”

Khuynh Đề trong lòng ngực Lãnh Thế Thiên bất ngờ xoay ra khua tay “A, không sao, là do tôi trước, quản lý Tô anh đừng xin lỗi.”

Lãnh Thế Thiên nheo mắt, anh quên mất còn gả nịnh hót này ở đây. Anh khó chịu kéo cô lại vào lòng, lấy điện thoại trong túi anh nhấn vào một số điện thoại quen thuộc, đầu dây bên kia nghe tiếng bắt máy “Nghiêm Hạo, trong ngày hôm nay tớ không muốn thấy quản lý Tô ở nhà hàng Phương Hội nữa.”

Nghiêm Hạo chưa kịp trả lời đã nghe tiếng tút tút, anh khó hiểu cảm chiếc điện thoại đã cúp máy từ lâu. Chắc ai đã đụng chạm đến hân ta nữa rồi, bây giờ lại là người trong nhà hàng của anh nữa a, anh thờ dài nhấn số liên lạc khách sạn Phương Hội.

“Tổng quản lý Ngô, tôi cho anh 1 phút để đuổi người quản lý họ Tô đó, chắc anh biết chứ?”

“Dạ, tôi hiểu rõ, thưa Nghiêm tổng.”

Bên đây, Lãnh Thế Thiên cúp máy xong liền kéo người trong lòng bước liền ra khỏi nhà hàng Phương Hội. Chỉ để lại một đám người từ kinh ngạc này qua kinh ngạc khác, có người còn nói:

“Chắc là em họ thật rồi, coi đi, vì em họ mình còn kêu bạn thân đuổi người nữa.”

“A.. tôi cũng muốn làm em họ anh ta.”

Quản lý Tô nghe được như thế, sắc mặt trắng bệch không còn mở miệng nổi nữa.

Trình Ngải Lệ đi ngang anh ta, buông miệng bĩu môi “Đáng đời!” rồi chạy theo hai bóng dáng đã bước đến cửa nhà hàng.

Phương Tình bước ngang quản lý Tô, lười biếng liếc nhìn. Cô không bao giờ tin không một người đàn ông nào không bị sức quyến rũ của cô hấp dẫn, cả Lãnh Thế Thiên, anh cũng sẽ vậy. Tại hôm nay cô chật vật vì bộ váy dính vết do thôi, cô chưa xuất hết chiêu ra mà. Cô là loi mỉm cười bước đi “Lãnh Thế Thiên anh đợi đó, xem em bắt được anh sẽ ‘hành hạ’ anh ra sao, ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Lãnh Thế Thiên ôm eo cô bước ra tới cửa, cô ngo ngoáy muốn thoát khỏi anh "Lãnh tổng, ngài có thể buông tôi ra được không?" cô ngược lên nhìn người hơn cô một cái đầu, hai má ửng hồng ngại ngùng.

Anh nhìn xuống cô gái anh đang ôm eo này, muốn nói nhưng nhìn thấy khuôn mặt cô không nói được nên lời, chỉ thốt thẳm trong lòng "Thật mê người."

Cô không phải loại đẹp sắc sảo, loại đẹp khiến người ta u mê, trầm luân. Nét đẹp của cô thật muốn làm người ta yêu thương không rời, muốn được che chở, ôm ấp. Đôi mắt mở to vô hại, long lanh, anh có thể thấy cả được bóng hình mình trong mắt cô, đôi lông mi cong và dày, sống mũi thẳng nhỏ nhắn thanh tú, đôi môi anh đào úp mở như mời gọi anh, gò má ửng hồng càng làm thêm sức hấp dẫn cô đối với anh.

Cô thấy anh cúi xuống nhìn mình chăm chăm, cô càng hoảng hốt. Anh nhử mày đẹp lại, cô cứ tưởng mình đang làm anh khó chịu nên cô tính mở miệng nhưng lại không nói nên lời, đôi môi run run cùng đôi mắt to ửng đỏ, cô sắp khóc. Anh ghét cô đến vậy sao, tại sao lại không buông cô ra?

Thấy cô mở càng to mắt không chớp, đôi môi run rẩy mời gọi anh, anh từ từ hạ dần đầu mình xuống, anh muốn ném thử đôi môi cô có bao nhiêu vị ngọt ngào mà hấp dẫn anh thế này.

Cô thấy anh cúi đầu càng gần mình thì hoảng hốt, anh muốn hôn cô sao? anh sao có thể hôn cô, là cô đang mơ sao? cô nắm chặt áo anh, nhắm mắt lại, tim đập loạn đầy mong đợi.

"Nè, hai người muốn hôn thì kiếm chỗ kín đáo tí, đây là trước cửa khách sạn Phương Hội đây, có biết đang bao nhiêu người nhìn hai người không hả?" Trình Ngải Lệ bực mình vì bị bỏ, chống mạnh lên tiếng. Hừ, hai người này quen nhau khi nào mà còn ôm ôm ấp ấp, tình chàng ý thiếp trước mặt cô chứ, xem cô như tàng hình, cô không phục, không phục đâu a.

Hai người bùng tình, Lãnh Thế Thiên buông tay cô gái trong ngực ra. Trời ạ, chắc anh điên vì thiếu người yêu mất rồi, tại sao lại muốn hôn cô gái mình mới gặp chứ, anh không hiểu vì sao cô lại có sức hút mãnh liệt với anh thế này? Tim anh đập nhanh một nhịp, anh loáng thoáng suy nghĩ đến anh để ý đến cô, nhưng lại bị anh bác bỏ. Không thể nào, không thể nào có chuyện vừa gặp đã yêu được, anh nhìn cô lần nữa để chắc chắn rằng mình nhận nhầm, nhưng tim anh lại đập nhanh thêm một nhịp.

Cô ôm đôi má đang đỏ bừng, nóng muốn đốt cháy tay cô. Trời ơi, tại sao cô lại nhắm mắt mong đợi nụ hôn anh, cô đã quên mình dặn lòng sẽ quên anh sao?

Khuynh Đề vì lời bạn nói, ngó nhìn xung quanh thì ở ngoài cổng khách sạn đã có người dừng chân lại nhìn cô và anh. Mặt cô càng đỏ hơn, thật muốn kiếm cái lỗ nào chui xuống.

Anh nhìn phản ứng của cô này giờ thật đáng yêu, không một chút giả tạo. Có gì đó thật bối rối, cũng có một chút hưng phấn, rồi lại một chút ngại ngùng, cuối cùng là hoảng hốt. Cô như đứa bé được cho một thanh kẹo, rồi lại bị lấy đi thanh kẹo đó, sau lại có người cho một thanh kẹo khác, ngại ngùng rồi

lại từ chối. Anh mỉm cười, trong thời đại này còn có người như cô thật hiếm thấy, làm anh tò mò muốn biết về cô nhiều hơn.

Trình Ngải Lệ thấy anh nhìn Khuynh Đề mỉm cười khá gian trá, kéo tay cô lại bên mình, trừng mắt với anh xong quay sang nhìn cô bằng ánh mắt tò mò.

Khuynh Đề biết cô muốn hỏi gì, nhìn sang Lãnh Thế Thiên đề ngắt dòng suy nghĩ của cô " Cảm ơn Lãnh tổng đã giúp tôi, còn tiền ngài giúp tôi, ngài có thể cho tôi một thời gian không? tôi sẽ cố gắng kiếm tiền trả ngài."

Lãnh Thế Thiên đề hai tay vào túi quần, mỉm cười nhìn cô " Không cần đâu, đối với tôi số tiền đó không đáng là bao."

" Không được, tôi có nợ tôi sẽ trả. Chỉ là..chỉ là.. có hơi lâu một tí." giọng cô càng lúc càng nhỏ, cô mím môi, hai tay nắm vò vò.

" Thật không cần mà, chỉ là tôi thấy cô như chú cá vàng nhà tôi nuôi, thật nhỏ nhắn, đáng yêu, rất dễ bị các chú cá vàng khác bắt nạt, dành thức ăn." Anh nhớ đến chú cá vàng tên Tiểu Mặc anh đã nuôi được vài hôm. Luôn bị cá khác bắt nạt, nó luôn bơi vào một góc hòn non bộ mà không bơi ra đi chung những chú cá vàng khác, anh đang muốn xây thêm một hồ khác để Tiểu Mặc sống, nhưng cả gần tuần nay anh chưa về nhà, đang tính nhờ mẹ anh nuôi giúp anh vài hôm.

Anh nhìn cô thật kỹ từ trên xuống dưới, thật sự cô gái này có ăn cơm không, tại sao lại ốm như thế, tay chân khẳng khiu không có tí sức lực. Nhìn cô thật mỏng manh, giống như có cơn gió nào lướt ngang sẽ dễ dàng cuốn cô đi, thật sự làm người khác nhìn phải đau lòng. Lúc anh bước vào khu nhà hàng khách sạn Phương Hội để hội nghị khách hàng, đã nghe giọng cô ngồi sao Phương Tinh hét lớn, anh dừng lại nhìn, nhìn cô ta đang mắng cô gái nhỏ nhắn bạn đồng phục nhà hàng này, cô gái không dám nói câu nào chỉ cúi đầu chịu trận. Anh không hiểu tại sao mình lại đi đến giúp cô, chỉ biết lòng rất khó chịu, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đó một mình thật cô đơn, mà xung quanh lại nói cười chẳng thêm để ý giúp.

" Nè , Đề Nhi của tôi hứa trả là sẽ trả cho anh, anh đừng có bắt nạt cô ấy." Trình Ngải Lệ biết người có tiền hay thích trêu chọc, bắt nạt kẻ nghèo tội cô làm trò mua vui.

" Hay anh cho tôi số tài khoản thẻ của anh đi, mỗi tháng tôi sẽ gửi vào tài khoản anh năm vạn tệ trả anh." cô không muốn có nợ với người khác, đặc biệt lại là anh nữa.

Anh không trả lời câu hỏi của Khuynh Đề, hỏi ngược : " Hai cô là sinh viên đi làm thêm? "

" Hồi làm gì? " Trình Ngải Lệ cô mắc mớ gì phải trả lời anh, từ lúc anh ôm Khuynh Đề của cô là bắt đầu cô không thích cách đùa cợt của anh rồi, hừ.

Khuynh Đề lay tay cô, bảo cô đừng đắc tội với người ta. Khuynh Đề nhìn anh, gật đầu " Vâng."

" Ngành gì? " trong đầu anh lóe lên một suy nghĩ đến cũng hơi kinh sợ, đó là anh muốn cô vào công ty Lãnh Phong anh làm việc, chỉ vì muốn nhìn thấy cô mỗi ngày.

" Hai đứa tôi học ngành Kinh Doanh, đại học S." Trình Ngải Lệ thay cô trả lời.

" Rất tốt. Công ty tôi đang cần hai trợ lý thiết kế bên phòng kinh doanh, tôi thấy hai cô có tố chất sẽ làm tốt công việc, thấy thế nào? " Lãnh Thế Thiên khoe miệng cong lên, anh đang muốn giăng lưới bắt chú cá nhỏ trước mặt này.

" Tốt, rất tốt a. Thật sự là quá tốt ha ha." Trình Ngải Lệ cô không tin được, ánh mắt lóe sáng, tại sao cô không biết được anh là người tốt a, còn muốn giúp cô và Khuynh Đề có việc làm nữa, cô trách nhầm ông chủ lớn rồi.

Công ty Lãnh Phong là nơi biết bao nhiêu sinh viên như cô ra trường muốn được xin vào làm chứ, cả tạp vụ thôi tiền lương và sự ưu đãi đã tốt hơn ở công ty khác rồi. Nhưng thật sự công ty Lãnh Phong rất khó vào, phải con ông cháu cha, có quan hệ tốt mới xin vào được , nhưng cũng phải bắt đầu từ chức nhân viên chạy việc vặt. Ba năm công ty chỉ có đợt tuyển duy nhất một lần, trình độ học thứ phải những trường danh giá, tốt nhất nước, sát xuất vào được cũng chỉ có 10%. Mà cô và Khuynh Đề chỉ học đại học hạng trung, cái này thật sự quá sức tưởng tượng của cô mà.

" Ngài Lệ.." Khuynh Đề níu áo cô bạn tốt của cô, đang nhìn Lãnh Thế Thiên với ánh mắt đầy mong đợi. Thật sự cô đang muốn thoát khỏi anh, sao ông trời cứ trêu cô thế này.

" Lãnh tổng, cảm ơn ngài, nhưng tôi và bạn tôi chưa đến độ không kiếm nổi việc làm. Còn chuyện khi nãy ngài giúp tôi, tôi rất cảm ơn và sẽ ghi nhớ công ơn của ngài. Nếu ngài không cho tôi biết số tài khoản thẻ ngài, thì mỗi tháng tôi sẽ đến Lãnh thị gửi tiền trực tiếp cho ngài vậy. Không làm tốn thời gian ngài nữa, chào ngài. " Khuynh Đề cô muốn tránh khỏi anh, đề trái tim này giờ đang đập trật nhịp không phải có thêm hy vọng nào nữa. Cô nắm tay Trình Ngải Lệ kéo đi.

Còn Trình Ngải Lệ tiếc nuối thờ dài, cô quá biết tính cách bạn thân mình, đã quyết định chắc chắn sẽ làm, nhìn bề ngoài yếu ớt, nhưng đôi khi cách suy nghĩ rất chính chắn người người, không muốn tựa vào ai cả, kể cả bạn thân đây là cô. Áy da, thế là phải bãi bai công ty Lãnh Phong cô hằng mơ ước rồi, cô còn tính được vào làm sẽ chạy khoe với ba mẹ ở quê cho nở mày nở mặt. Cô thật muốn vạch mặt Khuynh Đề ra đánh một cái, hu hu.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nhìn hai bóng dáng bước đi dần biến mất, Lãnh Thế Thiên anh còn kinh ngạc.

Những cô gái khác muốn đến gần anh còn không có cơ hội, họ tốn tiền bạc để được gặp anh còn chẳng thèm liếc đến một lần. Mà anh tạo điều kiện cho cô đến gần anh hơn, cô lại bỏ chạy, phong độ anh dạo này kém để vậy sao. Anh thật sự không tin nổi có cô gái được anh đến gần, được anh ôm, mà không bị sức hút anh chiếm lấy.

Anh lấy điện thoại trong túi quần ra bấm một dãy số, chưa đầy ba giây đã có người bắt máy:

" Tổng giám đốc, tôi nghe. " Trợ lý Vinh lên tiếng, anh là trợ lý của Lãnh tổng này đã bảy năm, trên thương trường ai cũng phải nể anh vài phần. Tinh quái, thông minh, biết chớp lấy thời cơ. Có nhiều công ty ngả ý muốn anh về làm việc, lương sẽ gấp ba nơi anh làm ở Lãnh Phong, nhưng anh luôn từ chối, dù có gấp mười anh cũng sẽ không đi. Có lẽ vì bảy năm không phải là ít, Lãnh Thế Thiên đối xử với anh chưa bao giờ tệ bạc, anh thua Lãnh Thế Thiên một tuổi, nên Lãnh Thế Thiên luôn xem anh như người em trong nhà, luôn dạy bảo, lúc mềm có mềm, lúc cứng rắn có cứng rắn.

" Tôi cho cậu ba ngày, tra hết tài liệu về cô gái tên Khuynh Đề cho tôi, phải thật kỹ. Ba ngày sau tôi mong cậu cho tôi tài liệu thỏa đáng, người anh em. Còn về hội nghị hôm nay ở khách sạn Phương Hội, chuyển qua ngày mai cho tôi." Anh cúp máy, môi mỉm nhếch lên một đường cong, đồng điệu ẩn hiện dưới đèn đường thật đẹp.

Trợ lý Vinh kinh ngạc, thật bất ngờ, tra tài liệu về một cô gái ư, mà chỉ có tên không nêu tuổi, hay nghề nghiệp.

Theo anh bảy năm, đây là lần đầu tiên nhắc đến tên một cô gái trừ mẹ và chị gái ra, nghe có nét rất dịu dàng khi nói hai từ " Khuynh Đề " đó. Anh hiểu rõ tổng giám đốc mình, trừ khi đó là người rất quan trọng, anh ta mới kêu anh điều tra rõ thế này.

" Mùa xuân đầu tiên của anh ta đến rồi." Trợ lý Vinh mỉm cười.

Ba ngày sau.

Công ty Lãnh Phong, văn phòng Tổng Giám Đốc.

" Cốc, cốc."

" Vào đi." Nghe tiếng mở cửa, nhưng anh không ngẩng đầu lên, mặt vẫn nhìn vào đồng hồ trên bàn.

" Tổng giám đốc, tôi đã tra xong về cô gái tên Khuynh Đề." Trợ lý Vinh cầm túi tài liệu trên tay.

" Đọc." Anh vẫn không ngẩng đầu lên, vẫn cầm biên bản chỉnh sửa. Ba ngày nay anh bận bù đầu, quá nhiều việc để anh xử lý. Anh bắt đầu thấy nhớ cô gái đó rồi, anh đến khách sạn Phương Hội xem cô còn làm không, nhưng cô đã biến mất không dấu vết.

" Khuynh Đề, năm nay 21 tuổi. Cha là Khuynh Doãn, mẹ là Hạ Tử Lâm, hai người làm nghề nông ở tỉnh D, nhưng cách đây bảy năm, trên đường lên đem nông sản lên thị trấn bị tai nạn giao thông, mất trên đường đến bệnh viện. Hiện tại cô đang sống với người bà tên Lý Lan, sau tai nạn cha mẹ, cô cùng người bà lên thành phố A này sinh sống. Đang học năm cuối trường đại học S, mã số thẻ sinh viên là xxxx, là sinh viên giỏi ba năm liền dành học bổng của trường. Hiện tại, cô vừa học vừa làm ở quán bar Ánh Đêm. "

" Dừng! " Lãnh Thế Thiên cắt ngang lời trợ lý Vinh.

" Đọc lại câu khi nãy cậu nói, vừa học vừa làm ở đâu?" anh ngẩng đầu lên, đôi mày đẹp nhú lại, anh gần giọng nói rõ từ chữ, ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người.

Trợ lý Vinh anh kinh sợ, tay đổ đầy mồ hôi, khó khăn nói " Dạ, là quán bar Ánh Đêm của cậu Tần Vũ Thành." đây là lần thứ hai anh thấy Lãnh Thế Thiên tỏa ra khí thế bức người thế này, ánh mắt sắc lạnh lẽo như địa ngục.

Lần đầu tiên là lúc có người muốn ám sát anh nhưng không thành, hắn ta bị anh đưa đến nơi Âm Dạ của Lãnh hội, anh đưa hắn ta đến ngục tù tra khảo như thời xưa, cuối cùng hắn ta cũng mở miệng, là do tập đoàn Y muốn đối đầu với anh nên thuê hắn ám sát anh. Cuối cùng hắn ta cũng chết không toàn thây, bị nhốt vào ngục tù chung với chó sói, bị xé nát thịt đến máu nhuộm cả người chó sói, còn tập đoàn Y hai ngày sau tuyên bố phá sản, toàn bộ gia đình của chủ tập đoàn Y bị chết cháy, mà cảnh sát vào cuộc cũng chỉ nói là do điện đứt dẫn đến chạm mạch bốc hỏa. Đến bây giờ trợ lý Vinh nhớ lại còn thấy ớn lạnh sống lưng.

Lãnh Thế Thiên nhắm mắt suy nghĩ một phút. Anh mở mắt ra, tay cầm bút cúi đầu xuống, tiếp tục làm việc " Đọc tiếp!"

Quản lý Vinh lau mồ hôi trên trán, tiếp tục đọc :

" Cô ấy làm ở quán bar Ánh Đêm vì kiếm tiền đóng học phí và tiền trị bệnh cho bà. Bà cô ấy bị ung thư dạ dày giai đoạn đầu, nên cần trên một trăm vạn để làm phẫu thuật, bà đang nằm ở bệnh viện An Bình để dễ theo dõi. Người bà đó là người thân duy nhất của cô ấy.." Trợ lý Vinh thấy cô gái này thật đáng thương. Nhưng đó không phải là việc mình nên quan tâm, anh cố gắng đọc hết trong tài liệu rồi xin phép ra ngoài, còn bảng hợp đồng bên Phùng thị

anh cần chỉnh sửa vài chi tiết.

Trợ lý Vinh bước khỏi văn phòng, anh liền buông bút, ngã người về phía sau ghế tựa, xoay ghế lại nhìn những tòa nhà cao tầng qua tấm kính lớn này. Đây là tầng 22, nơi cao nhất của công ty anh cũng là văn phòng của anh.

Anh châm một điếu thuốc, nhả khói bay đi như vầng mây nhẹ nhàng xung quanh anh, nhìn anh lúc này đầy nét yêu mị, thật làm say mê người khác.

Tại sao anh chỉ gặp cô một lần duy nhất, mà cứ như đã quen rất lâu rồi. Cô cho anh lại ấn tượng rất sâu đậm, rất muốn hiểu cô nhiều hơn. Anh thật sự rất muốn dang đôi cánh che chở cho cô, che chở cả đời. Nhớ đến khuôn mặt đó ửng hồng, lúc cô run rẩy trong ngực anh, lúc cô ấy lấy hai tay che má đỏ vì ngại ngùng, lúc cô kiên cường không cần anh giúp đỡ, làm anh không khỏi một tí rung động.

Anh không khỏi cười nhạo mình, sống trên đời này suốt 27 năm trời kiêu ngạo, lạnh lùng, xem phụ nữ là điều phiền phức, anh không muốn đụng đến một người phụ nữ nào vì hai người phụ nữ ở nhà là mẹ và chị hai cũng làm anh đủ điên đầu. Nay lại để ý, quan tâm một cô gái tầm thường, muốn dùng lại cũng không được, anh thật sự điên rồi. Anh lại châm một điếu thuốc, anh sẽ không biết được mình có bao nhiêu nét dịu dàng khi nhắc đến cô gái tên Khuynh Đề đó.

Tiếng chuông điện thoại làm tan suy nghĩ của anh, nhìn tên trên điện thoại anh cười, đúng là nhắc tào tháo, tào tháo tới ngay " Tớ đang tính gọi điện thoại cho cậu đây."

" Ô, thật hân hạnh khi được Lãnh tổng cao ngạo muốn gọi cho tiểu hạ, thật làm người ta thủ sùng nhược kinh a." Tần Vũ Thành mỉm cười.

" Tớ không có tâm trạng đùa với cậu, cậu tìm tớ làm gì?" anh nhả khói, xoay người lại bàn làm việc.

Tần Vũ Thành mất hứng vào thẳng chuyện " Tớ đang thất tình đây, haizz. Cậu biết Ngọc Phi mà đúng không, tớ đá cô ta rồi. Nay tớ rủ cậu và A Hạo uống rượu chúc mừng ha ha."

" Cậu đúng là đồ điên." anh cười, Ngọc Phi sao anh không nhớ cô ta được. Có một thời gian cô ta bám anh như đĩa, anh phải nhức đầu hù dọa cô ấy mới buông anh ra. Không ngờ Tần Vũ Thành lại có hứng với cô ta, nhưng cũng là một thời gian rồi chán.

" Tới nay cậu phải chắc chắn đến, tớ có loại rượu mới nhập về từ Pháp, khá ngon đấy."

" Chỗ cũ?"

" Ừ, 7 giờ có mặt cho tớ."

Anh cúp máy, tay anh lướt đến tấm hình thẻ trên túi tài liệu trợ lý Vinh đưa. Cô gái búi tóc cao, lộ ra khuôn mặt trái xoan thanh tú, nở một nụ cười tươi như ánh nắng mặt trời, hai nụm đồng tiền khoét sâu làm anh không thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Quán bar Ánh Đêm là nơi tụ tập cũng như là nơi để giao lưu của giới nhà giàu, ngôi sao nổi tiếng, khi bước vào mới biết được người có tiền đã tiêu hoang ra sao. Rượu luôn được nhập từ nước ngoài về hàng ngày, mỗi ngày đều có ca sĩ, nhóm nhạc nổi tiếng đến hát.

Ánh Đêm như tên của chính nó, mờ ảo, đẹp một cách tinh xảo, tinh tế từ cách bài trí nội thất đến cả nhân viên phục vụ. Nhân viên ở đây nam là áo sơ mi trắng, quần tây, còn nữ là sườn xám đỏ, làm nên vẻ đẹp Ánh Đêm đậm chất Á Đông. Quán bar xây dựng như một tòa kiến trúc hiện đại Trung Quốc, đầy đủ như một sân chơi xa hoa để bạn tiêu tiền. Dù là quán bar nhưng muốn vào Ánh Đêm phải chấp nhận ba điều quy định.

1. Phải có Black Card riêng của Ánh Đêm mới bước vào quán bar này.
2. Không bắt ép nhân viên uống rượu/bia khi nhân viên không muốn.
3. Không được gây rối, đánh nhau trong quán, dù bất cứ điều gì.

Khuynh Đề làm ở đây đã được hai ngày, vóc dáng cô cũng không quá tệ, khuôn mặt thanh tú ưa nhìn, lại có học thức vì quán bar cũng có người nước ngoài vào, nên cô vào xin việc làm cũng không quá khó khăn. Tiền lương ở đây tương đối cao nên cô cố gắng vào làm việc, dù sao cũng chỉ có làm ở đây một tháng, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra, khi bắt đầu vào kỳ học mới cô cũng sẽ tìm công việc khác phù hợp với mình hơn. Còn Ngải Lệ đã xin được việc làm tốt ở công ty bạn bè của gia đình. Ngải Lệ có ngờ ý muốn giúp cô vào công ty đó nhưng cô từ chối, vì Ngải Lệ đã giúp cô nhiều, lần này cô muốn tự lập một mình.

Hôm nay cô và Mân Yến trực bàn cho một đám doanh nhân đầu hói, bụng bự. Mỗi tên đều ôm một cô gái đi chung, sờ mó, ôm hôn, các cô lả lơi mỉm cười, vẫn không nói gì, có cô còn bạo gan đáp trả nụ hôn ghê tởm đó.

Mân Yến nhìn thấy còn muốn nôn " Thật sự kinh tởm quá a. Tớ đi lấy đá thêm đây, cậu coi bàn nhé."

" Được." Khuynh Đề mỉm cười, Mân Yến là bạn cô quen được hai ngày khi vào đây làm, hai người nói chuyện rất hợp nên thân nhau rất nhanh, điều chung cảnh ngộ ba mẹ mất sớm, nên cô và Mân Yến quyết định làm chị em tốt với nhau.

Bỗng một tên kéo cô vào long hân, là tên mời các doanh nhân này vào bar. Bên hân không có cô gái nào, nhìn các tên khác có gái ôm ấp làm hân thêm thường, khó chịu. Mà từ lúc vào phòng, hân đã để ý đến cô. Hân ôm cô, thì thào bên tai " Em thật đẹp, tối nay đi với anh nhé."

Cô đẩy hân ra, nhưng thể lực cô quá yếu đối với đàn ông " Xin ông tự trọng dùm."

" Hừ, làm giá. Không phải vào đây làm vì kiếm tiền sao, đây không thiếu tiền, theo anh đi, anh không bạc đãi em đâu." Hân cười khinh miệt, càng ôm cô thật chặt vào lòng.

Cửa phòng đẩy vào, nam phục vụ đưa tới trước mặt hân là ly rượu màu xanh ngọc. Cô đưa ánh mắt kêu cứu với nam phục vụ, nhưng hân làm như không thấy, xoay người rời đi. Cô tuyệt vọng, càng vùng vẫy hơn nữa. Tên đầu hói bỗng bóp miệng cô, cầm ly rượu gót vào.

Cô không thể làm gì hân, hân dù sao cũng là đàn ông nên thể lực mạnh hơn cô rất nhiều. Tay chân cô quơ loạn, chỉ phát ra được tiếng " umm.umm.", nước mắt cô chảy xuống. Thật sự nhục nhã, cô đã làm nơi sang trọng thế này thật sẽ không xảy ra chuyện này, như cô không thể nào biết trước được chuyện gì.

Mân Yến quay lại vào phòng, thấy cảnh tượng một tên đàn ông ôm Khuynh Đề ép cô uống rượu nhưng hình như cô không có chấp nhận, còn một đám đàn ông ngồi xung quanh hò hét cổ vũ. Cô hoảng hốt chạy đi tìm quản lý Lam Phụng, nước mắt cô bắt đầu rơi, sợ người bạn tốt có chuyện gì thì đây sẽ là lỗi của cô.

Cô chạy đến cửa quán bar thấy Lam Phụng đang cúi đầu chào hỏi ba chàng trai trẻ mà cô cũng biết đó là Tần Vũ Thành, Nghiêm Hạo, Lãnh Thế Thiên, mà trong đó Tần Vũ Thành là chủ nhân của Ánh Đêm này. Cô chạy lại cầm tay Lam Phụng hốt hoảng " Chị Lam Phụng, cứu Khuynh Đề, con bé bị một tên ép uống, em sợ nó không chịu nổi. Chị mau vào phòng Sơn Tuyết cứu Khuynh Đề, em van chị."

Lam Phụng nhăn mày " Hừ, người này quá xem thường quy định của Ánh Đêm rồi." cô chạy đi đến phòng Sơn Tuyết, thì có bóng người xoẹt ngang cô, còn nhanh như gió.

Lam Phụng kinh ngạc " Lãnh tổng? " . Mà Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành còn kinh ngạc gấp bội, sững sờ vài giây.

Lãnh Thế Thiên không để ý đến xung quanh chạy đến phòng Sơn Tuyết, lòng anh nóng như lửa đốt. Cô ngốc này thật làm anh tức giận mà, mở lời cho cô đến Lãnh Phong cô không chịu làm, lại chui đầu vào nơi rắc rối này. Chưa đến một phút anh đã chạy tới phòng Sơn Tuyết, nơi này anh quá quen thuộc, dù sao cũng là quán bar của Tần Ngọc Thành, anh và Nghiêm Hạo cũng đến thường xuyên, xem như là khách VIP ở đây.

Anh hít một hơi mạnh, chân anh đạp vào cánh cửa thật mạnh " rầm! " cánh cửa phòng Sơn Tuyết đổ xuống. Anh nhìn một mảng trước mặt, trán anh nổi cả gân xanh, tay anh nắm lại thành nắm đấm, nghiến răng " Mẹ kiếp."

Khuynh Đề bị tên đầu hói đó đang cời ra gần bộ sườn xám cô bận trên người, thấy cả áo lót ở trong. Cô xụi lơ trong người hân, hô hấp khó khăn, miệng thò thè " cứu.em., cứu.em. Lãnh.Thế..Thiên.."

Tên đầu hói chuẩn bị cời áo lót Khuynh Đề thì cánh cửa đổ sập xuống, làm hân giật mình dừng động tác, chưa kịp mở lời thì đã bị một cú trời giáng vào mặt, xung quanh tiếng la hét của các cô gái, còn mấy tên đi chung kinh ngạc không nên lời. Lúc hân tỉnh táo lại được đã thấy Lãnh Thế Thiên cời áo khoác vào người cô, ôm cô gái hân ta chúc thuốc ra đến cửa. Hân tức giận ôm má, quát to " Thằng chó, mày là ai mà dám đánh phụ nữ với ông. Mày biết tao là ai không thằng oác con? "

Lãnh Thế Thiên dừng bước chân, cười khinh miệt " Là ai? "

Vừa lúc đó Nghiêm Hạo, Tần Vũ Thành, Mân Yến và quản lý Lam Phụng vừa chạy đến đã thấy mảng này thật kinh sợ. Lãnh Thế Thiên lạnh lùng như một tòa băng lạnh lẽo, đôi mắt sắc lạnh không một chút nhu tình, đang cười như không cười, làm người khác sờn cả da gà. Khuynh Đề được ôm trên tay thì thở khó khăn, đôi mắt đầy sương mờ, khuôn mặt ửng đỏ, tay chân không cử động nổi.

" Tao là phó tổng công ty Long Hạch, Trần Ngân. Nếu mày biết điều thì trả lại phụ nữ đó cho tao, và quỳ xin lỗi xem như tao có thể bỏ qua." Hân đắc ý nói.

" Công ty Long Hạch, bên ngành điện tử à. Ha ha về nói lại với tổng giám đốc Lâm của ngài, Lãnh Thế Thiên đây rất làm vui về khi công ty trong ba ngày tới sẽ phá sản." Anh nhún mạnh hai từ phá sản rồi xoay người đi. Bước tới quay sang nhìn Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành " Tớ có việc về trước."

Nghiêm Hạo nhìn nữ nhân trong lòng Lãnh Thế Thiên có chút kỳ lạ, nhìn sắc mặt cô gái này có gì đó không ổn. Anh nhìn đến ly rượu trên bàn thì hiểu rõ, mà anh không thể tin được, kiều phụ nữ ốm yếu này mà cũng tóm được tên Lãnh Thế Thiên lạnh lùng này sao, anh bắt đầu thích thú với cô gái này rồi. Nhìn bóng Lãnh Thế Thiên dần mất hút, anh đứng một bên cầm điện thoại " Là tôi đây. Anh sắp xếp phòng tổng thống cho Lãnh Thế Thiên, ngay bây giờ. " Anh cúp máy, nụ cười trên môi càng rạng ngời. Đêm nay là một đêm dài với Lãnh tổng đây, ha ha .

Còn Tần Vũ Thành cực kỳ tức giận nhìn Lam Phụng " Dọn dẹp đồ đạc rườì này khỏi Ánh Đêm cho tôi. Còn cô khi xong việc lên văn phòng tôi nói cho rõ chuyện này, không phải tôi đưa ra quy định là để cho cô làm ngơ không quản lý, hiểu không, hừ." anh khoác vai Nghiêm Hạo bước đến quầy rượu.

Lam Phụng mặt trắng bệch , kêu bảo vệ rồi nhìn đến người đàn ông đầu hói trong phòng này, mặt hấn cắt không còn giọt máu, chắc đã biết đắ tội với ông trùm của tập đoàn mạnh nhất nước sẽ ra sao rồi. Mần Yên thấy Khuynh Đề được cứu thì nhẹ nhõm trong lòng, nhưng cô không tin được Khuynh Đề lại quen với Lãnh tổng a , thật bất ngờ .

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Anh ôm cô vào ghế phụ xe, nghe được tiếng nói nhỏ dần và cả hô hấp không đều của cô. Đôi mắt cô mờ ảo, môi anh đào hé mở mấp máy, nước mắt rơi xuống cặp má ửng hồng , anh thật giận cô gái này không nghe lời anh, anh càng giận mình hơn vì biết cô làm ở Ánh Đêm quá muộn .

Anh yêu thương nhìn cô, bàn tay to lớn đang lau đi nước mắt trên khóe mi cô.

Cô nắm lấy cánh tay đang lau nước mắt của anh, áo khoác choàng cho cô vì thế rớt xuống, lộ ra bộ ngực sữa và bra màu trắng trước mắt anh. Cặp ngực không lớn nhưng căng tròn và làn da trắng muốt như cuốn lấy hô hấp anh, đường rãnh giữa ngực làm anh khó khăn nuốt nước bọt.

" Thế Thiên.. em..em..nóng quá.." cô trượt lên nắm lấy bàn tay anh để lên ngực mình, chu mỏ " Thật.. rất nóng."

Lãnh Thế Thiên kinh ngạc, lừa dục vọng trong người anh chỉ vì cái đụng chạm của cô mà phản ứng. Anh nghiêng răng chịu đựng " Chết tiệt ! "

Anh rút tay lại, lấy áo khoác rớt xuống khoác lại lên người cô, bắt đầu khởi động xe, lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Anh biết cô đã bị tên đầu hói kia cho uống ly rượu có thuốc kích dục, mà anh lại không muốn lần ân ái đầu tiên của anh và cô lại là lúc cô bị người khác bỏ thuốc.

Nhưng thân thể cô lại không chịu nghe lời, cời áo khoác trên người xuống, xích người lại gần anh, níu tay anh " Thế Thiên, em..em.. thật nóng. . "

Cô bật khóc, tại sao anh lại không giúp cô, người cô thật giống như có ngàn con kiến chiếm lấy, thật khó chịu. Anh tại sao lúc nào cũng bỏ rơi cô, cô yêu anh thật lòng mà.

Anh quay sang nhìn cô, khuôn mặt cô có tầng nước mắt, đôi môi thờ đầy mùi rượu thật làm anh kích thích. Anh cố giữ lý trí, xoay đầu đi, nắm chặt tay lái.

Thấy anh chẳng thèm để ý đến mình, cho dù cô có phơi bày thân thể trước mặt anh, anh cũng sẽ chẳng để ý đến cô, cô đau lòng khóc to " Tại sao anh không giúp em? Anh chán ghét em vậy sao? Ô ô ô ."

Anh làm sao chán ghét cô được, lần đầu tiên nhìn thấy cô thì đã yêu cô mất rồi. Nhưng anh muốn tự mình theo đuổi cô, anh biết hiện tại cô không thích mình, anh sẽ cố gắng để cô yêu anh, anh muốn cô tự nguyện chấp nhận lên giường cùng anh, chứ không phải bị phản ứng của thuốc kích dục. Anh không quay đầu lại nhìn cô, tiếp tục nhìn thẳng phía trước tập trung lái xe. Anh phải đưa cô đến bệnh viện, tiêm một mũi thuốc an thần, để cho cô không bị tác dụng của thuốc kích dục nữa.

Cô thật sự thấy anh không quan tâm mình, tim nhói lên đau đớn, cô khóc càng lớn " Tại sao, tại sao anh lúc nào cũng xem em như tầng hình, sao anh lúc nào cũng chẳng thèm để ý đến em? Lãnh Thế Thiên, anh là đồ đàn, đồ đàn ông tàn nhẫn, ô ô ô.. Em thật sự yêu anh, rất là yêu anh, tại sao anh không để ý đến em? " cô nói hết tất cả niềm sâu kín trong lòng mình, nhưng đầu óc cô thật quay cuồng, thân thể thật nóng bức, khó chịu. Ô ô ô ông trời muốn hành hạ cô mà.

Anh bất ngờ, tấp xe bên đường xoay người nhìn cô " Em nói gì, nói lại anh nghe được không?"

" Em yêu anh, em yêu anh năm năm rồi. Tại sao anh không để ý em , anh sao lại không giúp em? Anh là đồ độc ác, Lãnh Thế Thiên anh là đồ độc ác." Cô lấy hai tay dấm vào ngực anh.

Cô yêu anh, mà tới tận năm năm, anh không nằm mơ chứ. Trời ạ, anh không phải đơn phương, cô cũng yêu anh, đối với anh như vậy là quá đủ. Anh rung động nhìn cô, đã có được đáp án anh muốn, anh ôm cô vào lòng. Anh thật sự đang rất hạnh phúc, cô nói yêu anh, cô thật sự yêu anh.

" Buông em ra, anh là đồ độc ác. Lãnh Thế Thiên, buông em ra." Cô muốn đẩy anh ra, nhưng thể lực cô yếu còn thêm đang say rượu nên cô mặc cho anh ôm.

Anh không cho cô nói thêm câu nào, cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Miệng cô thật ngọt ngào, anh bắt đầu đưa lưỡi tiến vào trong miệng cô, nếm hết nước ngọt ngào của cô, càng ngày càng sâu, càng bá đạo, thật lâu sau mới buông cô ra. Cô run rẩy, khó khăn thở, đôi mắt mờ màng nhìn người đàn ông trước mặt, nước mắt chưa khô đã rơi tiếp.

" Ô ô ô, anh lại còn bắt nạt em." Anh làm cô thật khó thở a.

Cô bây giờ như đứa con nít làm nũng, nhìn rất đáng yêu. Anh cười dịu dàng, ngắm nhìn cô. Là thật sự không phải mơ, tìm anh bây giờ đang đập loạn nhịp.

Anh hôn lên mí mắt ướt đầm của cô trấn an " Ngoan, được rồi là anh không đúng, được chưa? Bảo bối, anh xin lỗi."

Cô nghe anh nói vậy trong lòng như có một dòng nước ấm áp. Gật đầu, nhòe mím cười nhìn anh.

Anh như thấy được cả ánh trời sáng, cô cười lên đẹp như ánh nắng ban mai. Đôi mi còn chưa khô nước mắt, dày cong vút. Đôi núm đồng tiền sâu thẳm làm anh ngộp thở, mái tóc xoăn đen rối loạn càng làm anh say tình.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là tin nhắn của Nghiêm Hạo. Anh mở ra xem, cười khổ thầm mắng người anh em này nhiều chuyện, nhưng anh vẫn nhấn lại từ " cảm ơn " rồi tắt máy điện thoại.

Anh hôn nhẹ lên môi cô " Bảo bối, hôm nay ở với anh. "

Cô ngại ngùng, gật đầu. Anh dịu dàng cười, đập ga, hướng về khách sạn Phương Hội.

Trong phòng của tổng thống, khách sạn Phương Hội. Hai thân thể đang ôm lấy nhau, tiếng rên kiều mị của cô gái, tiếng thở dốc của chàng trai, hòa quyện nên bức tranh phong tình tuyệt đẹp.

Anh tiến vào nơi sâu nhất của cô, bỗng cô hét lên .

" A.. đau quá. Không cần, anh đi ra đi, đau quá." Cô lắc đầu, ở dưới của cô thật đau, tay đẩy anh ra.

" Ngoan, bảo bối. Sẽ hết đau nhanh thôi." Anh nắm lấy hai tay cô, giọng khàn khàn tràn ngập lửa dục vọng.

" Ô ô anh thật quá đáng, ở trong mơ cũng bắt nạt em, Lãnh Thế Thiên anh thật xấu." cô nức nở, cả trong mơ anh cũng bắt nạt cô.

Anh lấy tay lau nước mắt cô, vẻ dịu dàng chưa từng có trước giờ đối với anh " Bảo bối, nhìn anh. Đây là thật chứ không phải mơ, nhìn anh, bảo bối."

Cô mở đôi mắt ảo mắt nhìn, thật sự trước mắt là anh. Cô sợ anh lại biến mất, choàng tay qua ôm cổ anh, run rẩy " Thế Thiên, Thế Thiên."

Anh ôm lấy cô, vuốt ve lưng trần trắng nõn, cô đã là của anh, anh muốn dịu dàng yêu cô, muốn cho cô có một đêm đầu khó quên. Anh hôn lên môi cô, cuốn lấy đôi môi anh đào ngọt ngào làm anh say mê này.

Cô vụng về đáp trả, ngây ngốc trước sự xâm lược của đôi môi anh. Cô bắt đầu quen dần với nơi to lớn của anh, như có đóm lửa đốt cháy thân thể, vận vào thân người " Thiên, cho em."

Anh như được lệnh, bắt đầu luật động. Bên trong cô thật ấm áp, co rút, muốn làm anh tan chảy, anh thở dốc, càng ngày càng sâu, càng mạnh.

Cô rên rỉ dưới thân anh, thật sự rất lạ, không đau nữa. Có cảm giác thật mãnh liệt, thật tê dại. Cô chậm rãi đưa eo thon luật động theo nhịp với anh, tiếng rên kiều mị càn làm anh đắm chìm, mạnh mẽ chạy nước rút. Anh cúi đầu xuống hôn môi cô, đưa lưỡi mình vào thăm dò miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô hòa nhịp. Một bàn tay giữ chặt eo cô, còn bàn tay kia vờn về nơi đỉnh hoa trên bầu ngực sữa của cô. Bảo bối của anh thật xinh đẹp, thật ngọt ngào, mê người.

Anh sẽ không cho anh thấy khuôn mặt lúc này của cô, thân thể của cô, cả tiếng rên rỉ đầy tuyệt mỹ này cũng sẽ chỉ là của anh.

"A..a.."

Tay nhỏ bé của cô nắm chặt cánh tay cường tráng của anh, phía dưới u cốc cô tiết ra nhiều nước. Anh biết cô đã lên đỉnh, ôm cô thật chặt, anh thúc mạnh, đem tất cả mầm móng vào tận sâu trong người cô.

Anh xoay người nằm cạnh bên cô, mà cô lúc này đã ngất đi. Ôm cô vào lòng, miệng nở nụ cười, cô đã là của anh. Hôn lên trán cô, anh nhắm mắt lại, bước vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ánh sáng chiếu rọi qua cánh cửa kính trong phòng ngủ của phòng tổng thống. Cô dụi mắt, tỉnh dậy.

"A.." đau quá, hông cô thật đau a. Cô nhìn lại thân mình không mảnh vải che thân, trên người có dấu vết xanh đỏ. Càng làm cô kinh sợ hơn, Lãnh Thế Thiên sao anh lại nằm kế cô, còn không bận quần áo?

Cô nhìn xung quanh, trời ạ, là phòng tổng thống của khách sạn Phương Hội mà, quần áo nam nữ vứt tứ tung dưới đất.

Cô cố gắng nhớ lại chuyện hôm qua, cô bị một tên khách trong Ánh Đêm bóp miệng cho uống một ly rượu màu xanh ngọc thật đắng, sau đó cô thấy choáng váng, mất mớ dần đi. Cô cảm thấy như có ai đó cởi bộ váy sườn xám cô ra, phía trên cô thật lạnh, cô run rẩy quơ loạn. Lúc đó trong đầu cô chỉ nghĩ đến Lãnh Thế Thiên, không biết anh đang làm gì, tìm cô đau đớn, miệng cô phụt chốt chỉ lăm bằm tên anh.

Cô nghe được xung quanh ồn ào, có tiếng la hét, có tiếng mắng chửi, phía trên cô như có ai khoác áo lên, thật ấm. Bỗng cô được ai đó bồng lên, có mùi nước hoa thoang thoảng quen thuộc, cô dựa vào lồng ngực đó, thật ấm áp, cô yên tâm ngủ một giấc.

Trong giấc mơ cô thấy lên chiếc xe của Lãnh Thế Thiên, anh quay mặt đi không để ý đến cô. Dù trong mơ anh cũng vẫn không thích cô làm cô rất đau lòng, cô tủi thân khóc to, nói hết điều sâu kín trong lòng cô cho anh nghe, dù sao cũng chỉ là mơ, cô sẽ không lo sợ anh nữa. Rồi cô thấy anh lau nước mắt cho cô, nói rằng cô là bảo bối của anh, anh đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng trước giờ cô từng ước.

Cô còn thấy mình và anh lên giường a. Vậy tất cả là thật chứ không phải mơ sao?

Xoay nhìn người kế bên đang còn thờ điều đặn, anh thật sự rất đẹp, cô ngây ngốc nhìn anh. Thân hình anh màu lúa mạch, cơ thể rắn chắc, cô biết anh mỗi tuần sẽ đến phòng gym ba lần. Cô muốn đưa tay ra chạm vào anh nhưng lại thôi, anh và cô đó giờ là người hai thế giới khác nhau, dù cô và anh có lên giường với nhau đi chăng nữa cũng chẳng nói lên điều gì. Có khi, anh thức dậy sẽ tức giận đuổi cô đi rồi mắng mỏ cô thì sao, lúc đó chắc chắn cô sẽ chịu không nổi, bây giờ cô bỏ đi trước có khi sẽ tốt hơn.

Nói là làm, cô xoay người xuống giường, muốn nhặt lại bộ váy bận vào rồi biến mất trước mặt anh, sau này cô và anh sẽ không gặp lại nhau nữa, coi như hôm qua là tình một đêm lúc cô say rượu vậy. Dù cô nghĩ như thế, nhưng trong lòng vẫn mất mát, dù sao cô vẫn yêu anh.

Đang suy nghĩ, cô bị một bàn tay ôm trọn eo, kéo cô lên lại giường. Cô hốt hoảng, thân thể anh đã đè lên trên người cô.

Anh khàn giọng, nhũn mảy "Em muốn đi đâu?" Lúc cô trở người, anh đã tỉnh, chỉ là muốn xem phản ứng cô sẽ làm gì.

"Tôi..muốn thay đồ, tôi muốn về nhà. Hôm qua.. tôi không về, chắc bà của tôi lo cho tôi lắm" cô nói lấp bắp.

"Chỉ có như vậy?" Anh cười như không cười.

Cô lảng tránh anh, xoay mặt qua chỗ khác.

Cả hai người im lặng một hồi lâu. Cô đành mở miệng "Chuyện hôm qua tôi thật xin lỗi, đã làm phiền đến anh, tôi cũng không muốn."

Cô hít một hơi dài, nói hết những suy nghĩ trong đầu.

"Còn chuyện tôi và anh.. lên giường với nhau, hãy xem như chưa từng xảy ra. Nếu không phải anh, thì cũng là kẻ khác cùng tôi lên giường, tôi không muốn bắt anh nhận trách nhiệm hay bồi thường gì đâu, nên anh đừng lo lắng." Cô cảm thấy tim mình như bị khứa từng khúc, đau đớn, đau hơn cả ở kiếp trước khi bị súng bắn vào ngực. Cô biết chính mình thật vô dụng, đến bây giờ vẫn còn yêu anh sâu đậm. Cô không muốn vì lần đầu tiên bác đắc dĩ này trói chặt anh, cô làm không được.

Anh cảm giác đôi tai ư ù, giọng nói của cô cứ vang vọng bên tai. Cái gì mà không là anh cũng sẽ là kẻ khác, cái gì không muốn anh gánh lấy trách nhiệm hay bồi thường. Trán anh nổi cả gân xanh, anh cực kỳ đang tức giận, bàn tay nắm lấy cằm cô xoay lại nhìn thẳng vào anh.

"Em nói cái gì, nói lại một lần nữa tôi nghe."

"Tôi.. tôi.." Khuyết Đề hoảng hốt, nhìn vào đôi mắt sắt lạnh của anh, run rẩy, nó thật lạnh lẽo.

"Nếu em quên tôi sẽ nhắc lại cho em nhớ ai mới chính là người đàn ông của em. Không phải tôi cũng sẽ là người khác? Em quá xem thường tính độc chiếm của đàn ông rồi. Em là của tôi, của một mình Lãnh Thế Thiên này, đừng mong thằng đàn ông nào có được em." Anh hoảng sợ, anh rất sợ cô sẽ chối bỏ anh.

Anh cúi xuống hôn đôi môi anh đào của cô, không một chút dịu dàng, một bàn tay anh kéo hai tay cô lên đầu, bàn tay kia mạnh bạo bóp bộ ngực sữa của cô, nhào nặn không thương tiếc.

Cô khó khăn đáp trả, anh quá mạnh bạo. Anh tại sao làm vậy với cô, nếu không thích cô tại sao không cho cô đi, biến khuất khỏi mắt anh. Tại sao anh luôn làm cô đau đớn thể xác.

Cô cảm nhận được vật to lớn nóng ẩm đó đang từ từ vào u huyết cô.

"A.." Cô hét lên. Không có khúc dạo đầu, nên thật là đau.

Anh không để ý đến tiếng hét cô, bắt đầu luật động. Anh thúc thật sâu, thật mạnh như muốn nuốt chửng cô.

Anh điên rồi, anh muốn có cô, cả tâm hồn lẫn thể xác, cô phải là của anh. Anh càng luật động, mỗi cú đâm vào như mất hồn, anh không khắc chế được mình, hung hăng yêu cô.

Lúc cô tỉnh dậy lại lần nữa, là trời đã tối, người bên cạnh cô đã đi từ lúc nào, chỉ còn lại cô và chiếc giường lạnh lẽo. Cô chống đỡ thân mình ngồi dậy, thân thể cô như chiếc xe tải lớn cán qua, đau ê ẩm.

Anh đã làm cô rất nhiều lần, cô ngất đi mấy lần rồi lại tỉnh dậy, xong lại ngất đi. Cô rùng mình, không thể nghĩ mình đã có bao nhiêu lần dưới thân người anh rên rỉ, mất hồn. Cả lúc anh mạnh bạo, không thương tiếc gì cô, đem cô muốn nuốt chửng. Cô đau lòng, cố gắng lê thân thể đầy mệt mỏi, nhặt lại vấy mặc vào, bước khỏi nơi khách sạn xa hoa này.

Bước xuống quầy lễ tân, cô xin tiếp tân một cuộc gọi. Tiền bạc, điện thoại cô đều bỏ lại Ánh Đêm hết, cô không còn xu nào trong túi để gọi ở thùng điện thoại công cộng.

Cô gọi cho Ngải Lệ, cô biết không cầm máy, Ngải Lệ rất sẽ lo cho cô, cả hôm qua cô không vào bệnh viện thăm bà

.

Đầu dây bên kia bắt máy, Ngải Lệ lên tiếng.

" Alo, ai vậy? "

" Ngải Lệ. Là tớ, Khuynh Đề."

" Khuynh Đề, cậu đang ở đâu hôm qua đến giờ, tớ điện thoại cậu không bắt máy. Bà không thấy cậu đến bệnh viện nên rất lo lắng cho cậu." Ngải Lệ như ngồi trên lửa nóng, cô hôm qua đến giờ điện thoại cho Khuynh Đề không được, chạy đến cả Ánh Đêm để tìm kiếm cô, nhưng quản lý Lam Phụng lại không nói gì.

Hít một hơi, cô bình thần trả lời "Tớ đang ở khách sạn Phương Hội, cậu đến đón tớ được không? Tớ không đem theo tiền để bắt taxi."

" Được, cậu đợi tớ. " Ngải Lệ cúp máy.

Cô cụp đầu cảm ơn lễ tân, bước khỏi khách sạn Phương Hội.

Cô bước đến một gốc cây, chờ Ngải Lệ. Bỗng trong một ngôi nhà phát radio, cô nghe rõ một cô gái xin phát bài hát : Người Con Gái Dễ Tồn Thương của ca sĩ Vương Phi.

Màng đêm yên tĩnh, giọng hát của cô ca sĩ ngọt ngào vang lên. Da diết, sâu lắng, làm người khác nghe phải rơi lệ. Cô dựa vào gốc cây, nhắm mắt nghe bài hát, nước mắt ấm nóng tuông rơi.

Xin anh, xin anh đừng chột đến rồi chột đi..

Xin hãy trân trọng trái tim em,

Nếu như anh hiểu, xin hãy yêu em một cách nồng cháy,

Em là một cô gái dễ tổn thương..

Đừng chờ đợi nữa, hãy hôn em một cách cuồng nhiệt..

Ánh đèn đêm mờ ảo chiếu vào thân hình gầy yếu, nhỏ nhắn của cô, càng thấy cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

"Reng "

" Nói."

" Thừa Lãnh tổng, Khuynh Đề tiểu thư đi khỏi khách sạn rồi ạ." Tổng quản lý Ngô trả lời.

" Được rồi, cảm ơn ông. Chi phiếu năm mươi vạn tôi đã gửi ở quầy lễ tân, ông cứ đến lấy." Lãnh Thế Thiên lười biếng nói thêm, cúp máy.

Anh lấy xe quẹo về hướng Lãnh gia.

Lúc chiều anh mở nguồn điện thoại, trợ lý Vinh đã điện tới nói tổng giám đốc Lâm bên ngành điện tử đã quỳ trước cửa Lãnh thị đã hơn ba tiếng, chỉ vì muốn xin lỗi anh. Anh cười khinh miệt, bảo không tiếp.

Trợ lý Vinh còn nhắc, chị anh – Lãnh Hạ Kiều " đại nhân " bảo mẹ anh muốn anh tối nay về ăn cơm hợp mặt, nếu không về sẽ từ anh.

Anh biết rõ tính mẹ mình, bà nổi tiếng bướng bỉnh từ lúc còn trẻ. Có lẽ vì cha anh quá nuông chiều bà từ lúc mới yêu, nên sinh ra bà được tính thẳng thắn, không thích nịnh bợ, có sao nói vậy, có lẽ một phần tính cách đó chị anh lại giống bà.

Anh có khi một tháng không bước về Lãnh gia, một phần vì về chỉ nghe mẹ mai mối cho anh từ cô tiểu thư này, sang cô tiểu thư khác, làm anh nhức cả đầu. Còn cả bà chị tính cách con trai, đến giờ vẫn chưa chịu lấy chồng. Anh không thể tin được, cha anh lại có thể sống được trong ngôi nhà đó.

Nhắc đến mẹ anh luôn làm mai mấy cô tiểu thư gia đình môn đăng hộ đối cho anh, anh lại thờ dài. Anh chỉ muốn cưới một người anh yêu, người vợ của anh phải chính tay anh lựa chọn, không cần gia đình ngang hàng với gia đình anh. Chỉ cần cô yêu anh, chấp nhận tất cả khuyết điểm của anh, dù gia thế nghèo hèn cũng không là gì.

Anh chợt nghĩ đến Khuynh Đề, cô gái nhỏ nhắn kiêu mị hôm qua làm anh điên đảo. Đã trở thành người phụ nữ của anh rồi còn chối bỏ, anh chưa từng hề mất mặt đến như thế. Anh muốn đem cô buột chặt bên mình, nhưng anh còn quá nhiều việc để làm trước khi đem cô về bên anh.

Anh sẽ để cô tự do một thời gian, trước khi bắt đầu anh cướp cô đi. Anh đang cố gắng sắp xếp công việc ổn thỏa một cách nhanh nhất, sẽ mất một tháng hơn để xong tất cả việc.

" Khuynh Đề hãy đợi đó, anh lần này không buông em ra đâu." khóe miệng anh nâng lên đường cong đẹp. Thứ anh muốn luôn phải có được trong tay, kể cả cô.

Anh đạp chân ga. Chiếc Ferrari đen với tốc độ cao lướt thẳng vào màn đêm.

20 phút sau.

Anh bước đến cửa Lãnh gia đã nghe tiếng Lãnh Hạ Kiều vang lên.

" Quý tử của cha mẹ về rồi kia, hừ." Lãnh Hạ Kiều ngồi hai chân bắt chéo, khoanh tay liếc thẳng nhóc đáng ghét này.

" A Thiên vào đây ăn nào, Crystina đang đợi con này giờ." Ngọc Từ Quỳnh mừng rỡ, kéo tay con trai yêu quý vào bàn ngồi cạnh Crystina.

Crystina vui vẻ, nắm tay anh " Thế Thiên, lâu quá không gặp."

Cô là người Mỹ, đôi mắt xanh như biển, mái tóc vàng óng mượt xoắn dài đến lưng, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt trắng hồng. Cô có thân hình nóng bỏng, khiến tất cả chàng trai vừa gặp thêm muốn, nhưng anh lại không.

Năm anh 18 tuổi du học sang Mỹ, lần đầu tiên cô gặp anh ở trường đã bị tiếng sét ái tình với anh. Cô và anh bắt đầu quen thân, giúp đỡ nhau rất nhiều trong việc học, tình cảm của cô một ngày lớn dần, nhưng anh luôn xem cô chỉ là bạn. Cô biết gia thế anh ở nước rất lớn, gia đình cô ở Mỹ cũng thuộc tầng lớp thượng lưu, cha cô là ông trùm dầu khí Mark Jones. Cô nhờ cha mình hợp tác với gia đình anh, nên hai gia đình đến giờ xem nhau như bạn bè thân thiết.

Dù cô biết bốn năm anh du học, anh không có để ý hay yêu cô gái nào. Cô cũng thử yêu vài anh chàng khác, anh luôn cười chúc mừng, nhưng cô lại nhận ra mình luôn để ý đến anh chứ không phải người yêu cô, nên cô chia tay. Cô luôn ôm ấp hy vọng một ngày nào đó anh sẽ suy nghĩ khác về mình, sẽ để ý đến cô. Suốt chín năm nay, cô luôn chưa một lần thôi hy vọng.

Một năm cô sẽ bay đến thành phố A này một lần, sẽ ở lại Lãnh gia làm khách 1-2 tuần. Nói là thăm gia đình Lãnh gia, nhưng anh mới chính là nguyên nhân cô về đây. Cô muốn cho anh biết mình nhất kiến chung tình với anh. Cô học nấu những món ăn anh thích, học luôn cả ngành kinh doanh khô khan này chỉ mong có thể giúp được gì cho anh.

Cô có thúc đẩy ba mình đến ngỏ lời với Lãnh gia, nhưng anh luôn từ chối, nên cô chỉ có thể đợi và đợi.

Lãnh Thế Thiên mỉm cười nhìn cô " Em đến khi nào? "

" Từ tối hôm qua, nhưng em điện thoại mãi cho anh không được."

" Hôm qua anh có hội nghị nên tắt nguồn điện thoại. Tối về đến nhà, mệt quá nên anh ngủ quên mở máy." Anh biện lý do.

Cô không nghi ngờ, cười thật tươi, gấp cho anh một miếng cá bỏ vào chén " Anh ăn nhiều vào nhé, nay em xuống bếp phụ bác gái, có gì anh đừng chê."

" Ai da, là do con nấu hết, chứ bác đây có làm gì đâu." Lưu Từ Quỳnh lên tiếng, bà cũng rất muốn cô gái này làm con dâu mình, không hiểu sao con trai bà vẫn chưa chịu con gái người ta. Tối nay bà phải nói chuyện với anh một tí mới được, hừ.

" Thôi, cả nhà ăn đi. Đợi thẳng nhóc này lâu quá đồ ăn nguội cả rồi." Lãnh Thế Hoàng lên tiếng

" Đúng đúng a.. đợi em, chị đói meo cả rồi." Lãnh Hạ Kiều liếc anh.

Ăn xong anh bước lên phòng mình tắm rửa rồi ngủ một giấc, ngày mai anh phải bay sang Pháp họp cuộc hội nghị quan trọng.

Anh vừa tắm ra đã nghe tiếng gõ cửa, tiếng mẹ anh đã vọng vào.

" A Thiên, mẹ vào được không? Mẹ muốn nói chuyện với con một chút."

Anh mở cửa cho mẹ vào, ngồi xuống lau đầu tiếp " Mẹ muốn nói về chuyện con và Crystian đúng không?"

" A Thiên.. con biết Crystina nó.." Bà mở lời.

Anh cắt ngang lời mẹ, giọng nói đầy mệt mỏi " Mẹ, con chỉ xem cô ấy như em gái trong nhà. Mẹ hiểu mà, nếu con muốn cô ấy, thì đã lâu rồi chứ không phải đến tận bây giờ."

" A Thiên.. con đến khi nào mới cho mẹ đưa cháu ẵm bồng tuổi già đây. Con và chị con đến khi nào mới hiểu được nỗi lòng ba mẹ đây, con biết hai ta đâu có sống được bao lâu nữa.. " Thăng nhóc này đã 27 tuổi rồi còn chưa chịu đem con dâu về cho bà, thì đến khi nào đây, haizz.

" Mẹ hãy cho con thời gian." Anh cười khờ.

" Con.. thật là. Mẹ cho con thời gian một tháng, phải đem con dâu về đây cho mẹ. Nếu không có chừng trách sau mẹ từ mặt con." Bà đóng cửa lại, vừa bước đi vừa suy nghĩ sẽ đến cô tiểu thư nhà nào xem mặt đây. Bà biết chắc con trai bà sẽ vui đầu vào công việc, chứ không kiếm người yêu.

Mặt trời chiếu sang vào Lãnh gia, xung quanh tạo nên cảnh tượng thật đẹp. Tòa biệt thự của Lãnh gia pha trộn giữa kiến trúc hiện đại Trung Quốc và châu Âu, xung quanh có cả vườn hoa xinh đẹp, bên hông còn có hồ bơi lớn, có cả khoảng sân rộng để đánh golf hay đua xe thư giãn. Tòa biệt thự màu kem sữa ấm áp này là một tay Lưu Từ Quỳnh thiết kế và chỉ đạo xây dựng, bà lúc trẻ từng học ở trường đại học Kiến Trúc, biệt thự này là thiết kế mơ ước của bà, Lãnh Thế Hoàn chồng bà là người thực hiện ước mơ đó.

Crystina cô sang sớm đã thức dậy sớm, phụ Lưu Từ Quỳnh làm bữa ăn sáng cho gia đình. Dù nhà có nhiều người làm, nhưng bà lại thích tự mình nấu ăn cho gia đình thưởng thức hơn. Bà dù sao không phải tiểu thư nhà giàu, bà lúc trẻ chỉ là đứa con gái của gia đình làm nông, rồi gặp Lãnh Thế Hoàng, qua bao khó khăn mới được đến với nhau. Bà luôn trân trọng những giây phút đầm ấm bên gia đình này.

Lãnh Thế Thiên bước xuống cầu thang, anh bận bộ vest xanh đen, mái tóc không vuốt keo, bồng bềnh, nhìn anh thật lãng tử. Trên tay còn một bộ hồ sơ công việc đang dở dang, anh lướt ngang từng công văn trong hồ sơ, thật hỗn độn.

Crystina nhìn anh không khỏi chớp mắt. Anh thật rất đẹp, vẻ đẹp của người đàn ông thành thạo, trong đó có chút yêu nghiệt, cũng có nét rất lạnh lùng, làm tim cô đập nhanh vài nhịp, nhìn anh bao nhiêu lần cũng không chán.

Lưu Từ Quỳnh thấy anh mới sáng sớm đã vội vội vàng vàng, không khỏi tức giận " A Thiên ngồi xuống, có một bữa chủ nhật mà con cũng đi làm là sao?"

Anh nhìn đồng hồ còn 20 phút để ra sân bay, nhưng lại không muốn ngồi ăn. Công văn đang còn sai sót, anh phải chỉnh sửa lại trước khi họp hội nghị lúc 8 giờ " Con có hội nghị bên Pháp, bây giờ con phải ra sân bay."

Bà chợt nghĩ ra kế hay, nháy mắt nhìn Crystina, cười tươi " A Thiên, con dẫn theo Crystina đi, coi như đi theo học hỏi, dù sao Crystina con sau này cũng phải nhận chức giám đốc công ty gia đình sao?"

Crystina như được mở cờ trong bụng, nhìn bà gật đầu " Dạ, vâng bác."

Lãnh Thế Hoàng ông này giờ im lặng cũng lên tiếng " Ba thấy cũng tốt, dù sao tập đoàn Lãnh Phong và Gold River cũng là đối tác thân thiết, chuyến đi

này cũng tốt cho con bé học chút kinh nghiệm."

Anh thờ dài, nhìn đồng hồ. Ba anh đã lên tiếng quyết định, vậy anh cũng phải nghe theo.

" Cũng được, Crystina em lên phòng chuẩn bị đi, chuyến công tác này một tuần lễ, còn 10 phút cho em chuẩn bị đồ." Anh nói xong, bước ra xe trợ lý Vinh đang đợi sẵn.

Cô gật đầu, cười tươi. Chạy lên lầu chuẩn bị những bộ đồ sexy nhất, cô thật sự trong một tuần này phải quyến rũ được anh, không thì ba cô sẽ bắt cô về Mỹ lấy người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Còn Khuyhnh Đề từ lúc lên xe taxi đến lúc về đến nhà trọ cô không nói tiếng nào, Ngải Lệ cũng im lặng.

Vừa bước vào cửa, Khuyhnh Đề ôm Ngải Lệ khóc òa lên, tiếng nấc nghẹn tức tưởi của Khuyhnh Đề làm Ngải Lệ đau lòng. Cô biết Khuyhnh Đề có tâm sự, cô im lặng để Khuyhnh Đề có thời gian suy nghĩ, có thật sự nên nói cho cô nghe hay không thôi.

" Ô ô tại sao anh ấy làm vậy với tớ? Tại sao lúc nào cũng làm tim tớ đau đớn thế này.. Ngải Lệ cậu nói đi, tại sao tớ lại yêu anh ta mà quáng đến thế này.. "

Cô vỗ lưng an ủi Khuyhnh Đề, ôm cô vào nhà.

" Ngoan, vào trong nhà rồi nói tiếp, đứng ngoài đây rất dễ bị cảm hàn."

Khuyhnh Đề khóc một trận thật đã. Ngải Lệ thì thờ dài ôm lấy cô an ủi.

Một lúc sau tịnh tâm lại, cô kể lại tất cả đầu đuôi về chuyện cô và Lãnh Thế Thiên cho Ngải Lệ nghe, trừ việc cô trùng sinh.

Cô nguyện sẽ chết tâm với anh, đây là lần cuối cùng cô khóc vì anh. Thật sự bên anh bao nhiêu năm cô vẫn chưa hiểu hết được anh, con người anh thật khó đoán, buồn vui thất thường.

Cô mệt mỏi thiếp đi, Ngải Lệ đắp chăn cho cô rồi đi ra ngoài.

Bước ra cổng nhà trọ, Ngải Lệ rút trong túi một tấm thẻ danh thiếp, đó là của Lãnh Thế Thiên. Anh đưa cho cô lúc gặp cô trong nhà hàng Vạn An, lúc đó anh đi họp tác khách hàng, còn cô đi theo bạn bè họp mặt. Anh chỉ nói lúc nào cô và Khuyhnh Đề cần giúp, cứ tìm đến anh, rồi bước đi.

Ngải Lệ nhìn lên trời, hôm nay trời không trăng sao, u ám như lòng bọn họ.

Khuyhnh Đề cô bắt đầu kiếm được công việc mới, phục vụ quán cà phê đối diện bệnh viện An Bình, nơi bà cô chữa trị. Từ hôm đó đến giờ đã hơn một tháng, anh không đến tìm cô nữa, có chút mất mát trong lòng nhưng cô cũng tự nhủ với bản thân, đó là tình một đêm.

Cô thờ dài, dù sao anh cũng đâu biết cô ở đâu, chỉ có cô là hoang tưởng.

Đang loay hoay dọn bàn, cô nghe được hai nữ sinh đang ngồi cạnh cửa sổ đang nói về Lãnh Thế Thiên. Cô không muốn tò mò biết thêm về anh nữa, nhưng lại không tự chủ được đôi chân, bước đến nghe lỏm.

" A, bài báo bát quái này lại đăng tin đồn Lãnh Thế Thiên tiếp nhận vị hôn thê nước ngoài của mình làm trợ lý tổng giám đốc a ." Nữ sinh A đọc bài báo.

" Hu hu hoàng tử của tớ lại còn giúp a ta lên làm trợ lý tổng giám đốc ư.. thật buồn quá đi." Cô nữ sinh B cụp đầu xuống bàn, tỏ vẻ đau khổ.

Nữ sinh A buồn cười nhìn người bạn thân " nè, Lãnh Thế Thiên bao giờ là hoàng tử của cậu a, cậu có biết vị hôn thê của Lãnh Thế Thiên nổi tiếng cỡ nào không hả?"

" Cờ nào cơ chứ? Tớ đọc bài báo hai tuần trước thì bảo cô ta theo Lãnh Thế Thiên qua Pháp du ngoạn, bây giờ thì được lên làm trợ lý của anh ta, cũng chỉ là vị tiểu thư gia đình giàu có nào đó theo bám Lãnh Thế Thiên của tớ thôi a." nữ sinh B khịt mũi khinh thường.

Nữ sinh A lắc đầu cười trừ " Cô ta là Crystina Jones , con cưng của chủ tập đoàn dầu khí Gold River đó, Mark Jones. Tôi search trên mạng còn biết được cô ta tốt nghiệp đại học Harvard, cũng là người mẫu, diễn viên nổi tiếng nữa a, thật là tài giỏi."

" À mà còn một tin nữa." nữ sinh A nhiều chuyện.

Nữ sinh B ngóc đầu dậy, tò mò " chuyện gì?"

" Nghe nói cô ta yêu Lãnh Thế Thiên chín năm rồi a, thật chung tình. Mình bắt đầu ngưỡng mộ cô ta rồi." Nữ sinh B đầy hưng phấn.

Khuynh Đề cô nghe đến đó đã quay đầu bước đi, đầu óc rối bời. Anh đã có vị hôn thê, yêu anh đến tận chín năm. Còn năm năm của cô có nghĩa là gì với người ta chứ, cô cười chua xót.

Cảm thấy như dưới chân sụp đổ, cô loạng choạng, đi ngang chạm vai Đồng Sơn té xuống. Cô chạm vào mặt mình, nước mắt cô chảy xuống khi nào cô cũng chẳng hay.

" Khuynh Đề, em làm sao vậy?" khuôn mặt Đồng Sơn đầy lo lắng, cúi xuống nắm giữ vai cô.

Cô lắc đầu, run rẩy đứng dậy " Anh Đồng Sơn, em không sao. Em muốn vào toilet một lát." cô không để ý đến khuôn mặt Đồng Sơn đầy vẻ đau lòng, chạy đi.

Vào toilet, cô đóng cửa phòng lại, thân thể như chẳng còn chút sức lực, bất lực ngồi xuống cánh cửa phòng.

Tại sao ông trời luôn hành hạ cô đến như vậy, tại sao cứ nhắc đến anh là trái tim cô nhói lên đầy đau đớn. Cô đã biết trước anh chỉ muốn đùa giỡn với cô, sao cô cứ tin tưởng anh có một chút thật lòng với mình, cô thật ngu ngốc, cô lại mong đợi, đợi anh một lần nào đó xoay người lại nhìn cô.

Giờ thì cô đã sáng mắt ra, anh đã có vị hôn thê, còn là môn đăng hộ đối với gia thế nhà anh. Cô chỉ là bông hoa dại ven đường thôi, được anh chạm vào đã yếu đuối run rẩy, chưa hề xứng với anh.

Cô chợt nhớ lại những ngày làm ảnh vệ, đi theo anh. Bao nhiêu lần phải xua đuổi những cô gái vây quanh anh, ôm những bó hoa, sôcôla tình yêu vút vào thùng rác. Anh rất vô tình, nhưng làm các cô gái càng điên cuồng, chạy theo đuổi anh. Cô rất hâm mộ những cô gái đó, có thể la hét nói yêu anh đơn giản, không sợ hãi. Còn cô chỉ im lặng giấu tình cảm suốt những năm năm trời, một chữ cũng chưa hé miệng.

Tiếng gõ cửa phòng toilet làm dứt đoạn suy nghĩ của cô " Khuynh Đề, có người tìm con, là một chàng trai rất đẹp trai a, hình như đi thấy trên tivi rồi."

Bà chủ Ngọc Từ chưa từng thấy chàng trai nào đẹp như vậy, bà thấy anh ta ở đâu rồi chẳng nhớ, rất lễ phép nhờ bà nói muốn gặp cô bé Khuynh Đề này. Bà cũng hơi lưỡng lự, vì Khuynh Đề làm hơn một tháng nay, chưa thấy cô bé nói có người bạn khác giới. Bà sợ gặp kẻ xấu, nhưng ánh mắt anh ta lại rất kiên định, làm cho bà có chút tin tưởng, nên vào gõ cửa kêu cô bé.

Cô vỗ nhẹ mặt mình, lấy lại tinh thần, mở cửa " Cô Ngọc Từ, con ra ngay."

Cô mỉm cười cùng bà chủ Ngọc Từ bước ra trước quán, thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng ngay cửa ra vào. Cô khựng người lại, mở to mắt kinh ngạc, là anh, Lãnh Thế Thiên.

Anh bận áo sơ mi kẻ ca rô xanh trắng, quần trắng, giày vải nam cùng màu xanh, thật trẻ trung. Mái tóc đen bồng bềnh lãng tử, trên tay còn có bó hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu trai gái.

Sao anh lại ở đây, bây giờ anh phải ở bên vị hôn thê mới đúng. Cô vừa vui mừng vừa kinh ngạc, tim cô đang đập nhanh.

" Khuynh Đề, tặng em " Anh cầm bó hoa đến trước mặt cô, dịu dàng nhìn cô.

Đã hơn một tháng không gặp cô gái nhỏ này, anh rất nhớ cô. Anh cố gắng hoàn thành hết công việc nửa năm chỉ trong vòng một tháng, anh đã làm quên đêm ngày chỉ vì muốn có ngày hôm nay, ngày gặp lại cô.

Cô luôn vẫn vậy, vẫn ngây thơ trong sáng, đôi mắt trong veo nhìn anh có kinh ngạc, có vui mừng. Không một chút gì giả dối như bao phụ nữ khác, cô rất khác biệt, nên anh đã rơi vào lưới tình cô giăng tự bao giờ anh cũng chẳng biết.

Xung quanh được một phen bất ngờ, tò mò a. Đồng thanh ồ lên.

" Anh.. đến đây làm gì? Anh có tặng làm người không?" Cô kinh ngạc, anh tặng hoa cho cô sao, cô không nằm mơ đó chứ.

Anh lắc đầu nhìn cô, nở nụ cười như mùa xuân " Anh không làm, người đó chính là em, Khuynh Đề."

" Tôi.. tôi.. không nhận. Cảm ơn anh, anh đem bó hoa này tặng cho vị hôn thê anh thì đúng hơn." Cô bối rối vì nụ cười của anh.

" Hôn thê? Em đang nói cái gì vậy? " anh khó hiểu

" Báo đăng anh và vị hôn thê lên trang nhất hôm nay rồi." cô chạy đi đến hai nữ sinh ngồi bàn, mượn tờ báo đem đến tay anh. Mà hai nữ sinh ngây ngốc, không tin đang được gặp Lãnh Thế Thiên, thiên vương trong lòng các nữ sinh.

Cầm tờ báo cô đưa, tiêu đề báo làm tay anh run rẩy, nổi cả gân xanh.

" Lãnh Thế Thiên và vị hôn thê Crystina Jones, có chăng sẽ có một đám cưới hoành tráng khắp cả nước trong nay mai? "

Anh xé nát tờ báo trước mặt cô. Anh sẽ kiện tòa soạn báo này, thật làm anh tức chết mà.

Cô lắc đầu, cười chua chát " Anh đừng tốn thời gian đùa giỡn với tôi nữa. Tôi không phải là đồ chơi cho anh kéo tới lui."

Đồng Sơn nghe được hết cuộc nói chuyện giữa cô và Lãnh Thế Thiên, anh luôn biết kẻ giàu có luôn kiếm thú vui để tiêu khiển, trong đó đa số sẽ là dân nghèo tội anh. Chạy lại nắm tay cô.

" Tôi biết anh là dân có tiền, nhà giàu. Khuyên Đề không phải là cô gái để anh đùa giỡn, mời anh rời khỏi quán."

" Anh biết cái gì mà nói. Cô ấy là người của tôi, tôi có quyền làm gì cũng không liên quan đến anh." Lãnh Thế Thiên giận dữ.

Lãnh Thế Thiên anh thấy chàng trai này đến nắm tay Khuyên Đề, máu ghen tuông nổi lên. Anh nắm tay cô, kéo cô lại bên mình.

" Anh đã có vị hôn thê rồi, còn níu kéo Khuyên Đề là sao? " Đồng Sơn tức giận nhìn anh.

" Cô ta không phải vị hôn thê của tôi. Và Khuyên Đề là người phụ nữ của tôi, anh nghe rõ chưa?" tay anh nắm chặt lại thành nắm đấm.

" Hai người thôi đi!" cô hét lên, trái tim đập đau đớn.

Cô nhìn hai người đàn ông đang giằng co cãi nhau. Nghĩ đến mình cô càng đau lòng.

" Lãnh Thế Thiên, tôi nói rồi. Anh có vị hôn thê rồi, đừng tốn thời gian lên người tôi nữa. Mời anh về cho, nơi này không hoang vắng anh."

Cô xoay sang nhìn Đồng Sơn " Đồng Sơn cảm ơn anh, em không sao đâu. Anh đừng vì em mà cãi nhau nữa."

" Anh nói là anh không có vị hôn thê nào cả." Cô ngốc này sao không chịu tin anh chứ.

Cô lắc đầu, cười khổ tâm " Làm sao tôi tin được anh?"

Anh tức giận kéo cô ra khỏi cửa. Xung quanh đã khách uống ở quán đã ồn ào, có người còn hò reo trong kinh ngạc.

Đồng Sơn muốn chạy ra đã bị bà chủ Ngọc Từ ngăn lại.

" Cô Ngọc Từ, để con đi giúp Khuyên Đề." Đồng Sơn khó hiểu nhìn bà.

" Chuyện của Khuyên Đề, hãy tự để con bé giải quyết. Con đi theo cũng không giúp được gì đâu."

" Nhưng.."

Ngọc Từ vỗ lưng an ủi anh. Thằng nhóc này nhìn đã biết để ý Khuyên Đề, chỉ là có điều ngại ngùng không chịu nói.

Anh bắt lực nhìn bóng xe biết mất, lòng đầy hỗn độn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chiếc xe Ferrari đen sang trọng dừng trước cửa tòa biệt thự Lãnh gia.

Quản gia Vân vội vã chạy ra mở cửa, cúi người " Cậu chủ đã về."

Anh và cô bước xuống xe trong sự ngỡ ngàng của những người giúp việc, cả quản gia Vân sống những 30 năm trong tòa biệt thự Lãnh gia này cũng ngạc nhiên không kém. Lần đầu tiên cậu chủ đem phụ nữ về nhà a.

Anh nắm đôi tay đầy mồ hôi vì áp lực của cô đi thẳng vào phòng khách.

Mẹ anh nghe người giúp việc báo anh về, hốt hờ chạy ra.

" A Thiên, sao gần cả hơn một tháng nay con mới chịu về nhà hả? con có biết Crystina đã về nước hai hôm trước chưa? Cả tiền đưa cũng chẳng thấy mặt con đâu, hừ."

Bà thấy có gì đó không đúng, xoay ngang nhìn cô gái ngồi kế bên Lãnh Thế Thiên. Bà ngạc nhiên khi thẳng thót này hôm nay lại đem con gái về nhà.

Bà tò mò nhìn Khuynh Đề, cô gái này nhìn thật nhỏ nhắn, tuy có chút ốm yếu nhưng mông có mông, ngực có lại ngực, dáng rất đẹp, chắc chỉ cao 1m60. Đôi mắt long lanh không nhiễm bụi, cặp mày lá liễu thanh tú, sống mũi thẳng nhỏ, đôi môi anh đào thật đẹp, khuôn mặt ánh lên trắng đầy sức sống. Bà lại nhìn từ trên xuống dưới cô, mái tóc đen xoăn dài buộc cao, cô bận áo sơ mi trắng đơn giản, quần jean xanh, mang đôi giày búp bê đen đã bạc màu. Rất giản dị, bà rất thích kiểu con dâu như thế này, có điều cô bé này đã đủ tuổi vị thành niên chưa a, nhìn như còn là nữ sinh 16-17 tuổi.

Lưu Từ Quỳnh bước đến ngồi kế bên Khuynh Đề, mắt chớp sáng " Con tên gì? Bao nhiêu tuổi? Con cái nhà ai? Con là gì của A Thiên nhà bác?"

" Mẹ, đọc dài vậy sao con bé trả lời kịp." Lãnh Hạ Kiều nghe ồn ào đã bước xuống.

Lãnh Thế Hoàng cũng cười khở bước xuống ngồi kế Lưu Từ Quỳnh. Vợ ông mong có con dâu đến độ này rồi sao, gặp cô gái nào vừa mắt cũng hỏi tên tuổi.

Lãnh Thế Thiên thấy mọi người đã đến đầy đủ, gật đầu chào " Ba mẹ, chị hai, con mới về."

Bà không để ý đến con trai, vẫn nhìn Khuynh Đề " Con nói đi a, đừng ngại."

Khuynh Đề cô bất ngờ khi thấy người nhà anh đã ngồi xung quanh cô. Cô chỉ muốn đến xem anh có nói dối cô không thôi, sao giờ lại thành ra như vậy. Cô bối rối, ngại ngùng.

" Con.. con là Khuynh Đề, con 22 tuổi ạ. Con đang sống với bà ngoại tên Lý Lan, ba mẹ con mất năm con 14 tuổi. Con.. con.. là.."

" Ba mẹ, hôm nay con về nhà là có chuyện quan trọng muốn nói với ba mẹ. " Anh ngắt lời cô.

Bàn tay vẫn nắm tay cô thật chặt, ánh mắt đầy kiên định nhìn cô.

" Con nói đi, ba mẹ đang nghe." Lãnh Thế Hoàng lên tiếng.

" Con muốn kết hôn với Khuynh Đề." Anh là thật lòng rất muốn kết hôn với cô.

" Thế Thiên anh..anh nói gì vậy?" Cô mở to đôi mắt đầy kinh sợ nhìn anh.

Anh lặp lại lời nói, đôi mắt nhu tình như nước nhìn cô " Anh muốn cưới em, Khuynh Đề."

" Anh..anh không đùa?" Trái tim cô muốn nhảy ra ngoài rồi a.

" Anh chưa từng bao giờ đùa ai." Anh lắc đầu.

Cô có nghe lắm không, anh muốn cưới cô. Cô chớp đôi mắt đẹp, trong veo, miệng mở thật to. Anh nhìn cô cười thật tươi, đồng điệu ẩn sâu bên môi, nhìn anh thật chói mắt. Trái tim cô càng đập nhanh, có chút tin tưởng.

Anh thấy cô ngốc này càng ngày càng đáng yêu, anh nhìn mãi mà không chán. Đôi má vì anh đang ửng hồng thật đẹp. Đôi mắt trong veo kia ánh lên nét yêu thương đối với anh, mà anh cũng vậy. Anh càng chắc chắn muốn cưới cô.

" Thật sao A Thiên? Hay con chỉ muốn kiếm người chống đối mẹ?" Lưu Từ Quỳnh vừa mừng vừa sợ.

" Đúng đó A Thiên, em đừng có lừa chị và ba mẹ." Lãnh Hạ Kiều không tin Lãnh Thế Thiên.

" Con muốn kết hôn với Khuynh Đề là thật. Con đến chỉ để thông báo cho cha mẹ và chị biết, còn mọi người đồng ý hay không, không quan trọng. " Anh luôn kiên định với lời nói của mình.

Còn Lãnh Thế Hoàng chỉ im lặng, ông biết rõ tính tình đứa con trai mình, một khi quyết định chuyện gì thì rất chắc chắn. Trong công việc con trai ông luôn nói một là một, hai là hai, chưa thấy đôi ý định bao giờ. Rất biết nắm chắc và quyết đoán, anh luôn trên cơ các cổ đông trong công ty, nên ông rất an tâm khi năm 22 tuổi anh đã bắt đầu nhậm chức tổng giám đốc công ty Lãnh Phong của ông.

Nay lại đem về cô gái còn bảo muốn kết hôn, thẳng thót này đã dính lưới tình ái rồi.

Ông này giờ ngồi quan sát cách nói chuyện của Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề. Có chút vụng về của cô gái, nhưng ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi con trai ông, đôi mắt trong veo ánh lên yêu thương vô tận với anh. Còn anh luôn nhìn cô bằng ánh mắt đầy nhu tình, nụ cười trên môi chưa từng dứt, bàn tay luôn nắm chặt lấy bàn tay cô, kiên định chắc chắn trong lời nói.

Ông vẫn muốn thử anh và cô gái, thì thăm với vợ vài câu rồi đứng dậy bảo anh bước lên phòng sách, ông muốn nói chuyện riêng với anh.

Lãnh Thế Thiên anh biết chắc là ông muốn thử lòng anh, vẫn đáp dạ bước lên theo. Trước khi đi anh làm mọi người xung quanh kinh ngạc, anh hôn lên trán Khuynh Đề thì thăm nói cô hãy yên tâm, rồi bước đi.

Cô từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, vẫn còn đỏ mặt vì nụ hôn lên trán của anh. Lòng cô bây giờ thật hỗn loạn, vừa vui vừa sợ vì chưa tin đây là thật.

Lưu Từ Quỳnh và Lãnh Hạ Kiều mỉm cười, xoay nhìn cô. Mà khi cô nhìn hai người đang ngồi hai bên mình, lòng có chút bất an.

" Con là thật lòng? " Lãnh Thế Hoàng đứng trước bàn làm việc trong phòng sách, nhìn Lãnh Thế Thiên như đang dò xét.

" Là con thật lòng!" ánh mắt anh nhìn ba mình không một tia hoảng sợ.

Ông rót lấy một ly trà trên bàn, uống một ngụm, ánh mắt già nghi ngờ " Sao ta lại chưa từng nghe con nhắc đến con bé bao giờ? "

" Vì chưa đến lúc thích hợp. Nhưng nay con nói là sự thật, con muốn kết hôn cùng Khuynh Đề, mong ba mẹ đừng gây khó khăn cho cô ấy."

" Con cảm thấy ta và mẹ con sẽ làm khó gì con sao? " ông mỉm cười.

Anh không trả lời làm ông càng cười to, vỗ vai con trai cưng của mình, ông trấn an " Con tính khi nào kết hôn?"

Ánh mắt anh đầy vui mừng " Con muốn cuối tháng sau, càng nhanh càng tốt."

" Muốn rước con bé nhanh đến vậy sao, ha ha." Ông cười vui vẻ, con trai tính cách rất giống ông.

Lúc mới vừa biết Từ Quỳnh vợ ông, ông đã muốn lấy bà làm vợ. Sự thật càng chắc chắn hơn khi gia đình ông ngăn cản, vì bà chỉ là con gái nhà nghèo. Ông cãi vã với ba mẹ, hai người đã cố gắng rất nhiều mới được ba mẹ ông chấp nhận. Thế nên đối với con trai ông, ông không muốn vì chuyện môn đăng hộ đối mà làm mất đi tình yêu của hai đứa trẻ. Ông luôn chấp nhận quyết định của Lãnh Thế Thiên, vì ông biết con trai mình nói được sẽ làm được.

Lãnh Thế Thiên anh và cha bước xuống phòng khách đã nghe tiếng mẹ anh vang lên.

" A, Đề Nhi, con học ngành Kinh Doanh sao? Thật giỏi a."

" Haizz sao em lại học cái ngành khô khan đó hay vậy, chị chỉ cần nghĩ đến những hợp đồng, những con số đã chóng mặt ra ngay." Lãnh Hạ Kiều cảm thán.

Khuynh Đề cảm thấy ấm áp trong lòng, bao nhiêu bất an đã biến mất. Lưu Từ Quỳnh và Lãnh Hạ Kiều rất thân thiết, làm cho cô như có dòng nước ấm áp vào trong lòng.

Lưu Từ Quỳnh bà hỏi về cô rất nhiều, nhưng chưa có nửa câu khinh miệt như người giàu khác. Kiếp trước cô chỉ dám đứng nhìn từ xa, chưa một lần tiếp xúc với bà. Bà luôn tỏa ra nét cao quý, kiêu diễm của quý bà. Còn Lãnh Hạ Kiều lại có nét rất nam tính, cô luôn cảm giác rất thân thiết như người em được bảo bọc che chở, Lãnh Hạ Kiều luôn nói những câu chọc cười cô.

Nghe có tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông yêu nghiệt đang bước gần lại cô. Anh ngồi xuống vươn tay ôm lấy vai cô, kéo cô càng gần lại mình, mùi nước hoa nam tính lan tỏa khắp người anh. Từ lúc gặp anh một lần nữa, cuộc sống cô đảo lộn, có thêm biết buồn vui, hờn giận, có thể yêu anh một nửa thật là tốt đẹp đối với cô. Nhưng lòng cô luôn có nỗi bất an, đó là sự việc đang diễn ra, cảm giác không thật. Cô luôn sợ như lời mẹ anh nói, sợ anh chỉ lấy cô ra làm bức bình phong đối phó với mẹ anh.

Lưu Từ Quỳnh bà nhìn hai đứa nhóc này càng đẹp đôi, nhưng việc quan trọng vẫn nên nói a. Bà ho nhẹ hai tiếng " A Thiên con tính khi nào sẽ làm lễ kết hôn?"

" Con muốn cuối tháng sau, con muốn cưới Khuynh Đề càng nhanh càng tốt." Anh nắm lấy tay Khuynh Đề, anh muốn cưới cô nhanh. Chàng trai lúc sáng nhìn đã biết đề ý đến cô. Anh muốn cô phải là của anh, đừng hòng ai cướp cô đi.

" Được rồi được rồi, dù gì cũng trưa rồi. Khuynh Đề ở lại ăn với gia đình bác một bữa cơm, còn chuyện cưới hỏi vừa ăn vừa bàn bạc cũng được." Lãnh Thế Hoàng mỉm cười.

Lưu Từ Quỳnh hưng phấn " A đúng rồi, chắc Đề Nhi con đói rồi, ở lại cùng bác ăn cơm nhé, cấm từ chối a."

Cô quay sang nhìn anh, thấy anh gật đầu với cô.

" Dạ, vâng bác." Cô ngại ngần gật đầu, cùng anh bước xuống bàn ăn.

Lãnh Hạ Kiều chợt chạy tới đẩy Lãnh Thế Thiên ra khỏi Khuynh Đề, ôm chầm lấy cô.

" A, Khuynh Đề, em thật nhỏ nhắn. Tối nay ở lại ngủ với chị nhé, chị muốn ôm em ngủ a ha ha." Cô liếc Lãnh Thế Thiên cười gian trá.

Lãnh Thế Thiên anh không vui, kéo tay bà chị ngốc khỏi người Khuynh Đề " Chị lo kiếm người yêu mà ôm đi. Khuynh Đề là của em, cấm chị ôm cô ấy."

" Ai da, đồ keo kiệt." Lãnh Hạ Kiều mắt húng.

Cô nghe anh bá đạo tuyên bố thì càng xấu hổ, thật muốn kiếm cái lỗ trốn a. Mặt cô bây giờ chắc đỏ như tôm luộc rồi.

Lãnh Thế Hoàng và Lưu Tử Quỳnh chỉ lắc đầu cười. Thằng con quý tử này cũng biết ghen mà lại là với bà chị mình nữa a, Khuynh Đề khổ dài dài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Điều Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Khuynh Đề tạm biệt Lãnh gia, chào ra về. Cô rất quý gia đình của Lãnh Thế Thiên, ai cũng tốt với cô, chưa từng một câu khinh miệt cô. Lưu Tử Quỳnh còn ôm cô thật chặt, bảo anh dẫn cô về Lãnh gia nhiều hơn, cô bối rối không biết nói sao, dù gì chắc anh đã thật lòng muốn cưới cô, hay chỉ là muốn đổi phò với mẹ anh.

" Khuynh Đề dù sao cũng sắp làm dâu mẹ, sao cứ như sợ cô ấy sẽ không quay lại gặp mẹ nữa a." Anh thờ dài nhìn mẹ mình, bà còn rơi nước mắt, ôm Khuynh Đề không cho cô đi.

" Ai biết được con chứ, hừ." Bà liếc nhìn con trai, vẫn chưa tin tưởng anh. Dù sao bà đã thích đứa con dâu này a. Rất lễ phép, biết điều. Còn rất nhu thuận với bà, ở cái thời đại này rất khó kiếm được người như cô.

Lãnh Thế Hoàng đau đầu nhìn vợ yêu mình, kéo bà lại vào lòng ôm bà " Cũng tối rồi, Lãnh Thế Thiên con đưa Khuynh Đề về nhà sớm đi."

" Dạ , chào ba mẹ, con đi." Anh nắm tay cô đi đến chiếc Ferrari đen đã đậu sẵn.

Cô quén luyến nhìn Lưu Tử Quỳnh, rồi bước đến ghế phụ xe ngồi vào. Lúc chiếc xe chuyển bánh cô vẫy tay chào bà lần nữa, cô rất quý bà, nếu bà là mẹ cô thì tốt biết mấy, bà luôn quan tâm cô như con ruột từ lúc bước vào Lãnh gia đến bây giờ.

Bà vội vã nói gì đó, nhưng cửa kính đã bị che lại cô chẳng nghe được gì.

Chiếc xe mất hút trước cửa Lãnh gia.

Ngồi trong xe thật lâu, cô không dám mở miệng hỏi anh có là thật lòng hay không. Rất muốn nói nhưng cô lại thôi, sợ khi hỏi lại có đáp án cô không muốn càng đau lòng hơn. Cô quyết định im lặng, nhưng lòng vẫn còn bồn chồn bất an.

" Giờ này còn sớm, anh và em vào bệnh viện thăm bà nhé." Anh mở miệng xóa tan bầu không khí im lặng này.

" Ừm" cô gật đầu.

" Anh biết em đang suy nghĩ điều gì. Đừng lo, vì lời nói của anh là thật. Khuynh Đề, gả cho anh nhé." Anh xoay sang nhìn cô, bàn tay anh nắm lấy chặt bàn tay cô.

" Vì.. vì sao?" Cô nghi hoặc, muốn một đáp án thật lòng từ anh.

" Vì anh yêu em. Khuynh Đề, anh yêu em." Giọng anh âm trầm ấm áp.

Cô ngạc nhiên, không nói nên lời. Bàn tay đang được anh nắm lấy run rẩy, cô cố gắng bình tĩnh nhìn lại anh, nhưng đôi mắt đã ửng đỏ.

Lãnh Thế Thiên nhìn cô, thật lâu sau mới lên tiếng " Có lẽ anh nói ra em sẽ không tin tưởng anh, nhưng là anh đã yêu em từ cái lần đầu gặp mặt trong nhà hàng ở khách sạn Phương Hội, lúc đó anh chưa nhận ra, chỉ là anh rất muốn biết thêm về em, rất muốn che chở cho em khi em bị người khác bắt nạt. Anh từ từ bắt đầu theo dõi em, lúc biết em làm ở Ánh Đêm, anh đã rất tức giận vì nơi đó không như vẻ ngoài hào nhoáng người ta luôn nghĩ." Lãnh Thế Thiên dừng một chút rồi nói tiếp: " Anh xin lỗi vì đã cướp đi lần đầu tiên của em, nhưng thật lòng anh rất mừng. Anh không thể diễn tả nổi lúc ấy ra sao, anh chỉ biết anh muốn em, cực kỳ muốn em trở thành người con gái của anh."

Anh dừng xe bên đường, nhìn cô thật kỹ. Cô lúc này nước mắt đã rơi, anh hoảng sợ lấy tay mình lau đi nước mắt cô.

" Vậy tại sao anh lại không tìm em? Một tháng nay em lúc nào cũng mong chờ anh sẽ xuất hiện, nhưng lại không có. Chỉ lại biết anh có vị hôn thê, anh biết em tìm em đau đến cỡ nào không? Em đã nghĩ anh chỉ muốn em vì lúc đó em bị chuốc rượu có thuốc, anh thật sự không cần em. Em đã rất sợ, khi em thức dậy anh đã biến mất, chỉ còn em và chiếc giường lạnh lẽo đó. Em rất sợ, Lãnh Thế Thiên em rất sợ." Cô mặc kệ anh lau nước mắt mình, nước

mắt cô không tự chủ được tiếp tục rơi.

Lãnh Thế Thiên bình tĩnh cứng rắn cho đôi tay mình đừng run rẩy, nhưng lòng lại nhói lên vì cô " Anh xin lỗi , một tháng qua anh quá nhiều công việc. Anh đã cố gắng làm hết công việc trong nửa năm chỉ trong vòng một tháng, vì muốn có thời gian dành cho em, anh muốn bù đắp lại cho em. Còn việc Crystina làm thư ký cho anh là vì cô ấy muốn giúp anh hoàn thành công việc sớm và cũng học hỏi kinh nghiệm anh, sau này cô ấy cũng phải nhậm chức giám đốc của công ty gia đình cô ấy. Anh và cô ấy không có gì cả, em hãy tin anh. Anh chỉ yêu mỗi mình em, Khuynh Đề."

Bàn tay vẫn lau đi nước mắt của cô, ánh mắt cô luôn tồn tại hình bóng anh. Anh thật ngu ngốc khi lại biết cô yêu mình trễ đến như vậy, để cô phải đau khổ vì mình.

Cô nắm lấy hai bàn tay anh, lắc đầu nở nụ cười trong nước mắt " Em chỉ cần anh nói anh cần em, em sẽ chẳng đi đâu cả, sẽ ở một chỗ đợi anh cả đời. Anh đứng là đồ ngốc mà.."

" Ngốc mới được em yêu." Anh ôn nhu, hôn lên nước mắt của cô.

" Ai nói em yêu anh, còn lâu nhé!" Cô lè lưỡi trêu anh.

Anh bật cười " Ai da, không biết ai lúc bị chuốt rượu xin say nói cho anh nghe rằng yêu anh. A, cái gì mà yêu anh tận năm năm, cái gì mà anh là đồ đàn, hmm. còn gì nữa ta?" Anh giả bộ suy nghĩ.

" Aaa, không được nói nữa, anh dám trêu em" Cô mắc cỡ, che tai mình lại.

Anh bỗng ôm cô " Bảo bối, là anh giỡn. Anh xin lỗi, anh không trêu em nữa, đừng giận anh."

Cô nép vào lòng ngực anh, nghe được tiếng tim anh đang đập nhanh. Cô hạnh phúc, cô chẳng nghĩ một ngày nào đó anh lại yêu cô, được anh nâng niu trong lòng như vậy. Cô đã mãn nguyện, sống lại một kiếp này thật là tốt.

" Anh xin lỗi vì hôm nay chưa hỏi ý em đã muốn kết hôn với em. Vì anh quá hoảng sợ, anh sợ em lại đuổi anh ra khỏi quán, không thèm nhìn mặt anh nữa. Anh sẽ không chịu nổi, nên anh mới bắt em đi." Anh thở dài, giờ nghĩ lại hành động của anh đúng là chẳng giống anh mọi khi tí nào.

Cô ngước lên nhìn anh, lắc đầu " Vì lúc đó em lại nghĩ anh lại trêu đùa em.. em sợ mình lại bị tổn thương nên mới làm như vậy."

Lãnh Thế Thiên hôn lên trán cô, thì thào " Vậy là tất chỉ là hiểu lầm, anh thật đúng là ngốc..."

Ngón tay cô che lại lời nói của anh, cô không muốn anh cứ mãi trách mình.

" Một phần là cũng do em, anh đừng tự trách mình như vậy..."

" Vì anh chưa từng yêu ai, nên chẳng biết làm thế nào chiếm giữ trái tim em ngoài cách bá đạo này." Anh như đã trở thành một con người mới từ khi gặp cô.

Anh biết quan tâm một cô gái, muốn che chở, muốn bá đạo chiếm giữ cô ấy cho riêng mình. Anh biết mình ghen tuông vô cớ, đã biết xin lỗi một người khác ngoại trừ ba mẹ mình. Lãnh Thế Thiên anh như chẳng còn là anh của ngày trước nữa, người chỉ biết đến công việc, chẳng quan tâm ai yêu thích anh, lại càng ghét nhất là phụ nữ. Lãnh Thế Thiên anh bây giờ đã biết yêu thương, có nhiều vẻ mặt hơn ngoài lạnh lùng, lại còn muốn kết hôn nữa a. Gặp được cô đúng là hạnh phúc nhất đời anh.

Nhắc đến kết hôn, cô vẫn chưa bằng lòng chấp nhận, lúc sáng là tự anh bá đạo tuyên bố. Anh xoay người nắm lấy vai cô, đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, đầy kiên định, cũng có chút nhu tình.

" Khuynh Đề, gả cho anh nhé. Hãy làm vợ của anh, anh hứa sẽ yêu em cả đời này, sẽ không để em một lần nào đau lòng vì anh nữa, những ngày sau chỉ là những ngày hạnh phúc của anh và em." Giọng anh như có ma thuật, trầm ấm đến lạ lùng.

Như có một dòng nước ấm ngọt ngào len lỏi vào tim, cô mắc cỡ ngại ngùng mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Anh hạnh phúc ôm chặt lấy cô, đôi môi anh cúi xuống chạm đôi môi cô.

Đôi môi cô rất mềm, giống như môi anh được ngâm trong kẹo đường ngọt ngào, mang theo vẻ mềm mại của bông gòn. Anh hôn thật lâu sau, nghe được tiếng cô khó khăn thở gấp mới buông cô ra.

Nụ hôn chỉ nhẹ nhàng nhưng cũng làm cô xụi lơ trong lòng ngực anh. Anh ôm chặt lấy cô không rời, thì thào vào tai cô " Khuynh Đề, anh yêu em."

Bên ngoài xe mưa đã đổ, nhưng lòng cô thì ấm áp lạ thường..

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Lãnh Thế Thiên ghé bên đường mua giỏ trái cây ngon đem vào bệnh viện thăm bà Khuynh Đề. Cô bảo chỉ cần anh vào thăm là được, nhưng anh lại muốn lần đầu ra mắt bà không được thất lễ. Cô cười nhẹ.

Anh và cô bước vào bệnh viện An Bình trước sự trầm trồ, òn ào hai bên đường đi. Hai bóng dáng bước đến đâu, làm người ta phải ghen tị đến đó.

Khí thế Lãnh Thế Thiên anh thật bức người, bận áo sơ mi Armani xanh, quần tây đen, đôi giày bóng loáng cùng màu. Nếu như nói đàn ông đẹp trai nhất khi bận áo sơ mi và quần tây, thì anh chính là yêu nghiệt hơn cả về đẹp trai đó.

Khuôn mặt anh không có góc chết, yêu mị làm người khác nhìn tim phải đập loạn, đôi chân dài thẳng tắp bước đi nhẹ nhàng. Phong thái luôn cao ngạo, lạnh nhạt với xung quanh càng tạo lên nét đẹp trời phú ban cho anh khó có ai sánh bằng.

Còn cô luôn xinh đẹp ngay cả lúc cố gắng nhịp bước cùng anh, nhỏ nhắn nhưng chưa từng lép vế trước anh. Khuôn mặt thanh tú ứng hồng thẹn thùng vì anh nắm tay cùng bước đi. Tạo nên cảnh tượng nam và nữ khắp khiến về chiều cao, nhưng đi chung lại đẹp đôi đến lạ kỳ.

Anh mở cửa phòng bà Khuynh Đề, đã thấy trong phòng bệnh chẳng có ai ngoài bên góc giường bệnh cuối cùng có một người bà khuôn mặt sáng phúc hậu đang đan len.

"Bà à, sao lại đan len vào giờ này? Không tốt cho mắt đâu a." Khuynh Đề nhăn mặt, chạy lại lấy cuộn len từ tay bà.

"Ai da, mắt bà đâu kém vậy đâu a. Với lại ngồi trong phòng hoài cũng chán, bà nhờ cháu bà Châu kể giường mua giúp len để đan cho Đề Nhi của bà bao tay, dù sao cũng sắp sang đông rồi." Bà cười, thấy sau lưng Khuynh Đề còn một người con trai "Khuynh Đề, cháu không giới thiệu cho bà chàng trai sau lưng là ai sao?"

Lãnh Thế Thiên anh bước đến đặt giỏ trái cây lên bàn, cúi chào bà.

"Con là Lãnh Thế Thiên, là bạn trai của Khuynh Đề."

"A, tốt quá. Lại đây ngồi kể bà." Bà mừng rỡ, không ngờ cháu gái bà có người yêu, lại còn là một chàng trai siêu cấp đẹp trai a.

"Bà..." Khuynh Đề mắc cỡ nhìn bà.

Trời ạ, bà lúc nào cũng vậy. Đợt trước cô dẫn Đồng Sơn vào thăm bà, bà đã kéo Đồng Sơn ngồi gần mình, hỏi anh rất nhiều về cô vì bà cứ tưởng anh là bạn trai của cô. Làm cô khó xử nhìn anh, thật sự lúc đó cô muốn biến mất khỏi trái đất này luôn a.

"Ai da, đứa cháu ngọc này, có bạn trai đẹp trai vậy lại giấu bà a." Bà xua xua tay, cười rặng rờ với Lãnh Thế Thiên.

Lúc anh bước vào bà đã để ý đến anh, chàng trai hơn cháu bà một cái đầu này rất có khí chất đàn ông phong lưu thành đạt, nhưng nhìn ánh mắt anh lại có chút chân thật không giống những chàng trai theo đuôi Khuynh Đề bà gặp. Đồ trên người anh bận tuy đơn giản, nhưng nhìn chất vải và đường may cũng đoán được anh là người của giới nhà giàu có thượng lưu.

Nhưng bà lo lắng, anh sẽ yêu thương Đề Nhi của bà bao lâu..

Bà muốn nói chuyện riêng với anh, nên giả vờ ho nhẹ, bảo Khuynh Đề đến bác sĩ Hoàng lấy thuốc cho bà và đi gọt trái cây mời Lãnh Thế Thiên.

Lãnh Thế Thiên lắc đầu bảo không cần, nhưng ánh mắt bà làm anh phải im lặng. Anh biết bà muốn nói chuyện riêng cùng anh.

Khuynh Đề gật đầu bước đi, hơi bất an vì để lại anh và bà trong phòng bệnh.

Bà hiền từ nhìn Lãnh Thế Thiên, bàn tay nhăn nheo theo năm tháng nắm lấy tay anh "Con năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Con năm nay 27 tuổi." Anh cảm giác được ầm áp từ bàn tay bà qua anh.

"Thế còn gia đình con thì sao?"

"Ngoài ba mẹ con còn một người chị."

Bà nở nụ cười hiền hậu "Con đừng lo, bà chỉ là muốn hỏi thăm về bạn trai cháu gái bà thôi." Bà mở lời tiếp: "Con và Khuynh Đề quen nhau khi nào? Sao bà già này không biết.."

"Dạ.. con và cô ấy quen biết nhau gần hai tháng. Nhưng.. bà, chuyện này có lẽ sẽ hơi đường đột.. " Anh khó khăn trả lời. Dù chỉ biết cô được hai tháng, nhưng anh lại nghĩ mình đã gặp cô từng rất lâu rồi.

Anh hít một hơi sâu "Con muốn kết hôn cùng Khuynh Đề."

Bà kinh ngạc nhìn anh. Một lúc sau tỉnh tâm lại "Còn con bé? Nó có đồng ý không?"

"Dạ, cô ấy đã đồng ý."

"Mà con có chắc chắn không Thế Thiên? Dù sao chuyện kết hôn là chuyện trọng đại cả đời người, không phải chỉ nói ngày một ngày hai.."

"Con chắc chắn! Dù thật sự còn và Khuynh Đề quen nhau chưa bao lâu, nhưng con là thật sự yêu cô ấy." Anh rất kiên định.

"Thế còn ba mẹ con? Con đã nói chuyện này cho gia đình chưa?" bà tò mò.

Anh gật đầu "Trước khi đến thăm bà, con đã dẫn Khuynh Đề về ra mắt gia đình. Ba mẹ con rất yêu mến Khuynh Đề, bà hãy yên tâm"

Hai người vào một mảnh trầm tư. Lý Lan bà mở lời, cắt ngang sự ngọt ngào trong phòng bệnh viện này.

"Ai da, mới đây con bé đã sắp lấy chồng rồi." bà mỉm cười, thờ dãi.

"Bà.." Anh áy náy trong lòng.

Ánh mắt bà có chút tin tưởng nhìn anh "Thế Thiên, bà tin con sẽ đem lại hạnh phúc cho Khuynh Đề, bà dù sao cũng chẳng sống được bao lâu nữa, không thể bên con bé cả đời. Giờ bà rất yên tâm khi gửi gắm Khuynh Đề lại cho con, con bé là đứa con gái tốt."

"Con hứa với bà, sẽ yêu thương chăm lo cho cô ấy cả đời." Anh luôn tin tưởng mình sẽ đem lại hạnh phúc cho Khuynh Đề.

"Bà chỉ mong con đừng bao giờ phụ lòng con bé.." Đứa cháu gái bà, thiếu tình yêu thương ba mẹ từ rất nhỏ, lớn lên lại kiên cường một mình. Nhưng bà rất rõ Khuynh Đề rất yếu lòng, dù sao thì con bé cũng là con gái, cần được yêu thương nuông chiều.

Anh gật đầu, trấn an bà.

Tiếng mở cửa vang lên, Khuynh Đề bước vào với đĩa trái cây đã gọt rất đẹp mắt, nhìn khá ngon.

Cô cảm thấy có gì đó rất lạ, nhìn bà rồi Lãnh Thế Thiên. Hai người từ lúc nào đã thân thiết gọi bà bà cháu cháu. Cô chu mỏ, hờn dỗi ngồi sà vào lòng bà.

"Bà a, bà chỉ có mỗi cháu là đứa cháu thôi nha." Cô liếc nhìn anh "Thế Thiên anh đừng hòng cướp bà khỏi tay em"

Anh và bà cô bỗng bật cười, cô cũng có mặt trẻ con vậy sao? thật đáng yêu nha.

Không khí trở nên ồn ào, ba người trong phòng bệnh trò chuyện vui vẻ gửi mùa thu sắp sang đông, càng ấm áp mùi gia đình.

Lúc sau vì mệt mỏi bà thiếp đi, Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề đắp chăn cho bà, bước ra về.

Trời hôm nay trăng thật đẹp, ánh lên bóng dáng hai người đang bước đôi trên hành lang bệnh viện.

Anh quyết định sẽ chuyển bà đến bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố A và mời bác sĩ nước ngoài về phẫu thuật ung thư dạ dày cho bà.

Cô lắc đầu từ chối "Anh giúp em quá nhiều rồi. Còn về bà, hãy để em tự lo được không?"

"Em bây giờ là vợ sắp cưới của anh, tại sao không để anh giúp? Bà của em, bây giờ cũng là bà của anh mà." Anh nhủ mảy, sao cô ngốc này cứ tự gánh lấy tất cả, không chịu san sẻ cho chồng cô, là anh đây.

"Nhưng.. tiền viện phí rất nhiều a." cô không muốn lại đem thêm gánh nặng cho anh.

Anh bật cười, bỗng bé cô lên làm cô hốt hoảng la lên "A." một tiếng.

Ngón tay anh chọt chạm vào đôi môi anh đào của cô "Em nghĩ Lãnh Thế Thiên anh là ai hả? "

Lãnh Thế Thiên anh hô mưa gọi gió trên thương trường bao năm nay, ai gặp anh cũng phải kính nể anh bội phần. Tiền đối với anh chưa bao giờ quan trọng, mà cô bây giờ người quan trọng nhất đời anh.

Anh ôn nhu nhìn cô, cô lúc nào cũng thuần khiết như nước làm anh yêu thương mãi không thôi. Đôi mắt long lanh vô hại mở to, càng làm anh muốn phạm tội a.

"Em.em." Cô bối rối, má ửng hồng.

"Khuynh Đề, hay em không muốn gả cho anh, nên không muốn anh giúp em?" Anh giả vờ đau khổ.

Cô hốt hoảng, lắc đầu " Không có, Thế Thiên em không có ý như vậy.."

"Vậy thì tốt! Khuynh Đề hãy nghe lời anh, được không.." ánh mắt anh như van xin cô.

Lòng cô yếu ớt, nghe giọng nói ngọt ngào của anh làm cô muốn tan chảy, vội gật đầu.

"Thế Thiên.. thả em xuống."

Môi anh hôn lên môi cô một cái, ngăn chặn cô nói tiếp. Anh không thả cô xuống cứ thế bước đi. Cô thật nhẹ a, tưởng lại gầy ốm nữa, anh ôm cô nhẹ nhàng như bông gòn, không tốn tí sức lực nào. Anh phải nhờ mẹ tâm bô cho cô vài món ngon, như thế cô mới mập mập lên, anh ôm mới thích chứ.

Bước đến cổng bệnh viện, mọi người ngang thấy cảnh tượng anh bế cô ngọt ngào vậy không khỏi trầm trồ ghen tị. Còn cô thì ngại đến mức khuôn mặt áp sát vào vai anh, giờ có lỗi chui xuống cô cũng muốn chui a, thật mắc cỡ quá a.

Anh càng thích thú, còn nói lớn "Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi, hôm nay là ngày tôi cầu hôn cô ấy thành công. Mọi người chúc phúc cho tôi và cô ấy được không?"

Xung quanh ồn ào náo nhiệt hẳn lên, nhiều tiếng nói vang lên chúc mừng anh và cô. Các cô gái thì than thở ghen tị với cô, nhưng lại không thấy mặt được hôn thê của chàng trai đẹp trai hơn cả nhiều mình tỉnh điện ảnh này.

Miệng anh cong lên đường cong đẹp chết người, gật đầu cảm ơn mọi người rồi đi đến bãi đậu xe.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Lãnh Thế Thiên anh chở cô về tới cổng nhà trọ, dừng xe bước xuống cùng cô đi vào phòng của mình.

Khuynh Đề cô bảo không cần nhưng anh không chịu nghe và đi theo. Bước đến cánh cửa phòng cô, anh nhíu mày. Anh khó khăn cúi người nhìn cô, vì cánh cửa lại nhỏ hơn với chiều cao của mình. Cô vì nhỏ nhắn hơn nên đi qua dễ dàng, anh bực mình muốn cạy cánh cửa.

Đường vào dãy trọ, không có bóng đèn chiếu sáng, lại nhỏ còn tối. Anh và cô bước đi nhờ đèn flash điện thoại rọi sáng. Anh cúi nhìn cô dọn dẹp lại căn phòng, nó thật nhỏ không thể nói hơn là chỉ bằng phòng toilet nhà anh, nhưng góc của cô lại rất gọn gàng, chỉ có một bàn ngồi và chồng sách vở. Một cái giường nhỏ đủ để hai người ngủ, một bàn ăn, ánh sáng phòng lại yếu ớt.

Lãnh Thế Thiên anh đau lòng nhìn cô gái sắp trở thành vợ mình, anh chưa từng nghĩ cô lại chịu cơ cực sống trong nhà trọ tồi tàn, thiếu an ninh thế này. Anh càng muốn đem cô vào lòng che chở, yêu thương, đem những thứ tốt đẹp nhất dành cho cô.

Anh chợt suy nghĩ sẽ đem cô về ở chung với anh, dù sao khi anh và cô kết hôn xong cũng phải về ở chung, vậy sao anh lại không dung quyền hạn này sớm hơn một tí. Khóe miệng anh kéo lên, môi mỉm cười vì thế càng tuyệt đẹp.

"Khuynh Đề, em và bà dọn về ở cùng anh!"

Cô đang ôm chồng sách dọn dẹp lại, nghe anh nói kinh ngạc muốn làm rơi sách.

"Tại sao? Em và bà ở đây rất tốt mà.." Cô khó hiểu nhìn anh.

Anh bước vào trong, khoanh tay dựa vào cánh cửa "Anh không yên tâm khi để em và bà ở nơi như thế này. Mai anh sẽ kêu người qua dọn đồ."

"Nhưng.. dù sao em ở đây lâu rồi, cũng đã quen nơi như thế này. Em sợ về nơi nhà mới, không quen a.."

"Không nhưng nhị gì cả. Em chuẩn bị dọn đồ, mai về ở cùng anh."

"Anh.." Tại sao anh lại có thể bá đạo vậy a. Cô muốn có thời gian chuẩn bị, dù cô biết khi cưới xong cũng phải về ở cùng anh, nhưng mà cô chưa chuẩn bị tâm lý mà huh u.

Anh như biết được cô suy nghĩ gì, bật cười đi đến bên cô.

"Ngaoan, nghe lời anh." Anh cúi xuống hôn vào trán cô.

"Nhưng mà Thế Thiên..em.." em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sống cùng với một người đàn ông là ra sao a.. lời cô muốn thốt ra đã bị nước bọt nuốt hết vào cổ rồi.

Lãnh Thế Thiên giả vờ buồn bã, bàn tay trên má cô rút lại, nhìn anh lúc này thật cô đơn.

Cô hốt hoảng, tim cô nhói lên, ôm lấy anh "Thế Thiên, em đồng ý. Em sẽ về ở cùng anh, đừng không nhìn đến em, em rất sợ.."

Trong lòng cô tự trách chính mình. Cô đúng là đứa không có chút quyết tâm nào a, lý trí cuối cùng vì lướt tình anh giăng mà mất hết rồi.

Anh vui mừng, cười nụ cười chiến thắng.

"Anh hứa sẽ luôn nhìn về em, được chưa bảo bối?" Anh ôn nhu nâng cằm cô lên, hôn vào đôi môi xinh đẹp của cô.

Nụ hôn ngọt ngào của anh như đánh mất tất cả lý trí của cô. Xung quanh dần mờ đi, cô bây giờ chỉ biết còn có anh, khao khát được anh yêu và che chở, những thứ khác chẳng còn quan trọng với cô nữa.

Một lúc sau anh rời đôi môi sưng mọng để làm hứng lên dục vọng trong người anh. Ánh mắt của cô mê mang như cuốn hút anh, hơi thở còn chưa ổn định lại làm anh kinh động. Nhìn dục vọng đang muốn trỗi dậy mạnh mẽ, anh giả vờ nhìn đồng hồ.

"Bảo bối, cũng trễ rồi em ngủ sớm đi, mai anh sẽ qua phụ dọn cùng em."

"Ừm, để em tiễn anh ra cổng." Cô gật đầu, đôi má đã phồng hồng.

Anh và cô cùng sánh đôi trên đường bước ra cổng. Cô ngỡ lời cùng anh sau khi cưới cô muốn tiếp tục học đại học, anh gật đầu đồng ý không do dự.

"Anh cũng tính như thế, cứ học xong hết đại học vào công ty anh thực tập. Nhưng, chỉ có điều.." Anh cười gian.

"Điều gì a?" Cô ngây thơ nhìn anh.

"Em phải cho anh một đội bóng a." Anh nháy mắt với cô.

Khuyneh Đề cô như từ từ hiểu được lời anh nói, khuôn mặt cô đỏ ửng.

"A, anh lại trêu em đúng không? Ai thèm sinh cho anh một đội bóng chứ, đừng mơ!" Cô ngại ngùng đâm vào lồng ngực anh.

Anh cười to, đối với anh những phát đánh của cô chỉ như gãi ngứa. Anh bắt lấy tay cô, ánh mắt dần nghiêm túc "Khuyneh Đề, là anh nói thật. Anh muốn em sinh con cùng anh."

"Em..không biết đâu." Cô mắc cỡ buông tay chạy đi.

Trời ạ, hôm nay được anh cầu hôn rồi cả muốn cô sinh con cho anh, làm cô từ bất ngờ này sang ngạc nhiên khác. Nếu không phải là Lãnh Thế Thiên anh, cô sẽ tưởng đây chỉ là câu nói đùa vui của người đàn ông nào đó đang trêu ghẹo cô. Cô chẳng biết phải đối mặt hay trả lời câu hỏi của anh ra sao, dù sao anh và cô chỉ gặp lại nhau kiếp này chưa được hai tháng, sự yêu thương của anh, cô có vui mừng cũng có sợ hãi.

Bước tới chiếc xe sang trọng của anh, cô thúc ép anh vào xe. Cô tránh né câu hỏi khi nãy của anh, chỉ chào anh lần cuối đã quay người đi vào cổng.

Anh thở dài, có lẽ anh đã quá gấp gáp. Cô vợ anh còn quá thẹn thùng, mà chính anh lại yêu thích sự thẹn thùng thành thật không dối trá đó của cô. Có lẽ cần thời gian để cô quen dần với sự bá đạo của anh.

Chiếc xe Ferrari đen lướt đi.

Khuyneh Đề bước vào đến nhà trái tim còn đập nhanh, ngồi thẩn thờ một lúc lâu. Lúc bình tĩnh lại cô đi tắm, sáng giờ cô cũng mệt mỏi, nước mát lạnh sẽ xóa tan mệt mỏi của cô.

Xong xuôi, cô thoải mái nằm lên giường. Suy nghĩ đến Ngải Lệ, cô liền nhất nút gọi. Cô muốn kể hết cho người bạn thân nghe những việc sáng nay cô trải qua, thật như giấc mơ vậy. Tiếng chuông đầu dây bên kia bắt máy, cô hồ hởi gọi bạn mình.

"Alo, Ngải Lệ."

"Sao đây cô nương, có chuyện gì sao mà gọi tớ trễ vậy?" Ngải Lệ lên tiếng.

"Thật sự là có a." Cô không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

"Sao, nói tớ nghe đây."

"Tớ.. sắp kết hôn rồi. Là tháng cuối tháng sau." Cô nói chậm từng chữ, sợ nói quá nhanh Ngải Lệ sẽ không tin.

Ngải Lệ nằm trên giường kinh ngạc, bật dậy "Cái gì? Cậu nói gì vậy Khuyneh Đề?"

"Là..tớ sắp làm cô dâu a." Khuynh Đề tưởng tượng đến lúc anh đứng trong nhà thờ, bận bộ vest trắng mịn cười nhìn cô. Lúc đó cô sẽ rất hạnh phúc.

"Làm cô dâu? Mà của ai?" Trong đầu Ngải Lệ cô hiện lên bóng dáng người đàn ông đó.

"Là người cậu biết đó a, Lãnh Thế Thiên." Nhắc đến tên anh, Khuynh Đề cô lại nhớ đến anh rồi.

Ngải Lệ như thả lỏng được cả người, thật đúng là không phí công cô chạy đến tìm Lãnh Thế Thiên nó ra lẽ một trận. Nhưng lòng cô cũng kinh ngạc, anh ta lại muốn cưới Khuynh Đề a, cô là chỉ muốn đến lấy lại công bằng cho Khuynh Đề thôi, không ngờ giúp được Khuynh Đề và anh ta lại gần nhau. Cô xem như làm được một việc tốt rồi.

Sau khi biết Khuynh Đề yêu Lãnh Thế Thiên, mà anh ta lại làm Khuynh Đề bạn cô đau khổ. Ngải Lệ đã đến công ty Lãnh Phong anh hẹn mãi mới được gặp anh, vì anh hết bận chuyện này lại cuộc họp khác, cô khó khăn lắm mới nói chuyện được với anh. Khi cô và anh nói chuyện mới biết được thì ra là Khuynh Đề và Lãnh Thế Thiên anh là hiểu lầm nhau. Cô đưa địa chỉ chỗ làm của Khuynh Đề cho anh, mong anh biết nắm bắt cơ hội cô giúp đỡ này.

Mà hiện tại có lẽ cô đã làm đúng, mỉm cười cô giả vờ không biết "Là sao a? Cậu kể đầu đuôi hết lại cho tớ nghe!"

Đầu dây bên kia, Khuynh Đề cô đang hạnh phúc ngập trái tim, kể lại hết tất cả chuyện sáng nay từ lúc anh cầm bó hoa đến tìm cô, đến lúc cầu hôn cô. Mà không biết rằng, Ngải Lệ là người đã giật dây cho cô và anh.

Một lúc sau.

Khuynh Đề cô và Ngải Lệ chúc nhau ngủ ngon rồi cúp máy. Tay cô vẫn còn cầm điện thoại suy nghĩ vu vơ, một số điện thoại gọi đến đã nhanh chóng đánh tan suy nghĩ cô.

Số điện thoại này thật lạ, nhưng cô vẫn bắt máy.

"Alo, Khuynh Đề tôi nghe."

"Là anh đây, Lãnh Thế Thiên. Chồng sắp cưới của em." Giọng anh ngập tràn sự trêu ghẹo.

Cô ngạc nhiên, nhìn số điện thoại lần nữa "Làm sao anh biết được số điện thoại em?"

"Chuyện đó không khó khăn gì với chồng em cả." Từ lúc kêu người điều tra cô, thì anh đã có số điện thoại của cô, chỉ là chưa đúng lúc sẽ điện thoại.

"Anh..." Cô xém quên mất anh là ai, ông chủ của Lãnh hội và là tổng giám đốc công ty Lãnh Phong uy phong cả nước này. Nếu là anh thì chẳng sẽ khó khăn gì điều tra được số điện thoại của cô, nhưng cô vẫn có chút bực mình, vậy là đâu có tôn trọng cô a.

"Anh lại nhớ em rồi!." Anh thì thảo, giọng trầm ấm vang vào tai cô.

Vì câu nói nhớ của anh làm cô quên cả giận hờn anh.

"Em..em...cũng nhớ anh.." vì giọng đàn ông ấm áp của anh mà lòng cô như tan chảy, mà thật lòng cô cũng đang nhớ anh.

Cô ngược nhìn ánh trăng tròn qua ô cửa sổ, ánh trăng đêm nay thật đẹp. Mà anh cũng như ánh trăng này, luôn dang đôi cánh lớn ấm áp che chở cho cô. Có lẽ cô đang là người con gái hạnh phúc nhất thế gian này...

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hôm sau Lãnh Thế Thiên đến từ rất sớm, cùng Khuynh Đề dọn đồ. Cũng may đồ cô và bà rất ít, chỉ là quần áo, đồ dung cá nhân và sách vở cô, còn bàn ghế điều là của chủ nhà cho mượn, nên chưa đầy 1 giờ đã xong.

Trước khi bước vào xe anh về nơi nhà ở của anh, cô đã gật đầu chào những người hàng xóm thân thiết. Có người chúc mừng cô đã kiếm được người chồng giàu có, cũng có người buồn bã vì cô là cô bé hàng xóm chung quanh nhà trọ ai cũng yêu mến. Cô khó khăn lắm mới bước khỏi cổng nhà trọ, luyến tiếc nhìn nơi này lần cuối.

Lãnh Thế Thiên anh thương cảm xoa đầu an ủi cô, rồi nhấn ga chạy đi.

20 phút sau xe dừng trước toàn biệt thự ba tầng to lớn, gam màu xám trắng là chủ đạo.

Vợ chồng thím Vương trong nhà thấy chiếc xe quen thuộc thì chạy ra gật đầu chào Lãnh Thế Thiên, rồi khiêng đồ tiếp vào nhà. Ngày hôm qua anh về nhà đã báo cho vợ chồng Vương biết hôm nay sẽ đem vợ anh là Khuynh Đề và bà cô sẽ dọn về đây ở. Vợ chồng bác Vương chưa hết bất ngờ khi anh báo anh sẽ kết hôn tháng sau, nay lại thêm được tin anh đưa cô vợ nhỏ mình về sống chung, nên ông bà rất tò mò Khuynh Đề sẽ là cô gái ra sao để Lãnh Thế Thiên lành ngoai anh phải hồi thúc đem cô về sớm cho bằng được.

Vợ chồng thím Vương là người làm công cho Lãnh gia suốt 30 năm nay. Bà là vú nuôi của chị em Lãnh Thế Thiên, còn ông là người chăm sóc vườn của biệt thự Lãnh gia. Khi anh 3 năm trước muốn sống tự lập riêng, Lưu Từ Quỳnh đã kêu vợ chồng bà đi theo chăm sóc anh đến tận bây giờ.

Thím Vương nhìn đến cô gái đang bước vào nhà thì kinh ngạc, không giống như bà từng nghĩ cô dâu của Lãnh Thế Thiên ra sao.

Bà nghĩ anh sẽ thích kiểu cô gái kiều diễm, yêu mị, có dáng người nóng bỏng như tiểu thư Crystina Jones. Nhưng nhìn Khuynh Đề cô là ngược lại với suy nghĩ của bà, cô nhỏ nhắn thanh lệ, dù gầy yếu nhưng vẫn có nét đáng yêu, lại đơn thuần trong sáng, bà rất tò mò muốn biết cô là người thế nào.

Khuynh Đề gật đầu chào vợ chồng thím Vương rồi đi vào ngôi biệt thự sau này sẽ là nhà cô ở. Cô nhìn xung quanh, cách bài trí đồ vật rất đẹp, có những bức tranh trừu tượng làm thêm vẻ bí ẩn, cả những chậu trúc kiểng xanh mướt, gam màu xám trắng vừa thanh lịch lại thêm nét trang nhã.

Dù kiếp trước cô làm ảnh vệ cho anh, nhưng chỉ được thấy phòng anh ở Lãnh hội, chưa từng bước vào nhà riêng anh. Chỉ có anh em Ân Long và Ân Diệc mới được đi theo anh vào ngôi biệt thự này.

Nhưng biệt thự thật lạnh lẽo a, đúng thật là phong cách của anh. Cô thở dài, đi theo anh lên phòng riêng cho cô. Bước vào phòng, đập vào mắt cô là chiếc giường king size trắng muốt, một tủ gỗ để đồ thật lớn, bàn trang điểm và một tủ đựng sách trên đó rất nhiều sách, một cửa sổ lớn màu xám cùng rèm che màu trắng, hai chiếc ghế sofa và bàn để nước uống, có cả tủ kiếng lắp vào tường đầy rượu ngoại. Cô kinh ngạc nhìn anh, tại sao lại giống phòng đôi hơn là dành cho khách là cô a.

Anh phì cười, biết ý "Phòng này là của anh, sau này cũng là của em."

"Nhưng dù sao chúng ta vẫn chưa làm hôn lễ, em. ở phòng cho khách được rồi." Bàn tay cô đỏ đẫy mồ hôi.

Bị ép đến ở chung, lại còn ngủ chung một phòng nữa a. Cô như muốn hét lên than trời, cô chưa chuẩn bị tâm lý mà hu hu.

"Không được, em phải ở cùng anh! Em là vợ anh sao phải ở phòng dành cho khách?" Anh nhấn mạnh ba từ ở cùng anh, khó chịu nhìn cô.

"Em.em." Cô bối rối không biết trả lời anh ra sao.

"Nếu em ở phòng dành cho khách, thì anh cũng sẽ dọn qua ở phòng dành cho khách cùng em." Anh bá đạo tuyên bố.

Cô chu mỏ, uất ức nhìn anh. Anh thật là bá đạo không nghe cô nói mà, thật đáng ghét.

Lãnh Thế Thiên bật cười nhìn cô gái nhỏ sắp làm vợ của anh, đang hờn dỗi nhưng thật đáng yêu. Anh nhéo má cô, trừng mắt "Em sắp xếp đồ ra đi, anh xuống đem đồ lên."

Khuynh Đề nhìn bóng dáng của anh mất hút sau cánh cửa, lòng vẫn hồi hộp không yên. Về sống cùng anh, lại ở chung cùng một giường cô thật sự chưa thể tiếp nhận được đâu a. Dù đã từng có một lần ở chung với anh, nhưng là lúc đó cô say làm sao biết cảm giác bất an như bây giờ chứ, mà anh lại bảo muốn cô sinh con cho anh nữa.

Cô hít sâu, trấn an mình " Khuynh Đề, cô lên! Không sao đâu, mày sẽ làm được mà, cô lên!."

Buổi chiều cô cùng anh đi siêu thị, sắm thêm vài thứ trong phòng. Cô muốn căn phòng thật có nét ấm áp, không tối tăm hơn nên đã chọn dán tường màu kem vani có họa tiết hoa mẫu đơn hồng, rèm cửa sổ cũng thay đổi thành màu hồng phấn. Nệm chăn gối thay đổi thành màu hồng kem, cô cũng mua thêm vài vật dụng trang trí phòng để thương, cô phấn khích đến nỗi đến khu nào cũng dừng lại ngắm nhìn.

Lãnh Thế Thiên anh cười khỏ nhìn cô, chiếc xe đẩy đã đầy ắp đồ cô chọn. Đến cả lúc đưa nó vào xe cũng có chút khó khăn vì quá nhiều, nhưng anh cảm nhận được sự hạnh phúc khi có gia đình, có người vợ là như thế nào.

Ngồi vào trong xe, cô mới nhớ đến lúc này có bao nhiêu phấn khích khi được dạo vào siêu thị bạt nhất thành phố A mà quên mất cả ý tứ. Cô ngại ngại nhìn anh, đôi mắt đầy vẻ hối hận.

"Em mà còn nhìn anh bằng ánh mắt ấy, là anh sẽ đề hôn em." Cô thật là đáng yêu, nếu không phải đang tập trung lái xe anh đã đề xuống hôn cô thật.

Cô giật mình quay đi, im lặng không nhìn anh nữa, nhưng đôi má đã phồng hồng hồng.

Anh buồn cười, đánh tan sự ngại ngại của cô "Chúng ta đi ăn nhé, anh cũng đói rồi. Em muốn ăn gì?"

"Em muốn ăn cháo đậu đỏ thịt bò ở chân cầu Trúc Nguyệt a." Ánh mắt cô sáng ngời quay qua nhìn anh.

Cô muốn ăn cháo đậu đỏ thịt bò trứ danh ở đó lâu rồi a. Nhưng vì lúc trước vừa học vừa làm cô không thể chi tiền ra ăn được.

Ánh mắt sáng ngời khi nhắc đến món ăn yêu thích của mình, làm anh muốn bật cười thành tiếng nhưng vẫn nhịn lại. Anh càng ngày càng khám phá thêm nhiều điều trong người cô vợ bé nhỏ của anh rồi.

Tiếng nước ngừng chảy từ trong phòng tắm. Cánh cửa mở ra, Lãnh Thế Thiên anh chỉ khoác hồ áo tắm bước ra.

Khuynh Đề tắm xong trước bối rối nằm trên giường, nghiêng người vào góc trong tường, cô đang rất khấn trương. Cô cảm giác chiếc chăn đang đắp trên người mở lên, bóng người nằm xuống xoay người về phía cô, vươn tay ra ôm cô vào lòng.

Hơi thở ấm nóng của anh phả vào đỉnh đầu cô, làm cô nhúc nhích.

"Thế Thiên, anh ôm chặt quá..Em ngủ không được đâu.." Cô nhẹ nhàng than thở.

Anh nhú mi, nhưng vẫn không buông cô ra "Anh muốn ôm em ngủ."

"Em không quen được người khác ôm ngủ.." Cô tìm lý do biện, nhưng cũng là thật. Cô ngủ với bà chưa từng bị ôm bá đạo vậy, dù sao đây cũng là người đàn ông cô yêu. Tim cô đang đập loạn trong ngực, mặt chắc giờ rất đỏ a.

"Không quen sau này sẽ quen." Anh kiên nhẫn.

Lãnh Thế Thiên anh kéo người cô xoay lại đối diện anh. Ánh sáng yếu ớt chiếu vào khuôn mặt đang hốt hoảng kinh ngạc của cô, vừa đáng yêu lại vừa gọi lên sóng tình trong anh.

Cô ngước lên muốn mắng anh, vừa cùng lúc ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn cô, như có luồng điện làm cô giật mình, cúi đầu xuống. Hơi thở nam tính cùng mùi hương sữa tắm của anh làm cô choáng váng, lý trí đang cố gắng kiềm người mình lại.

Bàn tay anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, đôi mắt sắc lạnh của anh bây giờ đầy nhu tình. Đôi mắt trong veo như nước của cô làm anh muốn hung hăng yêu cô.

"Ngủ thôi, bảo bối." Anh hôn nhẹ lên môi cô, kéo cô vào lòng.

Anh ôm chặt cô làm cô ngượng ngùng "Thế Thiên..anh ôm chặt quá, em không thở được."

Lãnh Thế Thiên anh nới lỏng tay, vẫn ôm cô. Cằm anh trụ trên đỉnh đầu cô, mùi hương tóc cô thoang thoảng nhẹ nhàng làm anh dễ chịu, nhắm mắt lại.

Để anh ôm được một lúc sau, nghe được tiếng thở đều của anh, cô động dậy xoay người. Bỗng bàn tay mạnh mẽ lại ghì chặt cô, kéo cô vào lại lòng ngực ấm áp đó.

"Em còn động dậy, là anh sẽ ăn em" Anh vẫn chưa ngủ, chỉ là nhắm mắt xem cô sẽ phản ứng gì.

Cô thật sự muốn khóc a, cô tin những lời anh nói, nên im lặng trong lòng anh. Cố gắng tìm đến giấc ngủ.

Nghe thấy tiếng thở đều của cô, anh mỉm cười, hôn lên mái tóc đen mượt có mùi thơm oải hương nhàn nhạt, tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Những ngày tiếp theo đối với Khuynh Đề cô như là ăn được kẹo ngọt được ban tặng từ thiên đường.

Mọi việc trải qua điều êm ả. Bà cô phẫu thuật thành công, chưa đầy một tuần lễ đã ngồi dậy đi lại được. Bà cũng rất vui mừng khi cô đồng ý ở chung với Lãnh Thế Thiên, nhưng bà lại từ chối về ở cùng cô và Lãnh Thế Thiên, vì di của Khuynh Đề - Hạ Tử Mạc muốn đem bà về tỉnh D để chăm sóc cho bà.

Khuynh Đề năn nỉ có, già vờ giận bà cũng có. Bà cười khổ xoa đầu cô, bà đi cũng rất buồn nhưng bà không muốn cô suốt đời như chú nhím nhỏ cần bà ở bên cạnh mãi được.

"Đề Nhi à, bà cũng đã già...Di Mạc cháu lại muốn bà về quê ở cùng để an hưởng tuổi già, cháu lại sắp làm vợ Thế Thiên, có nghĩa cháu phải chăm sóc chồng cháu mà hai đứa lại còn trẻ, bà không muốn quấy rầy hai đứa.."

"Không có đâu bà, bà không quấy rầy gì cả, Đề Nhi muốn chăm sóc bà, Đề Nhi không muốn xa bà." Ánh mắt cô ngập nước.

"Đưa trẻ ngốc này.. haizz làm sao con mới chịu hiểu đây." Bà thờ dãi.

Cô lắc đầu "Đề Nhi không hiểu."

"Đề Nhi... Con và Thế Thiên sau này sẽ có cuộc sống riêng. Mà bà lại muốn về tỉnh D an dưỡng, dù sao nơi đó cây cỏ yên bình sẽ hợp với bà hơn, nơi này bao nhiêu năm nay bà vẫn không thích nghỉ được. Nếu Đề Nhi thương bà, Đề Nhi sẽ hiểu mà đúng không? Nay dì Mạc lại muốn đưa bà về quê hương tịnh dưỡng, đó là điều tốt dành cho bà. Đề Nhi luôn muốn tốt cho bà mà phải không?"

Khuynh Đề mím môi, gật đầu. Cô luôn muốn những thứ tốt đẹp nhất dành cho bà, người mà cô thương yêu.

Bà mỉm cười "Vậy Đề Nhi nghĩ xem, bà có nên về tỉnh D tịnh dưỡng là tốt không?"

Cô im lặng, lại gật đầu. Cô biết tỉnh D quê cô có khí hậu ôn hòa, cây cối hoa thơm luôn xanh mát, non nước hữu tình, là nơi bình yên cho con người ta luôn dễ chịu. Dì Mạc cô lại chất phác mộc mạc, gia đình dù làm nông nhưng luôn có cửa ăn của để, những năm cô học trung học đến đại học dì Mạc cũng góp một phần không nhỏ tiền chi tiêu để giúp đỡ cô và bà. Nay dì Mạc lại muốn đưa bà về chăm sóc, đó là việc tốt. Cô biết khi bà sống với cô, chưa một ngày không cơ cực, yên bình. Có lẽ cô nên để bà đi.

Cô gượng cười "Bà dù về quê, nhưng vẫn phải nhớ đến Đề Nhi, khi nào Đề Nhi học xong sẽ về quê thăm bà.."

"Bà sẽ nhớ Đề Nhi, bà sao quên được Đề Nhi của bà... ngoan hãy sống tốt, làm người vợ tốt, Thế Thiên sẽ luôn yêu thương cháu thay bà." Bà nhẹ nhàng vỗ vai an ủi cô, bà đi cũng rất đau lòng.

Đêm đó cô xin Lãnh Thế Thiên ngủ cùng bà một đêm, anh đau lòng nhìn cô rồi đồng ý.

Hai bà cháu tâm sự rất nhiều điều, từ lúc cô còn là một đứa bé đến khi cô trưởng thành, rồi đến lúc này.. cô kết hôn. Nó trải qua một cách nhanh chóng, cô nhớ lúc ba mẹ còn sống mỗi buổi chiều cô học về sẽ chạy ngay đến cánh đồng nhà mình ngắm hoàng hôn xuống, màu hoàng hôn tuyệt đẹp ấm áp làm cô yên bình, sau đó sẽ cùng gia đình ăn bữa cơm rồi cùng nhau hàn thuyên cho hết một ngày. Cứ thế trôi qua đến khi ngày kinh hoàng ập xuống gia đình cô, nó cứ ám ảnh mãi cuộc sống cô, đẩy cô vào một cuộc sống khác.

Cô nhớ mãi bàn tay mình đầy máu tươi của mẹ, cả khuôn mặt tái nhợt của cha. Cô hốt hoảng thất thanh kêu tên ba mẹ, nhưng họ bất động trên chiếc xe đẩy lạnh lẽo của bệnh viện. Rồi tuyệt vọng khi đứng trước ngôi mộ còn mùi đất bùn mới xây lên, những ngày sau đó cô như người mất hồn, không nói không ăn uống, thu mình không mở lời cùng ai. Bà cô vì không muốn cô chui rút mãi trong phòng, đã dẫn cô đến thành phố A này, và cũng là nơi thay đổi cuộc sống cô.

Khuynh Đề cô thiếp ngủ đi lúc nào không hay.

Buổi sáng trời vừa ló dạng, gia đình dì Mạc đã đến nhà Lãnh Thế Thiên đưa Lý Lan bà về quê.

Khuynh Đề cô cố gắng níu kéo, nên gia đình dì Mạc ở lại đến trưa mới lên đường về tỉnh D.

Cô đứng mãi trước cửa nhìn chiếc xe rời đi đã được vài phút, Lãnh Thế Thiên đau lòng nhìn cô vợ nhỏ mình.

Anh bỗng nghĩ ra điều gì đó, bế cô lên bước đến chiếc xe.

"Thế Thiên... anh làm gì vậy?" cô kinh ngạc nhìn anh.

"Chúng ta đi giải sầu." Anh cười với cô, đồng điệu ẩn hiện bên môi tuyệt đẹp dưới ánh nắng. Lãnh Thế Thiên anh không muốn nhìn cô mãi u sầu như thế.

"Đi đâu?" cô tò mò, vừa lúc anh đã đặt cô vào ghế trước.

"Đến đó em sẽ biết." Anh nháy mắt nhìn cô.

Một lúc sau, anh đã lái đến công viên trò chơi Happyland.

"Công viên trò chơi?" Cô ngạc nhiên xoay người nhìn anh.

Anh cong môi mỉm lên, nắm tay cô từ trong xe ra. Anh muốn cho cô không suy nghĩ đến đau buồn nữa, những ngày sau này anh sẽ là người luôn cho cô những ngày vui vẻ không lo buồn.

Cô bật cười, không ngờ anh cũng có đi công viên giải trí, cô chỉ tưởng anh là người chỉ biết công việc, sống chết vì công việc. Hôm nay cô lại biết được một mặt khác của anh, thật thú vị a.

Cô cười làm anh vừa tò mò, vừa hứng khởi. Cô cười rồi, nụ cười như ánh nắng ban mai làm lòng anh rung động không thôi, đôi núm đồng tiền kia như

hoa anh đào ngày xuân, rực rỡ. Anh bắt giác cũng nhòe miệng cười, nắm tay cô vào cổng công viên giải trí.

Cô bắt đầu chơi rất nhiều trò chơi, hết tàu lượn siêu tốc đến xe điện dừng rồi lại đu quay cảm giác mạnh. Giống như tất cả trò chơi cô chưa bỏ sót trò nào, anh kinh sợ chưa thôi thì cô đã bước vào lâu đài ma ám.

Cô vợ nhỏ của anh làm anh bất ngờ này sang bất ngờ khác. Trời ạ, cô có phải Khuynh Đề anh biết không, khi bước vào công viên cô như một người khác xa lạ, trừ ánh mắt trong veo kia luôn hiện ánh cười với anh. Lãnh Thế Thiên thở dài, nhưng lòng lại vui mừng vì cô đã vui vẻ trở lại.

Một lúc sau.

Cô ngồi trên chiếc ghế công viên dưới gốc cây cổ thụ cao lớn, tay cầm que kem mát lạnh, đôi má còn ửng hồng vì ánh nắng chiều. Cô lúc này như búp bê sứ mỏng manh lại xinh đẹp.

Đôi mi dài cong vút đang còn vươn giọt mồ hôi, đôi môi anh đào ngọt ngào như que kem cô đang cầm hương vị dâu tây. Khuôn mặt trái xoan thanh tú cùng bộ váy xanh như màu trời, nhẹ nhàng lại thanh lệ.

Con gió như cũng muốn trêu ghẹo cô, thổi một làn gió mát cho buổi chiều mùa thu. Mái tóc xoắn dài đến lưng nhẹ nhàng đưa theo gió, theo đó là khuôn mặt hưởng thụ vị kem ngọt liếm trong miệng của cô.

"Thật dễ chịu a.." Cô than nhẹ.

Cô mở đôi mắt to trong veo ra, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng Lãnh Thế Thiên. Cô bất ngờ khi xung quanh cô những chàng trai đi ngang, đã nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng như muốn lột trần cô. Vừa hốt hoảng lại ngượng ngùng, cô đứng dậy bước đi tìm Lãnh Thế Thiên.

Bỗng có một chàng trai can đảm, bước đi theo. Chàng trai nắm lấy cổ tay cô, ngại ngùng ngó lơ.

"Đừng đi, cho anh làm quen được không?"

"Tôi..tôi.." Cô kinh sợ, bối rối không biết làm sao.

Có bàn tay rắn chắc của đàn ông, ôm lấy eo cô. Cô đang run rẩy té nhào vào lòng ngực ấm áp, mùi nước hoa đàn ông nam tính đặc tiền làm cô như yên lòng, vì biết là anh- Lãnh Thế Thiên.

"Muốn làm quen với vợ tôi sao?" Lãnh Thế Thiên khó chịu dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chàng trai.

Chàng trai vì khí thế bức người của người đàn ông trước mặt, hoảng sợ cúi đầu xin lỗi rồi chạy đi mất.

Anh bức mình liếc nhìn những người xung quanh đang nhìn như thách thức, xem chàng trai nào còn dám đụng đến vợ anh.

Hừ, chỉ vừa xa cô một chút lại có người muốn đến làm quen cô. Anh chỉ xoay người đi nghe điện thoại từ Ấn Độ báo tin có chuyện ở Lãnh hội, nhưng cũng không có gì quá khó khăn, không cần Lãnh Thế Thiên anh ra mặt. Anh dặn dò Ấn Độ một số chuyện rồi cúp máy. Vừa quay lại cô, thấy một chàng trai to gan nắm lấy tay cô, rồi còn lại xin làm quen. Mặt anh đen lại, tức giận cực kỳ.

Cảm thấy mất hứng, anh bế cô lên trong sự hốt hoảng chưa hết của cô, bước ra khỏi công viên trò chơi.

Khuynh Đề cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi ngồi vào trong xe.

Anh bắt ngờ hôn môi cô, bá đạo đoạt lấy mùi vị ngọt ngào trong khoang miệng cô. Như được chưa thỏa mãn, anh đưa lưỡi rà quét răng cô mút lấy, kéo chiếc lưỡi cô hòa chung nhịp.

Một lúc sau anh chậm rãi buông đôi môi đã bị hôn đến sưng đỏ của cô, giọng nói khàn khàn "Bảo bối, em là của anh. Đừng mong ai cướp em đi khỏi tay anh, hứa với anh đi, chỉ có mỗi anh, chỉ duy nhất là của anh !"

Cô mê muội vì nụ hôn nóng bỏng của anh, trái tim lấp đầy hạnh phúc, mỉm cười gật đầu. Anh đang ghen vì cô a, thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Hôn lễ giữa Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề cũng đến.

Không khí cuối mùa thu có chút se lạnh, nhưng không vì thế mà không khí trong biệt thự Lãnh gia ngày trọng đại này lại không vui vẻ ấm áp.

Hôn lễ không là lớn nhưng vẫn long trọng đầy đủ có mặt hai bên gia đình, lời chúc phúc không ngớt. Lãnh gia chỉ mời những cổ đông lớn trong công ty Lãnh Phong, đối tác làm ăn lâu năm, những người thân thuộc đáng tin cậy mới được mời vào hôn lễ của Lãnh Thế Thiên anh.

Anh muốn làm một hôn lễ lớn nhất thành phố A này, nhưng Khuynh Đề lại khăng khăng từ chối. Cô chỉ muốn một hôn lễ ấm cúng có đủ hai bên gia đình, không quá hoa lệ, không quá cầu kỳ nổi bật. Cô không muốn khuôn mặt mình ngày mai tràn đầy trên mặt báo, như thế thật phiền phức, cô còn muốn năm cuối đại học mình sẽ bình yên qua đi, có nhiều kỷ niệm đẹp bên bạn bè. Cũng không muốn trở thành vật để mọi người bình phẩm, so sánh. Dù sao cô cũng như con vịt xấu xí trong phút chốc biến thành thiên nga.

Lãnh Thế Thiên thờ dài, đành chấp nhận. Dù sao cô vợ nhỏ anh vẫn chưa thích nghi được với cuộc sống của anh, anh sẽ không ép buộc.

Khuynh Đề cô hồi hộp ngồi trong phòng chờ, mặc cho ba người thợ trang điểm cho cô.

Ngải Lệ bước đến trấn an, vỗ vai cô.

"Ngải Lệ, cảm ơn cậu." Khuynh Đề xoay người nhìn bạn thân, cười khổ.

Ngải Lệ nhìn khuôn mặt cô đang được trang điểm từ tấm kính lớn, mỉm cười "Sẽ không sao đâu, cậu đừng lo. Cứ như là cậu mọi khi là được. Thế Thiên nhà cậu, anh ta vẫn luôn yêu chính là con người cậu mà. Thế nên, chỉ cần bước đến trước mặt anh ta, đưa tay cho anh ta, rồi mọi chuyện để anh ta định đoạt." Cô vừa nói vừa thể hiện động tác chọc cười Khuynh Đề.

Khuynh Đề bật cười, nỗi bất an vui đi một ít. Thứ cô sợ là ánh mắt mọi người khi nhìn cô sẽ ra sao, cô sợ mình lại không xứng đáng với anh. Cô rất sợ ánh mắt khinh thường của ai khác nhìn mình, dù hiện tại cô đang sắp trở thành vợ anh.

Một lúc sau, một trong ba thợ trang điểm hét lên "Thật là đẹp a, cô dâu xinh đẹp nhất tôi từng trang điểm là cô đó."

Hai người còn lại đồng tình gật đầu, thỏa mãn. Ngải Lệ chen giữa ba thợ trang điểm, liếc nhìn Khuynh Đề thật kỹ, xem tí Ngải Lệ cô nhận không ra rồi a.

"Thật sự rất đẹp!" Ngải Lệ bất ngờ nhìn Khuynh Đề.

"Ngải Lệ...đừng khen tở nữa." Cô thẹn thùng.

Vừa lúc đó giọng nói vang vọng từ cánh cửa "Khuynh Đề tiểu thư, đến giờ làm lễ rồi a."

Khuynh Đề hít sâu trấn an mình "Tôi đã biết!"

Cô đứng dậy, cầm lấy bó hoa mẫu đơn xanh bước ra lễ đường. Ngải Lệ đi sát bên cạnh cô, nắm chặt tay người bạn thân.

Khuynh Đề bước đến cổng Lãnh gia, những tràng pháo tay không ngớt như đang chào đón cô. Cô run rẩy, tim đập loạn, nở nụ cười gương, ánh mắt vẫn nhìn Lãnh Thế Thiên đang đứng cô không xa.

Còn Lãnh Thế Thiên anh vì nghe thấy tràng vỗ tay, xoay người lại nhìn cô dâu bé nhỏ của anh.

Đôi chân nhỏ bước vào cánh cửa chính Lãnh gia, nhẹ nhàng thanh thoát. Xung quanh như ngừng thở vì vẻ đẹp kiều diễm của cô, lúc này cô như búp bê sứ thuần khiết, động lòng người. Đôi mắt trong veo không nhiễm bụi, cái mũi thanh tú đang phập phồng cố gắng hít thở đều, môi anh đào đỏ mọng xinh đẹp, đôi má đã ửng hồng vì ngượng ngùng cùng bối rối bất an.

Anh kinh ngạc không nói nên lời, cô hôm nay rất đẹp, như thiên sứ giáng trần. Cô được trang điểm nhẹ nhàng, càng tôn lên vẻ đẹp trong sáng của cô. Mái tóc xoăn dài đã được búi lên, còn vọn vài lọn tóc xoăn con nhẹ nhàng thả xuống, trên tóc cài thêm một bông hoa tử đơn xanh. Bộ váy cô dâu màu trắng thanh nhã, cúp ngực, ôm sát thân thể trắng như tuyết của cô. Giữa eo được kết hoa thêu xanh nhạt, đuôi váy bông bành xếp thành ba tầng nhìn như những tầng mây xanh của bầu trời. Cô cầm bó hoa mẫu đơn xanh từ từ bước đến bên anh, nở nụ cười đẹp như ánh mai.

Khuynh Đề dừng bước chân, đứng trước mặt anh. Nhìn đôi mắt anh không rời khỏi cô không khỏi thẹn ngùng đỏ mặt, nụ cười của anh như muốn làm cô tan chảy.

Anh bận bộ vest Armani đen lịch lãm, mái tóc vuốt keo hợp thời nhìn sang trọng, khí thế luôn bức người. Khuôn mặt không góc chết, môi mỏng anh khe cong, ánh mắt đầy yêu thương nhìn cô dâu, mùi hương nước hoa nam tính, cùng hơi thở anh lúc nào cũng tỏa ra yêu mị làm cô say đắm, cô đã lún quá sâu vào bấy giảng tình yêu của anh.

Ngải Lệ nhẹ nhàng đặt bàn tay Khuynh Đề lên bàn tay Lãnh Thế Thiên, đôi mắt nhìn Lãnh Thế Thiên như ra lệnh "Hãy chăm sóc Đề Nhi của tôi thật tốt."

Anh bật cười, gật đầu cảm ơn Ngải Lệ. Nắm lấy tay Khuynh Đề đi đến trước mặt người lớn hai bên gia đình trong sự ồn ào náo nhiệt của khách mời.

Hôn lễ kết thúc trong tốt đẹp, Khuyhnh Đề một môi dựa vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của Lãnh Thế Thiên, mặc cho anh đang bế cô vào phòng của hai người.

Lãnh Thế Thiên anh đặt cô lên giường, yêu thương hôn lên má, mắt, mũi rồi môi cô. Anh nhẹ nhàng như nâng niu một thiên sứ nhỏ mỏng manh, sợ chỉ chạm mạnh vào cô thì cô sẽ biến mất.

Cô ngại ngùng đáp trả nụ hôn ngọt ngào của anh, mùi hương nam tính cùng nụ hôn đầy sóng tình của anh làm cô như muốn ngộp thở. Cô hé miệng thở cùng lúc chiếc lưỡi không yên phận của anh lướt vào khoang miệng cô, càng quấy chiếc lưỡi cô mút lấy.

Bàn tay anh lướt đến chiếc váy cúp ngực của cô, kéo cổ váy xuống. Cặp ngực như được giải thoát, vung cao. Anh mở rộng bàn tay, nắm lấy một bên ngực đầy đà của cô xoa bóp, mà ngón trỏ đã vẽ vòng tròn trên nụ hoa xinh đẹp, tới lui như trêu ghẹo.

"Um... Thế Thiên..." Cô như cảm thấy có đóm lửa trong người, rên rỉ.

"Gọi anh là ông xã, Khuyhnh Đề gọi anh..." Giọng anh tràn ngập đầy lửa tình.

Anh rời đôi môi xinh đẹp của cô, lướt đến chiếc cổ thon rồi đến xương quai xanh mút mạnh, tạo nên trên cổ cô một vết hồng như thể hiện quyền sở hữu của anh. Nhìn đến bộ ngực sữa trắng yêu của cô, không nhìn được môi anh nhẹ nhàng đặt lên nụ hoa màu hồng, mút lấy nụ hoa vào miệng. Bàn tay anh vuốt lấy bộ ngực còn lại, đầu lưỡi thì lướt qua lại trên nụ hoa, cắn nhẹ, khiến cơ thể cô như tê dại.

"Um... a... ông xã..." Cô cảm giác thân thể mình thật nóng, ửng người lên.

"Thoải mái không, bà xã?" Anh rời khỏi nụ hoa cô, ngón tay khê trêu ghẹo núm nhỏ màu hồng đáng yêu.

"Ừm..." Cô thẹn thùng gật đầu "Thân thể em... trở nên thật kỳ lạ."

"Kỳ lạ như thế nào?" Giọng anh như dần mời dụ cô vào lưới tình ái.

"Em không biết..." Cô không biết phải hình dung như thế nào, đôi mắt mông lung nhìn anh.

Hay tay Khuyhnh Đề cô bất chợt bị anh đưa lên đầu, bàn tay còn lại của anh kéo khóa váy cô, tụt dài xuống đất. Thân thể trắng nõn đập vào mắt anh, thật khiêu gợi, dù anh nhìn bao nhiêu lần không chán, cũng sẽ khơi lên ngọn lửa dục tình trong anh. Trên người cô giờ chỉ còn mỗi chiếc quần nhỏ màu hồng xinh đẹp, anh thật sự rất muốn xé nát nó. Anh ôm lấy cô bá đạo hôn lấy, bàn tay vuốt ve thân thể trắng ngọc ngà của cô.

Cô chỉ phát được tiếng "Um...um...", khó khăn để theo nụ hôn của anh.

Một lúc sau Lãnh Thế Thiên anh dần cúi đầu xuống ngực, bụng rồi đến nơi tư mật của cô, cách lớp màng mỏng anh nhẹ nhàng hôn lên. Khuyhnh Đề hốt hoảng, vùng vẫy "Đừng... Thế Thiên. Nơi đó rất bẩn."

Anh không nghe lời cô nói, kéo mạnh vải cuối cùng trên người cô xuống đất, tách đôi chân cô ra, nhẹ nhàng cúi xuống hôn nơi riêng tư cô.

"A..." Cô như bị điện giật, đôi tay muốn đẩy anh ra nhưng lại không có lực.

Khuyhnh Đề cảm thấy vô cùng xấu hổ, đầu lưỡi anh khi liếm láp đến khe hẹp thì toàn thân cô như tê dại mềm yếu đi, anh còn thậm chí tách cánh hoa nơi u huyết nhỏ của cô để nhìn rõ hơn. Anh còn liếm đến điểm mẫn cảm nhất khiến cô run rẩy không thôi.

"Um... A..." Cô mím môi, cảm giác thoải mái chợt ào đến, nơi dưới u huyết cô tiết ra chất lỏng trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Vừa lên đỉnh, Khuyhnh Đề cô phập phồng một môi, muốn xoay người qua nằm nghỉ đã bị Lãnh Thế Thiên chặn lại. Anh giữ trụ hai chân cô, ngón tay dài dò vào u huyết của cô, có chất dịch nên rất vào dễ dàng, anh đút trọn vào cả ngón tay lướt động trong huyết nhỏ.

"Thiên..." cô cong người, run rẩy.

Khuyhnh Đề không chịu nổi được sự càn quấy của Lãnh Thế Thiên, chỉ biết mím môi phát được tiếng "Um...um..."

"Bà xã, bên dưới em thật ướt." Anh thì thảo bên tai cô, nghe thật nhột nhưng cũng rất kích thích.

"A...dừng lại, Thiên dừng lại." Cô lắc đầu, cô thể cô thật lạ. Ngón tay anh càng sâu trong người cô, càng luật động mạnh.

"Tại sao? Bà xã, em xem cơ thể em hẳn cảm đến thế nào." Anh duỗi thêm một ngón tay giữa, chen lấn chung vào giữa vách tường thịt mềm mại chặt chội.

Hay tai cô bầu chặt lấy vai anh, cô cảm giác vừa khó chịu đau đớn vừa lại có tia khoái cảm khó tả, ngấm nga lên tiếng.

Nghe được cô rên rỉ, dục vọng nén lại của anh bây giờ đã bộc phát, không đợi được nữa, anh ngồi dậy cời bộ tây trang của mình ra.

Cô mê mang, cảm giác có vật gì đó ấm nóng trước u huyết mình, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, dục vọng anh đã tiến vào bên trong cô.

"A..." Cô khẽ sờ tiếp nhận dục vọng to lớn của anh, hai tay bầu lấy vai anh càng mạnh.

U huyết cô nhỏ bé siết chặt lấy anh, thoải mái anh rên nhẹ. Anh chậm tốc độ, nhẹ nhàng đưa ra đưa vào, để cho cô có thời gian thích ứng được với anh. Của cô thật chặt, dù là lần đầu tiên hay sau cũng vậy, nơi tư mật của cô như muốn nuốt chửng lấy dục vọng của anh. Anh biết của anh rất lớn lại quá thô, chưa thích hợp với sự non nớt của cô, anh chỉ có thể chậm rãi, chậm rãi từng chút một, khiến cho cô thích ứng cùng với anh để vui vẻ.

"Um... to quá." Cô có cảm giác đau, nhưng len lỏi vào đó sự khoái cảm đang trào dâng.

"Bà xã, ngoan. Hai ta sẽ lên thiên đường tình ái, nhanh thôi." Anh dần bị sự co rút của cô mà muốn điên cuồng hơn nữa, vì vậy, anh bắt đầu gia tăng chuyển động thân thể, dục vọng của anh ngày càng vùi sâu trong cơ thể cô.

"A... A..." Khoái cảm nhanh chóng đánh úp vào thân thể cô, pháp phồng hít thở. Bộ ngực sữa vì thế vung cao, nụ hoa nhỏ cương cứng.

Trên chiếc giường king size màu trắng, rải rác cánh hoa hồng đỏ trở nên quý dị, không khí tràn ngập ngọt ngào. Tiếng thở gấp cùng nhiệt độ của anh và cô càng nóng lên, hai thân thể dán chặt vào nhau phát ra tiếng và chạm làm người ta nghe phải đỏ mặt xấu hổ, hai tay cô trụ lên đôi vai anh, run rẩy rên rỉ. Anh dùng lực bàn tay xoa bộ ngực căng tròn của cô, dục vọng anh to lớn rong ruổi trong cơ thể nhỏ hẹp.

"Umm..." Cô khẽ thở, sắp chịu không nổi vì sự va chạm anh mang lại.

Khuynh Đề cô cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng, phía dưới cô đã ngứa ngáy khó chịu, cô muốn bật khóc, không ngờ thân thể cô càng ngày không phải của mình nữa.

"Bà xã, của em thật nhỏ, thật chặt." Anh khàn nhỏ giọng, đôi tay dùng sức vuốt ve ngực cô, cảm nhận được của cô đang co rút, bóp chặt dục vọng của anh.

Cô ngượng ngùng, đôi tay che đi khuôn mặt đã phồng hồng, nước mắt cô đã rơi. Thân thể cô muốn rong ruổi cùng anh, cô muốn thêm nhiều sự va chạm nơi anh, cô thật sự đã trở thành phụ nữ đắm đuối rồi sao...

Anh nhẹ nhàng kéo đôi tay cô ra, hôn lên nước mắt nóng hổi của cô "Tại sao lại khóc?"

"Ô ô em cảm giác rất lạ, thân thể như không còn là của em, Thế Thiên em rất nóng." Cô nức nở, thở gấp vì cự vật của anh vẫn ra vào nơi u huyết mình.

Lãnh Thế Thiên hôn lên đôi môi cô, anh thâm thở dài trong lòng, cô đã sắp lên đỉnh lần nữa nhưng lại ngốc nghếch không biết. Cô thật sự rất thuần khiết, có lúc anh lại thấy tội lỗi khi vấy bẩn cô, nhưng lại mừng rỡ vì cô là của mình, chỉ riêng của mình anh.

Đôi tay anh rời ngực cô, dần di chuyển xuống đôi mông tròn nhỏ của cô, vuốt ve.

"Gọi tên anh." Giọng anh trầm thấp như ra lệnh, mang theo tia yêu thương.

"Thế Thiên..." Cô nhẹ giọng gọi anh, ngọt ngào yêu mị như muốn tan chảy người đàn ông trước mặt mình.

Anh như được kích thích, nắm lấy đôi mông tròn giữ vững, thúc mạnh vào nơi sâu nhất trong cô, mạnh mẽ từng đợt, làm cô như tê dại, bầu lấy drap giường rên rỉ. Nơi kết hợp phát ra những tiếng làm cô thẹn thùng, mặt dịch ướt đầm nơi cô và anh ma sát làm dục vọng anh càng tiến sâu, mạnh bạo.

"Umm... A." Những cú thúc như trí mạng, cô ưỡn người lên đỉnh, mặt dịch tràn xuống cả drap giường.

Anh ôm chặt lấy cô, thúc đẩy phát cuối cùng, gào nhẹ lên cao trào, phun ra dịch nóng rót vào nơi tư mật yếu ớt của cô.

Một lúc sau cao trào qua đi, thở điều lại. Anh vẫn nằm trên người cô, dục vọng bắt đầu to lớn lại trong u huyết ấm áp chưa từng rút ra của cô.

Cô cảm nhận được, kinh ngạc than nhỏ "Thế Thiên, buông em ra đi..."

Chưa kịp nói xong, anh đã ôm cô ngồi dậy. Dục vọng còn trong cô to lớn, đắm tận sâu vào trong người cô.

"A..." Cô chưa hết bất ngờ, run rẩy ôm lấy cổ anh. Từ thế ngồi này, làm nơi cô và anh càng khít khao, không có điểm hở.

"Khuyhnh Đề, anh ăn chưa no." Anh đưa lưỡi ra liếm lấy nụ hoa hồng trước ngực cô, mút mạnh.

Cô ngượng ngùng vì câu nói của anh, nơi tư mật cô lại phản ứng, ngứa ngáy khó chịu. Anh đang mút lấy nụ hoa cô, làm cô kích tình, muốn nhiều hơn nữa. Cô trốn người càng sát người anh, ôm chặt.

Hai thân thể dính chặt vào nhau, anh rên nhẹ, đôi tay giữ hông cô bắt đầu luật động. Anh đẩy rồi hạ thân thể cô xuống, mật dịch của anh và cô khi nẩy tràn xuống đục vọng anh.

Tư thế cô như là người chủ động, làm cô ngại ngùng nhưng lại được khoái cảm, làm cô như tê dại, mặc cho bàn tay anh đang bắt lấy hông cô luật động.

"A...a..." Tim cô đập loạn, mê tình. Hơi thở khó khăn, anh lại hôn lấy nụ hoa cô làm cô như tra tấn trong sự sung sướng.

"Em thoải mái không?" Anh dùng thêm lực va chạm vào vách tường làm anh mê mẩn, thỏa mãn mỗi mông kéo lên đường cong đẹp.

U huyết cô như nhà đục vọng anh ra rồi lại nuốt lấy, cô tê dại lắc đầu rồi lại gật đầu "Ừm...A..."

Cô như mắc kiểm soát, nghênh đón vật to lớn của anh thành thạo, nhẹ nhàng bắt theo được nhịp lên xuống cùng anh. Lí trí cô vì sự khoái cảm anh ban đã biến mất, cô bây giờ chỉ muốn nhiều hơn nữa, cô cũng như những phụ nữ khác, muốn được hưởng thụ, che chở của đàn ông.

Cảm giác có tia khinh thường mình rồi lại biến mất, bụng cô rất nóng, cơ thể cô truyền đến trận co rút mãnh liệt "Em nóng quá, Thế Thiên... em thật nóng."

Anh nghiêng rặng, nơi cô co bóp đục vọng anh thật chặt. Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, chuyển từ bị động sang chủ động.

Đục vọng như rút ra hết đến cửa u huyết cô, rồi lại đâm thật sâu vào bên trong. Tay cô nắm chặt drap giường, mím môi chịu đựng sự kích thích tột cùng như đang tra tấn cô, lắc đầu như không cần "Ừm...Không cần, Thế Thiên cơ thể em nóng quá."

Khoái cảm che kín cả thân thể mẩn cảm của cô, như lan tỏa vào mỗi tấc thịt trên người. Đục vọng mạnh mẽ to lớn của anh thúc mạnh mỗi một cái làm cô chịu đựng không nổi, tư mật cô càng co rút vì sự mạnh bạo nơi anh.

"A..." Cô hét lên rồi ngắt xiu, không chịu nổi quá nhiều khoái cảm lần đầu tiên trong đời cô nhận được.

Anh cảm nhận được người trong lòng đã ngắt xiu, mạnh bạo thúc những cú thúc sâu cùng. Cuối cùng, anh giọng anh khàn đi gằm nhẹ, đục vọng phun ra những tinh dịch vào trong người cô.

Xoay người anh đau lòng anh vén đi những sợi tóc ướt đầm mồ hôi trên khuôn mặt cô, ngồi dậy nhún chiếc khăn ẩm lau đi lớp trang điểm và mồ hôi của cô. Anh biết cô còn rất non nớt, nhưng sự non nớt của cô làm anh điên cuồng muốn chiếm lấy, xé nát lại muốn có ôn nhu yêu thương cô không rời. Ở bên cô anh như con chó sói đói khát, lại có lúc nhẹ nhàng muốn nâng niu cô.

Đắp chân lên người cô, anh ôm chặt cô vào lòng. Hôn lên trán cô một nụ hôn yêu thương, anh hít sâu thở điều rồi nhắm mắt, ngủ cho một ngày mệt mỏi bước qua.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tiếng chim riu rít bên ngoài ô cửa sổ trắng, ánh nắng len lỏi vào căn phòng của đôi vợ chồng mới cưới, chiếu lên hai thân thể đang ôm lấy nhau. Cái lạnh của mùa đông vừa tới làm Khuyhnh Đề cô không muốn bước khỏi chăn, dù đã thức.

Cô mệt mỏi, than nhẹ trong lòng, thân thể cô bây giờ khắp nơi đều đau nhức, cử động nhẹ cũng cũng không nổi. Cô như trút giận lên Lãnh Thế Thiên, nhéo nhẹ vào má anh kéo giãn ra rồi bật cười khúc khích, nhìn anh lúc này thật buồn cười. Cô nhìn người đàn ông đang ngủ say sưa này bây giờ đã là chồng của cô, nghe được từ "chồng", khóe môi cô nở nụ cười hạnh phúc.

Ngón tay cô rời xuống, chạm nhẹ vào môi anh, thật mềm mại. Đôi môi mông của anh rất đẹp, đúng như sự kiêu ngạo vốn có của anh, luôn kéo khóe môi cong đỏ cười nửa miệng, làm biết bao nhiêu phụ nữ say đắm. Rồi chạm đến sống mũi, đôi mày ngang thả lỏng, mi cong chẳng kém gì con gái của anh, cả làn da không tí vết, khuôn mặt góc cạnh nam tính đang sắp mọc râu. Cô cảm thán, dù anh đang ngủ nhưng vẫn tỏa ra được nét yêu mị chết người.

Lãnh Thế Thiên anh bỗng mở mắt, đôi mắt sắc bén làm cô giật mình.

Anh nhẹ nhíu mày "Bà xã à, hôm qua em chưa mệt sao?"

"Anh...Em...Không có!" Cô thẹn thùng đỏ mặt, hôm qua làm sao cô không mệt được.

Khoẻ miệng anh kéo lên, cười gian trá. Giả vờ không hiểu, bàn tay chạm vào bầu ngực cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

"Nếu chưa mệt, làm thêm lần nữa vậy. Dù sao làm buổi sáng cũng rất kích thích a." Anh trêu ghẹo.

"Thế Thiên, dừng. Em mệt, thật sự rất mệt." Cô hốt hoảng đẩy anh ra.

Anh phì cười, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô. Hôm qua cô ngất đi, làm sao anh không biết được cô mệt chứ, nhưng bao nhiêu đó chưa thỏa mãn được anh đâu.

Anh nhẹ nhàng đặt bàn tay thô ráp của mình lên khuôn mặt nhỏ trắng hồng đáng yêu của cô, vuốt ve "Anh giong thôi, anh biết bà xã của anh rất mệt mà. Chút nữa anh sẽ kêu thím Vương làm canh tằm bổ cho em."

Những lời đầy ôn nhu của anh làm tim cô ấm áp, hạnh phúc. Cô nở nụ cười tươi, đẹp như ánh nắng ban mai xoa đi cái lạnh giá mùa đông, chiếu rọi luôn cả trái tim sắt đá lạnh lẽo nơi anh. Lẽn Thế Thiên anh chưa từng hạnh phúc như bây giờ, cô bước vào cuộc sống tẻ nhạt của anh thật bất ngờ, rồi dần chiếm giữ trái tim khô khốc của anh, cô như thiên sứ trong sáng làm anh luôn phải để mắt nhìn theo, chỉ sợ như một cái chớp mắt cô sẽ biến mất, lúc đó anh sẽ chẳng biết phải ra sao.

Càng ôm chặt cô vào lòng, anh mới cảm giác được yên tâm, cô là thật, là người vợ nhỏ yêu dấu của anh. Trải qua biết bao hiểu lầm anh và cô mới được ở bên nhau, anh luôn muốn đem những thứ tốt đẹp nhất trên đời này, dành lấy cho cô. Anh luôn hứa với bản thân mình như thế.

"Thế Thiên, sáng rồi thức thôi." Giọng cô trong trẻo như nước.

"Cho anh ôm em thêm một chút nữa thôi, bà xã." Anh luôn cảm thấy dễ chịu khi được ôm cô.

"Nhưng..." từ hôm qua đến giờ, thân thể cô rất khó chịu vì đồ mồ hôi bây giờ cô muốn tắm một cái cho thật thoải mái a.

"Ngoan, một chút thôi." Anh hôn lên mái tóc mùi oải hương thoang thoảng nơi cô, giọng nói khàn đặc nam tính.

Cô đành im lặng, đôi tay vươn ra cũng bắt chước theo ôm lấy eo anh, khuôn mặt áp vào lồng ngực anh, nghe được nhịp tim đập nhanh làm cô rộn ràng hạnh phúc, cô mong thời gian ngưng vào ngay lúc này, để được nghe tiếng tim đập nhanh của anh là vì cô.

Lãnh Thế Thiên dùng xe bên bờ hồ Trúc Nguyệt.

Buổi tối ở hồ Trúc Nguyệt rất yên tĩnh, tuyết đã rơi làm xung quanh càng thêm xinh đẹp, Khuynh Đề như nhẹ lòng hẳn đi. Cô đóng cánh cửa xe bước đến bên góc ghế đá ngồi xuống, im lặng nhìn mặt hồ.

Lãnh Thế Thiên cũng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô, khoác chiếc áo vest mình cho cô vì sợ cô sẽ dễ cảm lạnh.

Buổi chiều Khuynh Đề cô và Lãnh Thế Thiên về Lãnh gia cùng gia đình anh dùng cơm tối. Cô cảm giác rất mai mắn, vì được gia đình anh yêu thương. Lưu Từ Quỳnh còn làm rất nhiều đồ ăn tằm bổ cho cô, còn dặn cô ăn thật nhiều mới có sức, làm trong cô có tia ấm áp gia đình. Bà còn tặng cho cô chiếc vòng bảo ngọc, mà mẹ chồng bà tặng làm của hồi môn lúc trẻ, làm cô ngại ngùng không dám nhận, bà đã nói rất nhiều cô mới bắt đầu nhận lấy.

Lúc ngồi trong xe về nhà, cô muốn đến hồ Trúc Nguyệt này, Lãnh Thế Thiên anh cũng chịu người vợ nhỏ chạy đến đây. Khi cả hai ngồi yên tĩnh khác lâu, Khuynh Đề mới mở lời.

"Anh biết vì sao em lại muốn đến đây không?"

"Vì sao?" Anh không có thói quen tò mò chuyện người khác, nhưng bây giờ hiện tại là vợ anh, anh cũng muốn biết tại sao cô lại muốn đến đây.

"Suốt những năm trung học, mỗi khi em buồn hay mệt mỏi, thường sẽ đến đây. Ngồi đến khi tâm trạng tốt hơn mới đi, không một ai bên cạnh, em chỉ im lặng nhìn những người xung quanh. Có một lần em nhìn thấy cặp vợ chồng trung niên, họ đi nhau từng bước đến chiếc ghế đá em và anh đang ngồi. Họ không nói bất nhưng em lại thấy có cái gì đó rất đặc biệt, có lúc người chồng sẽ lấy khăn lau khuôn mặt đồ mồ hôi của người vợ, hay là cầm cuốn sách đọc cho người vợ nghe, em đã thấy ông rất hạnh phúc khi được làm như thế. Thế nên, mỗi ngày em đều đến ngồi bên chiếc ghế đá kia..." Cô chỉ đến chiếc ghế đá cách chỗ cô và anh ngồi gần 40 mét "Em luôn nhìn đôi vợ chồng đó, họ làm cho em có cảm giác tình yêu thật đẹp, thật màu hồng, dù năm tháng trôi đi, họ đã già đi nhưng vẫn nắm tay nhau không rời. Họ cho em suy nghĩ tình yêu không phải cần nói bật, ồn ào, mà chỉ cần bên nhau cảm thấy yên bình, được yêu nhau qua ánh mắt thôi thế là đủ. Cho đến một ngày, em chẳng còn thấy đôi vợ chồng mỗi buổi chiều ngồi vào chiếc ghế đá này đến đây nữa..." Đôi mắt Khuynh Đề nhìn xa xăm.

Lãnh Thế Thiên nhíu mày, lắng nghe "Họ đã đi đâu?"

Khuynh Đề xoay nhìn anh, ánh mắt có tia đau buồn "Một hôm em bước đến tiệm bách hóa gần công viên, đã nghe được chủ cửa hàng nói chuyện cùng một cô trung niên. Em biết được người vợ bị câm và mù do một tai nạn lúc trẻ, người chồng vẫn chung thủy chăm lo cho người vợ từng ngày, không một câu than vãn. Cái ngày em không gặp được đôi vợ chồng đó, chính là ngày người vợ lên cơn đau tim và ra đi. Người chồng được những người con mình

đưa vào viện dưỡng lão, để bớt đi gánh nặng cơm áo gạo tiền của gia đình."

Nghe được câu chuyện, Lãnh Thế Thiên thở dài, trong lòng anh giờ cũng có cảm giác giống cô, hụt hẫng và xót xa. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn đã lạnh cóng của cô.

"Em đã từng nghĩ họ sẽ đến bên nhau trọn đời, không phải tivi luôn chiếu như vậy sao?" Khuynh Đề dựa vào lòng ngực anh, đôi mắt ửng đỏ.

Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, an ủi "Tình yêu không bao giờ giống phim ảnh, chỉ là do người ta muốn tình yêu là thứ đáng được ngưỡng mộ trong mắt mọi người nên tạo ra những bộ phim tình cảm để thỏa mãn quan niệm họ cho là đúng thôi. Nhưng tình yêu của đôi vợ chồng em kể rất đẹp, không phải họ đã ở bên nhau suốt quãng đường đầy hạnh phúc sao? Cái đó mới đáng trân trọng."

Khuynh Đề ngược nhìn Lãnh Thế Thiên, đôi mắt trong veo hiện nét nghi hoặc "Thật không?"

Lãnh Thế Thiên mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô hôn một nụ hôn ấm nồng.

"Anh chưa từng nói dối em về điều gì đúng không? Và bây giờ cũng vậy."

Khuynh Đề nhẹ gật đầu, tin tưởng lời anh nói.

"Khuynh Đề, trước khi gặp được em, anh đã nghĩ phụ nữ thật phiền phức..." Anh nhìn biểu hiện khuôn mặt cô, nói tiếp: "Mẹ anh đã làm mai cho anh rất nhiều cô gái, nhưng chưa bao giờ anh đề ý, đến khi gặp được em. Em như nàng thiên sứ bé nhỏ được trời phái xuống, chỉ để dành cho riêng anh. Anh biết mình chưa từng có kinh nghiệm yêu ai, anh là một kẻ khô khan, không biết nói yêu em nhiều như người khác, nhưng anh hứa, những ngày sau này là những ngày hạnh phúc của anh và em, chỉ là của anh và em." Giọng nói anh ấm áp giữa mùa đông làm tim cô tan chảy.

Khuynh Đề lắng nghe nhịp tim anh đang đập nhanh, mỉm cười "Em đã từng nói chỉ cần anh nói cần em, em sẽ không buông anh ra đúng không? Hiện tại và mai sau sẽ cũng như vậy."

Anh dịu dàng hôn vào trán cô, ôm lấy cô thật chặt "Anh tin mà."

Cô im lặng nghe tiếng nhịp tim, hiện tại cô đang rất ấm áp, vì là lời nói anh và cũng đang được anh che chở lấy. Lời anh nói đúng, khó khăn lắm mới tìm được nhau, nên hiện tại và về sau này cô chỉ cần sống hạnh phúc bên anh là quá đủ với cô.

Lãnh Thế Thiên nhìn cũng đã khuya, bế cô lên về phía chiếc xe đặc tiền của anh. Giọng đầy yêu thương "Về nhà thôi, bà xã."

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Những ngày tiếp theo anh và cô nghỉ dưỡng tuần trăng mật ở quần đảo Maldives, Ấn Độ Dương. Tuy là quần đảo nhỏ nhưng Maldives rất được chiều lòng du khách, trong số đó có Khuynh Đề và Lãnh Thế Thiên.

Khuynh Đề cô đã mơ ước đặt chân đến đây, dù chỉ một lần. Vừa bước xuống từ máy bay riêng của Lãnh Thế Thiên, trước khi được những người xa lạ chở đến khu nghỉ mát Maldives này, cô không khỏi tò mò là mình sẽ đi đâu. Khi chiếc xe chở anh và cô dừng lại bờ biển, cô kinh ngạc không thôi, trước mắt cô là nơi cô hằng mơ ước. Nơi có những hòn đảo lớn nhỏ ghép lại thành trái tim, nước trong veo xanh thăm thẳm thấy cả đáy có những đàn cá đang bơi lội. Cô phấn khởi chạy xuống dọc bờ biển, sóng biển nhẹ đánh vào chân cô, mát rượi. Cô hưởng thụ, hít một hơi mạnh, dang rộng đôi tay như muốn ôm cả vùng biển Maldives này vào lòng.

Lãnh Thế Thiên anh đoán không sai, cô rất thích những nơi yên tĩnh trong lành như thế này, nên đã đặt nơi đây làm tuần trăng mật cho hai người. Cô như cô bé nhỏ thích thú khi có được thứ mình ước, anh lại là người muốn thực hiện điều đó. Chỉ cần là cô muốn, sao trên trời anh cũng sẽ hái cho bằng được.

"Thế Thiên, là Maldives, là Maldives đó." Khuynh Đề mừng rỡ, muốn hét lớn.

Lãnh Thế Thiên phì cười nhìn cô. Cô đã nhảy cẫng lên vui mừng, nhìn cô lúc này thật đáng yêu, đôi má lúng liếng đã ửng hồng xinh đẹp.

"Ừm, anh biết." Anh gật đầu.

Khuynh Đề hồ hởi chạy đến anh, ánh mắt hiện rõ vẻ phấn khích không sao diễn tả được "Tại sao anh biết em thích Maldives?"

Cô đã mơ ước được đến đây từ năm vừa vào đại học, lúc ngồi đợi xe bus, trên màn hình lớn của tòa nhà cao tầng, hiện lên quảng cáo tour du lịch đến Maldives, nó hấp dẫn cô đến nỗi chuyến xe bus cô đợi đã chạy đi vẫn không hay. Bờ cát trắng ngà, nước biển xanh trong xinh đẹp, những bungalow

(nhà gỗ một tầng) xây sát nhau ngoài biển, làm người khác cảm giác mình đang sống với thiên nhiên, cách xa nơi phố thị phồn hoa, thật yên bình. Màu sắc của biển rất kỳ diệu, luôn thay đổi theo thời gian trong ngày, có lúc trong suốt, tím và đỏ rực khi mặt trời lặn. Nếu được cùng người yêu nằm ngắm hoàng hôn xuống, thì đúng là hưởng thụ cuộc sống a.

Đôi mắt cô không rời màn hình quảng cáo, trong lòng ngẫm nghĩ "Đúng là thiên đường.". Từ đó cô đã đặt mục tiêu cho mình, sau này khi làm được nhiều tiền, cô sẽ đến đây du lịch dù chỉ một lần trong đời. Thế nên cô đã rất chăm chỉ học để dành được học bổng, như vậy cô sẽ tiết kiệm được một số tiền, để thực hiện ước mơ.

"Anh là ông xã của em mà." Khóe môi mỉm cười anh kéo lên đường cong đẹp, giữa ánh nắng rực rỡ của buổi trưa ở Maldives càng nóng bỏng.

Trong lòng cô không khỏi biết ơn anh, anh là vì cô nên mới đến đây, không phải những nơi xa hoa rực rỡ khác, như Paris tráng lệ hay New York phồn vinh anh từng đi tới, hay bất cứ đâu nổi tiếng khác.

Khuynh Đề lại càng yêu người đàn ông trước mặt mình nhiều hơn nữa, anh thật ôn nhu, thật rất tâm lý, dù là những lời nói đôi khi nhỏ nhặt của cô. Bất giác cô nhón chân lên, hôn vào má anh, rồi lại thẹn thùng "Cảm ơn anh, ông xã."

Lãnh Thế Thiên giựt mình, hơi bất ngờ. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, rồi còn kêu anh bằng ông xã. Anh buồn cười nhìn vợ nhỏ, đang e lệ trước mặt anh, thật là làm cho anh dục vọng trào dâng, muốn đè cô ra chiếm lấy thân thể đáng yêu đó.

Nghĩ là làm, anh bỗng bế cô lên, hôn lên môi cô một nụ hôn nồng cháy. Nụ hôn má của cô chưa bao giờ làm thỏa mãn được anh, anh muốn nhiều hơn thế nữa. Hơi thở của cô như đang đốt cháy người anh, hô hấp cô đã khó khăn nhưng anh vẫn không buông đôi môi đang run rẩy.

Khuynh Đề cảm giác bàn tay anh sờ soạn vào người cô. Khó khăn đẩy anh ra "Umm... Thế Thiên, ở đây không được."

"Anh đã đặt trọn nguyên khu nghỉ dưỡng ở đây rồi, không ai dám quấy rầy hai chúng ta cả." Giọng khàn đặc của anh chuốt vào tai cô nghe thật say mê.

Cô run rẩy, tránh né "Không được, em còn muốn đi thăm quan quanh đây a."

"Buổi chiều anh sẽ đưa em đi. Còn bây giờ... bà xã anh muốn ăn em." Môi anh nhẹ nhàng mút lấy chiếc cổ thon của cô, tạo ra dấu vết đỏ xinh đẹp.

Khuynh Đề không chịu được sự ma mị từ anh tỏa ra "Úm... đừng."

Cô cảm giác muốn bật khóc luôn a, tại sao anh lại bá đạo đến vậy, khi này còn khen anh tâm lý quan tâm cô, giờ thì cho cô rút lại lời nói đó, anh thật ngang ngược không ai sánh bằng mà. Cô bất lực để anh ôm về bungalow đã được anh thuê trước, trong lòng đầy oán hận anh.

New York.

Văn phòng chủ tịch công ty Gold River – Mark Jones.

Crystina tức giận xông vào văn phòng của ba mình, cầm tờ báo đưa trước mặt ông.

Mark Jones nhìn đứa con cưng của mình, rồi lại nhìn xuống tờ báo. Tin trang đầu báo làm ông giật mình.

"Tin HOT: Ông hoàng giới kinh doanh ở thành phố A – Lãnh Thế Thiên, đã kết hôn cùng người yêu chỉ vốn vụn vặt hai tháng." Kèm theo tin tức là bức hình được chụp lên khá mờ, cô dâu đứng xoay người nên chỉ nhìn được tầm lưng xinh đẹp, nhưng chú rể nhìn ngang nên dù bức ảnh có mờ vẫn nhận ra được Lãnh Thế Thiên. Hai người họ đang khoác tay nhau bước vào lễ đường.

Mark ông rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhìn đến cô con gái mình "Daddy không có gì để nói."

Crystina cô rống giận, tại sao ông lại có thể bình tĩnh đến như vậy?

"Con biết chắc chắn Daddy biết chuyện này. Tại sao Daddy lại giấu con? Anh ấy kết hôn cùng cô gái khác, tại sao Daddy có thể bình thản đến vậy?"

Cô rất chắc chắn hôn lễ của Lãnh Thế Thiên sẽ mời ông, dù sao hai bên cũng là đối tác làm ăn lâu dài, đâu phải ngày một ngày hai.

Mark thờ dãi, ông biết giấu đứa con gái mình chuyện hôn lễ của Lãnh Thế Thiên là không tốt. Nhưng ông cũng biết, khi biết được tin thắng nhóc Thế Thiên đó cưới vợ, 100% nó sẽ đến phá hôn lễ, lúc đó càng rắc rối hơn, nên ông đành im lặng.

"Crystina, bình tĩnh lại. Dù sao chuyện cũng đã xảy ra, Thế Thiên nó cuối cùng vẫn không chọn con, con đại gì lại đi cứ đâm đầu vào nó?"

"Daddy con không tin! Daddy tại sao không nói với con, tại sao? Daddy, con yêu Thế Thiên mà..." Giọng nói cô như uất nghẹn ở cổ họng, nói không nên lời, đôi mắt đỏ ngầu ánh lên sự thất vọng tràn trề.

Chín năm trời, dù bị Lãnh Thế Thiên anh lạnh nhạt bao nhiêu, cô cũng chịu đựng được, chưa từng rơi nước mắt. Nhưng hôm nay vì tin trên tờ báo cô cầm, thêm người cha đáng kính đang rất bình tĩnh kia của cô, bao nhiêu dồn nén uất ức như trào dâng không cản được, cô vỡ òa không kìm nén. Nước mắt vì sự mất tin tưởng của cô dành cho Lãnh Thế Thiên và cả người cha yêu thương của mình.

Crystina thất thần khuya xuống, khóc thật to. Cô ước mình biến mất đi ngay lúc này, không ai trong thấy, không phải nghe những tin trên tivi khi cô chạy về công ty, ngay cả tờ báo này, cô cũng không muốn thấy nó.

Mark đau lòng, ngồi xuống ôm con gái cưng vào lòng an ủi "Crystina, là Daddy biết con sẽ không chịu nổi tin tức này, nên đã im lặng không nói. Ở New York này, còn rất nhiều chàng trai tốt hơn Thế Thiên, con đừng vì mối tình không thành này mà làm khổ chính mình."

"Đó là lý do tại sao Daddy hối thúc con làm việc suốt đêm đúng không? Không cho con có thời gian để thở đúng không? Tại sao vậy Daddy? Con thật sự không tin, không tin..." Cô run rẩy, tất cả như đổ sập trước mắt cô.

"Daddy chỉ muốn tốt cho con. Công việc, thời gian sẽ người ngoại tình cảm của con dành cho Thế Thiên, hãy tin Daddy, tất cả là Daddy làm là vì con." Ông thấy mình có lỗi khi ép cô làm việc không ngừng nghỉ, nhưng chỉ có công việc sẽ làm cô không nhắc đến tên thằng nhóc Thế Thiên nữa.

Khi nhận được thiệp mời, ông cũng kinh ngạc không kém gì đứa con gái mình. Chiếc thiệp đồ làm ông run rẩy, tên người con gái không phải là con gái ông, mà là một đứa con gái xa lạ ông chưa từng biết. Nhưng vì không muốn bề mặt với nhiều cổ đồng, ông vẫn tới tham dự hôn lễ.

Ông cũng từng nghĩ dọa công ty Lãnh Phong, sẽ rút vốn đề án đang triển khai xây dựng và ngưng hợp tác vì Thế Thiên không chịu con gái ông. Nhưng dù là công ty nổi tiếng bậc nhất ở New York, vẫn phải nể công ty Lãnh Phong một phần, nếu chỉ vì Crystina mà mất đi mối làm ăn lớn với Lãnh Phong, người chịu thiệt thòi sẽ là ông. Với tài lực, sự khôn ngoan của Lãnh Thế Thiên trên thương trường làm ông phải ngả mũ thán phục, đầu óc nhạy bén, luôn biết trước nước cờ của người khác, làm ăn chưa bao giờ thua lỗ. Với anh ta là bang chủ hắc bang Thượng Diệp làm ông nhò cạy rất nhiều khi làm ăn ở thành phố A.

"Nghe lời Daddy. Quên Thế Thiên đi, Crystina con sẽ tìm được người tốt hơn thằng nhóc đó." Ông tiếp tục kiên nhẫn.

Crystina thất vọng ngập tràn khóe mi cô, đẩy cha mình ra "Không! Con không cần! Con không cần ai ngoài Thế Thiên cả."

Khi Mark đang chơi với vì lực đẩy mạnh của con gái, thì cô đã xô cửa chạy đi.

Ông bật dậy, chạy theo con gái thì cô đã mất hút trước cửa thang máy nội bộ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Khi tiếng thang máy vừa đóng lại, Crystina đau đớn ngã khụy xuống, nước mắt cứ nối tiếp nhau tiếp tục rơi.

Crystina cô chưa từng cảm giác như rớt xuống địa ngục như bây giờ. Cô là thiên kim tiểu thư được bao bọc, yêu thương từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ phải chịu nhiều uất ức. Nhiều năm qua, cô đã rất quen thuộc có sự hiện diện của Lãnh Thế Thiên trong tim mình, đi đâu cũng phải có anh bên cạnh, chỉ cần là anh, cô sẽ bất chấp tất cả để bước cùng anh.

Sự hiện diện của anh làm cô ngồng cuồng muốn đoạt lấy, cô đã tháo xuống tất cả niềm kiêu hãnh và tự trọng ngút trời của mình, chủ động tấn công theo đuổi không ngừng nghỉ. Cuối cùng cô đổi lại được gì? Là hôn lễ của anh và cô dâu chẳng là cô...

Liên tục nhiều lần bị anh từ chối tình cảm, cô vẫn mặt dày theo đuổi. Crystina Jones cô – người con gái từ nhỏ đến lúc lớn là đứa con cưng của ông trùm dầu khí, hồ mưa gọi gió chưa từng thất bại điều gì, sẽ không việc gì có thể làm khó dễ được cô. Cô sẽ không phục và không cam lòng.

Crystina lau đi nước mắt mình, đứng dậy. Đứng, cô không phục, mãi mãi không phục. Cô sẽ đi cướp lại Lãnh Thế Thiên vào vòng tay mình, còn người phụ nữ kia, cô không tin mình không đánh bại được cô ta.

"Lãnh Thế Thiên, anh là của riêng em. Đừng hòng người phụ nữ xấu xí đó có thể cướp anh khỏi tay em." Crystina cảm mình tự tin hăng lên, ngọn lửa đó kỳ nhen nhóm trong lòng cô ngày càng lớn dần.

Crystina cầm lấy chiếc điện thoại đang reo chưa dứt từ lúc cô bước vào thang máy, cô biết đó là cha mình điện. Cô suy nghĩ ba giây rồi bắt máy.

"Crystina con đang ở đâu? Về lại văn phòng ngay cho Daddy!" Mark Jones hét hoảng.

"Daddy, con muốn được nghỉ ngơi." Tới lượt Crystina cô bình tĩnh

"Crystina... Con định đi đâu?" Lòng Mark như ngồi trên đồng lửa.

"Daddy! Con chỉ muốn đi đâu đó cho thỏa tâm trạng mình lúc này. Daddy đừng lo, con sẽ không đi tìm Lãnh Thế Thiên." Crystina giọng run rẩy, thoáng có đau xót ở khóe môi.

"Thật sự?" Mark nghi ngờ. Làm sao ông không biết tính con gái mình cứng đầu, chuyện này thật làm ông kinh sợ.

Cô con gái lúc này chấp nhận sự thật đang diễn ra, ông có nên tin hay không đây?

"Thật!" Crystina hít một hơi, nói tiếp: "Con đã suy nghĩ kỹ, không tìm đến anh ấy nữa. Con muốn mình có thời gian để hàn gắn vết thương này. Nên Daddy! Con muốn nghỉ chức vụ tổng giám đốc một thời gian."

Chiếc điện thoại im lặng trong năm giây. Mark ông trầm tư thờ dài, có lẽ con gái ông đã thông suốt, đã muốn rời bỏ thăng nhóc Thế Thiên.

"Được! Con nghỉ ngơi một thời gian đi, khi nào tâm trạng tốt hơn thì về lại công ty. Daddy chỉ mong con, dù nghỉ ngơi vẫn phải thông báo cho Daddy biết tin để không lo lắng."

"Vâng, con hiểu." Cô ngoan ngoãn trả lời.

"Tạm biệt Daddy."

"Tạm biệt con."

Tút...tút...

Những ngày trăng mật hạnh phúc của Khuynh Đề và Lãnh Thế Thiên cũng trôi qua đi, tình yêu của cô và anh ngày càng được vun đắp nhiều hơn.

Lãnh Thế Thiên bắt đầu đi làm trở lại, dù anh không muốn xa người vợ nhỏ của mình nhưng vì công việc đột ngột trở nên tăng cao, nên anh vẫn phải bắt buộc vào công ty để xử lý.

Riêng về Khuynh Đề cô, cũng chuẩn bị sách vở để chuẩn bị cho kỳ học cuối cùng này. Đang sắp xếp lại sách vở, cô lơ đãng nhìn đến chiếc nhẫn bạc đính kim cương nhỏ có dòng chữ tên của cô và Lãnh Thế Thiên, ngón tay nhỏ nhắn lướt đến chiếc nhẫn xoa xoa vài cái, bất giác mỉm cười. Ước mơ năm năm trước của cô đã trở thành sự thật, còn hơn cả mong đợi của cô. Hiện tại cô đã là vợ anh, sống với anh cùng một nhà, tối ngủ cùng một giường.

Nhắc đến ngủ một giường, đôi má cô ửng hồng. Anh thật sự hành cô đến muốn ngất xỉu mỗi ngày, tại sao anh lại có thể nhiều sức lực đến vậy chứ. Cô thật không chịu nổi được những lần anh muốn ăn cô, có lần cô mệt mỏi muốn ôm gối ra sofa ngủ bỏ anh lại, vừa bước được hai bước cô đã bị anh ghi lại lên giường, hung hăng yêu làm cô ngất đi. Nhưng ngoài việc đó anh luôn là người chồng tâm lý, luôn hiểu cô dù chỉ là việc vặt nhỏ, làm cô càng nép vào lòng anh tham lam muốn nhiều sự che chở anh thêm.

Ngồi trước tivi, Khuynh Đề thất thần vài phút. Liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, Khuynh Đề thấy giờ đã là 10 giờ sáng, cũng sắp đến giờ nghỉ trưa của công ty Lãnh Phong. Cô liền nảy ra ý tưởng, muốn nấu buổi trưa rồi sẽ đem đến công ty cùng Lãnh Thế Thiên anh ăn, cô muốn cho anh một sự bất ngờ nha.

Khuynh Đề lật đật chạy xuống bếp, rồi lại đứng thần thờ suy nghĩ nên nấu món gì cho Lãnh Thế Thiên ăn.

Một phút sau thím Vương dọn dẹp trên lầu bước xuống, thấy Khuynh Đề đứng thần thờ trước tủ lạnh đang mở toang ra, bà nhíu mi khó hiểu.

"Cô chủ, cô muốn nấu ăn sao?"

Khuynh Đề giật mình vì tiếng nói của thím Vương "A, thím Vương."

"À, cô chủ muốn nấu ăn cho cậu chủ đúng không?" Thím Vương đứng nhìn cô rồi lại nhìn tủ lạnh đang phà hơi lạnh, biết ý, nở nụ cười.

"Dạ...nhưng con chẳng biết Thế Thiên thích món gì cả, nên còn đang phân vân." Khuynh Đề cụp mi, buồn rầu.

"Không biết anh ấy có thích cá ngừ không? Trong tủ lạnh lại có cá ngừ, con tính sẽ nấu canh cá ngừ hầm bổ cho anh ấy."

"Hay thím Vương thấy con nên nấu gà hầm với nấm không?"

"Món bò hầm sốt vang con cũng biết được chút chút..."

"Thím Vương?" Cô bối rối nói rất nhiều, không biết nên chọn nấu món nào.

Khuynh Đề xoay nhìn thím Vương đã vào một mảnh trầm tư.

Thím Vương im lặng một phút suy nghĩ, nhớ lại những món từ khi Lãnh Thế Thiên còn nhỏ đến khi trưởng thành thường ăn. Mắt bà sáng lên, trực nhớ đến hai món cậu rất hay kêu bà nấu.

"Cô chủ, tôi nhớ rồi. Cậu chủ rất thích món sườn xào chua ngọt và gà nấu đậu a." Thím Vương vì cậu chủ mình suốt những năm về nhiệm chức tổng giám đốc của công ty gia đình rất ít khi về nhà, mà quên mất những món cậu thích.

Bà cũng muốn nấu lại hai món đó cho Lãnh Thế Thiên ăn, nhưng khi những ngày anh về nhà rất khuya, đến sáng lại đến công ty rất sớm, không kịp nói chào hỏi huống chi là nấu ăn.

Khuynh Đề mừng rỡ "À, cảm ơn thím Vương, người thật tốt."

Nụ cười của Thím Vương càng mở rộng, những nét nhăn hằn theo năm tháng lộ rõ trên khuôn mặt bà "Cô chủ muốn tôi phụ một tay không?"

"Thật tốt." Khuynh Đề mừng rỡ gật đầu cảm ơn thím Vương.

Thím Vương càng lúc càng thích cô gái Khuynh Đề này, rất lễ phép. Từ lúc từ tuần trắng mặt về, cô luôn giúp đỡ bà các việc trong nhà, giành làm cả lau nhà rửa chén. Bà ái ngại từ chối hết lần này đến lần khác, vì đây là công việc bà nên làm, nhưng cô luôn trấn an bà làm bà có chút bất lực nhìn cô.

Có lần bà năn nỉ hết lời, cô lắc đầu cười rạng rỡ bảo: "Con xuất thân đâu phải thiên kim tiểu thư, việc vặt này không làm khó được con đâu. Vội lại ở nhà không làm gì con rất khó chịu, phụ thím Vương một chút cho thím Vương đỡ mệt và con cũng được vận động thân thể mà."

"À, thím Vương đừng kêu con cô chủ nữa, con nghe không quen, cứ gọi con là Khuynh Đề." Cô cười rạng rỡ, hai núm đồng tiền xinh đẹp khoét sâu.

Từ giây phút đó làm thím Vương như chấn động, trong lòng có dòng ấm áp len lỏi, cô làm bà có cảm giác thật gần gũi như có đứa con gái bên cạnh.

Ông bà không có con cái, đi theo gia đình Lãnh gia từ lúc còn rất trẻ. Nhiều khi nhìn Lãnh gia, gia đình ấm áp hạnh phúc bà có chút tủi thân, nhưng bà cũng quệt nước mắt rồi mỉm cười tiếp tục cuộc sống, nhìn Lãnh Hạ Kiều cùng Lãnh Thế Thiên bà chăm sóc từ nhỏ đến lớn cũng đã mãn nguyện.

Lãnh Thế Thiên mệt mỏi, dựa vào ghế thờ dài nhìn đồng văn kiện xếp chồng lên nhau, thật nhức mắt.

Chỉ sau từ tuần trắng mặt vài ngày, anh đã phải chạy đến công ty họp về đề án xây dựng mới, bỏ lại người vợ nhỏ ở nhà.

Lãnh Thế Thiên nhắm nghiền mắt lại, suy nghĩ Khuynh Đề đang làm gì ở nhà. Cô có lẽ sẽ đọc sách, xem tivi hay ngồi nhớ anh?

Lãnh Thế Thiên anh đang nhớ cô, dù chỉ mới sáng còn gấp mà giờ trong lòng đã bức bối, muốn buông tất cả công việc để chạy về nhà ôm cô. Anh thật sự rất nhớ cô, nhớ hơi ấm, bàn tay nhỏ bé, ánh mắt trong veo, đôi môi xinh đẹp thốt lên 2 từ "Ông xã".

Tiếng gõ cửa làm đánh tan suy nghĩ của anh.

"Vào đi." Anh chậm rãi cúi đầu xuống xấp văn bản, tiếp tục công việc.

"Tổng giám đốc, tiểu thư Crystina xin gặp." trợ lý Vinh mở cửa bước vào nói.

Chưa kịp để Lãnh Thế Thiên trả lời. Tiếng của giày cao gót chạm vào gạch đã bước qua cánh cửa đi vào phòng.

Crystina hôm nay đẹp mê người, bộ váy cúp ngực đỏ ôm sát thân thể uyển chuyển theo từng bước đi, mái tóc đã được uốn cong xoắn lộn bồng bềnh, đôi mắt xinh đẹp đã làm hộp hồn biết bao nhiêu chàng trai.

"Chào anh, Lãnh Thế Thiên." Cô nhẹ nhàng ngồi vào chiếc ghế sofa màu nâu sôcôla, cong đôi môi đỏ.

Lãnh Thế Thiên nhũ mi tâm, khoác tay ra hiệu với trợ lý Vinh kêu anh đi ra ngoài.

Trợ lý Vinh thấy cử chỉ của Lãnh Thế Thiên thì biết ý, gật đầu chào hai người rồi bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

"Chúng ta còn gì xa lạ, em lại chào kiểu cách xa như thế?" Lãnh Thế Thiên muốn chấm dứt sự im lặng sau khi trợ lý Vinh bước ra ngoài, ước chừng đã 5 phút đồng hồ.

Crystina cười nửa miệng, đôi mắt có chút đau khổ xẹt ngang rồi biếng mắt "Không xa lạ, nhưng chắc có lẽ sẽ sắp."

Lãnh Thế Thiên ngược nhìn Crystina, khó hiểu "Anh không hiểu?"

"Anh tức nhiên là không hiểu? À, đúng rồi. Một kẻ ngốc như anh đúng là nên không hiểu." Crystina với lấy cuốn tạp chí trên bàn, lại là tạp chí kinh doanh.

Crystina cô nhớ lần đầu tiên gặp Lãnh Thế Thiên, lúc đó anh đang ngồi một mình trong căn-tin của trường, một tay cầm chiếc hamburger, một tay lật cuốn tạp chí kinh doanh People, mắt chăm chú nhìn nhưng chưa từng ngẩng đầu nhìn xung quanh, anh như cách biệt với xung quanh, lạnh nhạt thờ ơ, nhưng lại đem đến sức hút mãnh liệt.

Lúc đó anh là chàng trai 18 tuổi du học, ở quê người nhưng chưa từng sợ hãi, anh lạnh lùng với mọi thứ quanh mình, chỉ biết học và học.

Crystina nhớ lại rất nhiều quãng thời gian cực khổ để tiếp cận anh, mất đến một tuần liền dài anh mới mở miệng nói chuyện cùng cô, dù chỉ là một từ "Ừ" đơn giản không có ý nghĩa gì, nhưng đối với cô, đó coi như là một thành tích đáng nể để cô tiếp tục có ý chí để theo đuổi anh. Lãnh Thế Thiên đã bắt đầu nói chuyện cùng cô.

"Crystina, có gì cứ nói rõ, anh không thích vòng vo. Anh không có thời gian để chơi đoán mò với em. Nếu em cần người chơi đoán suy nghĩ thì nên tìm người khác đi." Lãnh Thế Thiên khó chịu, tầm mắt trên người cô chưa đầy ba giây đã rời đi.

"Đừng! Anh không có thời gian cho em, mà anh chỉ có thời gian dành cho cô vợ mới cưới của anh đúng không?" Crystina cô chưa từng thấy anh nói như vậy với mình, vì tính tự ái trời dấy không cho phép cô thất thế.

"Em... Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau." Lãnh Thế Thiên anh đau đầu nhìn Crystina.

Crystina giậm gót giày, đứng dậy bước xuyên qua bàn làm việc của Lãnh Thế Thiên, bước ba bước dừng lại đứng kế bên anh.

Lãnh Thế Thiên bất ngờ, xoay ghế đối diện nhìn Crystina, nghi hoặc nhưng vẫn không nói lời nào, chỉ là ánh mắt anh có tia lạnh lùng xuyên thấu làm lòng cô đau đớn.

Vẫn là đôi mắt đó, đôi mắt sắc bén âm trầm đó đã cưỡng hút lấy cô, là đôi mắt cô hằng đêm mơ thấy, cũng vì đôi mắt này cô đau đớn biết bao nhiêu lần. Lãnh Thế Thiên anh chưa từng dùng đôi mắt ôn nhu nhìn cô, cô tận cùng vì điều gì mà cứ mãi mê mong chờ nơi đáy mắt đấy?

Xa lạ, lạnh lẽo đó là những gì cô luôn nhận được khi nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Crystina nở nụ cười bồn chồn, đôi mắt nhìn Lãnh Thế Thiên có tia yêu thương nồng đậm, cũng có tia hận anh vô tình như gió, thổi qua cuộc đời cô rồi lại như chưa bao giờ tồn tại.

Bàn tay Crystina nhẹ nhàng đặt đầu đôi mình lên chiếc ghế, thân thể chỉ cách 6cm đã gần đến Lãnh Thế Thiên. Ngón tay cô chạm đến đôi môi anh, kịp ngăn chặn anh mở lời.

Lãnh Thế Thiên thấy vậy cũng im lặng, mặc cho cô để những ngón tay lên môi anh, chà xát.

"Thế Thiên, anh có biết anh vô tình lắm không?" Crystina dùng ngón cái nhẹ nhàng lướt qua đôi môi anh. Đôi môi cô thêm khát suốt 9 năm trời muốn chạm vào.

Lãnh Thế Thiên đôi mắt vẫn lạnh lùng, im lặng không muốn trả lời.

"Anh hiểu rõ, em vẫn yêu anh 9 năm, tại sao anh phá nát cái tia hy vọng yếu ớt của em?" Crystina nâng mắt nhìn Lãnh Thế Thiên, thật sự nghiêm túc hỏi.

"....." Lãnh Thế Thiên vẫn dùng cách im lặng, như biểu đạt sự thờ ơ giữa tình cảm Crystina dành cho anh. Anh biết rất rõ ràng tình cảm của Crystina, nhưng lại chẳng có cảm xúc tình yêu nào khi bên cạnh cô.

Suốt 9 năm trời anh không phải bù nhìn mà không nhận ra, chỉ là anh nghĩ sẽ dùng thời gian để nói cho cô hiểu, anh chỉ xem cô là bạn, xem cô như một đối tác trên thương trường cũng như trong công việc.

Cái ngày anh dẫn cô theo đến nước Pháp công tác, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Lần đầu anh bị chuốt rượu, nhưng vẫn còn tỉnh táo để không chế được Crystina say xin đang muốn ngã nhào vào ôm lấy anh. Lần thứ hai, là khi anh đang ngồi bàn bạc chuyện làm ăn với khách hàng là nữ ở nhà hàng Buffet, cô bước đến không nói một lời đuổi khách hàng nữ của anh đi. Lần thứ ba càng nghiêm trọng, không biết tại sao cô lại có được chìa khóa dự phòng của anh, mở cửa và còi đồ trước mặt anh, làm anh kinh hãi không thôi, cuống cuồng lấy khăn che thân thể cô rồi bước khỏi phòng, đêm đó anh thuê phòng ở khách sạn khác để ngủ.

Ngày hôm sau anh đặt vé trở về thành phố A nhưng không đi cùng Crystina, anh có nghe loáng thoáng cô trong ngày hôm đó cũng bay về thành phố A nhưng chỉ sau vài ngày đã về New York gấp, đến nay mất liên lạc.

Lãnh Thế Thiên anh muốn dùng cách im lặng nhưng lại càng Crystina như càng điên tiết lên thêm. Cô như tức nước tràn bờ, đôi tay trắng nõn xinh đẹp, không đợi cùng nhau đánh gập gáp vào lồng ngực anh, bật khóc.

"Tại sao lại yêu cô ta? Tại sao anh lại muốn cưới cô ta? Cô ta có gì tốt hơn em? Em đã yêu anh ròng rã 9 năm trời, cái kết này em không chấp nhận. Em chưa từng chấp nhận..."

"Cô ta chỉ vừa cùng anh được hai tháng thôi, cô ta đâu hiểu rõ anh bằng em? Anh thích ăn gì, làm việc gì em điều biết rất rõ, cô ta không sánh được bằng

em đâu..."

"Thế Thiên trở về bên em đi, em chấp nhận cả việc anh từng yêu cô gái khác. Chỉ cần anh nói cần em, em liền chấp nhận tất cả."

"Cô ta không xứng đáng với người hoàn hảo như anh, chỉ có em thôi, Thế Thiên. Cô gái xấu xí đó, em không cho phép có được anh."

"Thôi đủ rồi!" Lãnh Thế Thiên tức giận khi Crystina so sánh giữa cô với Khuynh Đề vợ anh, đôi tay giữa không trung đã nắm lấy hai cổ tay Crystina dừng lại.

"Anh không cho phép em dám nói Khuynh Đề như thế, cô ấy là vợ anh, anh không cho phép em có thể nói xấu cô ấy." Anh nghiêng răng, lời nói như có răng đe cũng có hù dọa.

Crystina bỗng run rẩy, đây là lần đầu tiên Lãnh Thế Thiên lớn tiếng với cô, chỉ vì cô ả Khuynh Đề đó. Lòng cô càng ghen ghét đang xen, càng hận thù một nhiều.

Lãnh Thế Thiên đung vào tay Crystina, cảm giác lúc này không biết tại sao người trước mặt anh lại xấu xí vô cùng, anh hất tay cô sang một bên đứng dậy, bước đi cách xa cô.

Crystina vì cú hất tay của anh khá mạnh, nên ngã sang một bên. Lúc bình tĩnh lại thấy Lãnh Thế Thiên anh đang mở cửa muốn bước ra khỏi phòng, vừa nghe tiếng cửa mở cô hốt hoảng như sợ mất đi anh, chạy đến ôm lấy anh không buông.

"Đừng... Thế Thiên, đừng rời xa em."

Lãnh Thế Thiên khó chịu rất muốn lấy tay Crystina khỏi người mình, nhưng cuối cùng lại thôi, đôi tay thả lỏng xuống mặc cho Crystina ôm chầm lấy anh khóc lóc.

Anh thật sự không thể tin được Crystina – cô gái anh quen biết cao ngạo ngất trời, chưa từng muốn thua kém một ai, bây giờ đang ôm lấy anh van nài mà nức nở.

Nếu nói Lãnh Thế Thiên anh lạnh lùng, vô tình cũng không đúng, dù sao đi chăng nữa, Crystina và anh cũng quen biết 9 năm trời, xem như cũng có một chút gì đó gọi là tình cảm bạn bè.

Đợi được một lúc lâu, Lãnh Thế Thiên bèn xoay người, kéo tay Crystina khỏi eo anh. Một môi, vừa muốn lên tiếng nói với Crystina vài câu, thì nghe tiếng loạt xoạt ngoài cửa, vừa lúc anh quay đầu nhìn, đã thấy Khuynh Đề cũng nghiêng đầu vào ngó nhìn xung quanh.

Bốn mắt chạm nhau, Lãnh Thế Thiên anh như giật điện, cuống cuồng đẩy Crystina ra khỏi xa người mình.

"Thế Thiên..." Crystina vì hành động của anh một lần nữa, xen lẫn bức tức là quyết tâm, càng chạy lại ôm lấy anh.

Những hành động nãy giờ của Lãnh Thế Thiên và Crystina đã vào hết tầm mắt của Khuynh Đề cô.

Khuynh Đề kinh sợ đứng tại chỗ run rẩy, đôi mắt mở to, cả chiếc camen cầm trong tay càng siết chặt. Và sau lưng là tiếng trợ lý Vinh hốt hoảng.

"Phu nhân đừng mở cửa!."

Trợ lý Vinh thở gấp chạy đến, thì đã thấy cánh cửa phòng tổng giám đốc đã được mở. Vừa cùng lúc nhìn thấy Crystina cô ta đang ôm chặt Lãnh Thế Thiên, còn Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề thì bất động nhìn nhau.

Trợ lý Vinh bèn than thở trong lòng : "Chuyến này chết chắc rồi!"

Hết chương 23

Đã sửa bởi anbuchihl lúc 29.07.2016, 13:39.

Tìm kiếm với từ khoá: 3 thành viên đã gởi lời cảm ơn anbuchihl về bài viết trên: danhuocly, hânhâm, |Trang| 29.07.2016, 13:38 anbuchihl Tổ trưởng
Ngày tham gia: 02.05.2016, 00:01

Tuổi: 19 Re: [Hiện đại - Trùng sinh] Hai kiếp đều là anh - Tiểu Kết Ngủ Ngày - Điểm: 12 Chương 24

Trong văn phòng tổng giám đốc của Lãnh Thế Thiên, một màn im lặng đến rợn người.

Ước chừng hơn 5 phút bất động, Lãnh Thế Thiên như người cõi mộng tỉnh giấc, hốt hoảng đẩy Crystina còn ôm lấy anh ra.

Lãnh Thế Thiên đứng trước Khuynh Đề, muốn nắm đôi tay cô giải thích, vừa mở miệng chưa kịp lên tiếng, Khuynh Đề đã giơ tay lên ngăn anh nói.

Đôi mắt Khuynh Đề vẫn nhìn chăm chăm vào Crystina nước mắt ngắn dài vẫn còn trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Quả đúng lời đồn không sai, Crystina rất đẹp, nét đẹp có thể làm say mê biết bao nhiêu đàn ông, mà giờ đây khi khóc càng đẹp đến nao lòng. Khuyhnh Đề hít một hơi mạnh, lướt ngang qua Lãnh Thế Thiên bước đến bên Crystina, giờ bàn tay nhỏ bé của mình ra muốn một lời chào.

Lãnh Thế Thiên ngó người ba giây, Khuyhnh Đề cô muốn làm gì? Trong lòng anh đang nóng như lửa đốt, không phải vì sự hiểu lầm này mà Khuyhnh Đề cô sẽ xảy ra xích mích với Crystina đó chứ?

"Chào Crystina tiểu thư. Tôi là Khuyhnh Đề, vợ của Lãnh Thế Thiên đây." Khuyhnh Đề nhấn mạnh từ vợ của Lãnh Thế Thiên.

Đôi môi Khuyhnh Đề mỉm cười nhìn Crystina, nhưng trong lòng đã giá buốt thành băng.

Crystina kinh ngạc nhìn Khuyhnh Đề, không thể tin được Khuyhnh Đề cô ta nhìn đến một mảng giữa cô và Lãnh Thế Thiên lại có thể bình tĩnh như vậy, còn đến muốn bắt tay chào hỏi cô.

Khá lắm, Crystina cô hôm nay gặp được đúng đối thủ của mình rồi. Không biết Khuyhnh Đề cô ta đã làm những điều gì để có được Lãnh Thế Thiên, nhưng hôm nay cô đến đây là để dành lại những gì đáng ra là dành cho cô.

Crystina hất mặt, nước mắt trên khuôn mặt cô đã khô, đôi mắt xinh đẹp còn một tí ướt nhưng đầy vẻ khinh thường nhìn Khuyhnh Đề.

"Chào cô!" Crystina khoanh tay, toát ra đầy vẻ kiêu ngạo thường ngày, không để ý đến bàn tay Khuyhnh Đề vẫn đưa tay giữa không trung.

Khuyhnh Đề trong lòng đã khó chịu, nhưng vẫn nở nụ cười gượng, rút bàn tay về.

"Khá xin lỗi, tôi biết Crystina tiểu thư là bạn bè của chồng tôi, nhưng từ lúc hôn lễ đến bây giờ khá bận rộn, nên hiện tại mới ra mắt chào hỏi, mong Crystina tiểu thư lượng thứ."

"Không sao, không đáng để Khuyhnh Đề cô quan tâm." Muốn đấu với Crystina cô ư? Còn non tay lắm Khuyhnh Đề à.

Xung quanh như chỉ còn lại mình Crystina cô và Khuyhnh Đề, hai người không ai muốn thua ai, hiện tại đây chỉ còn là cuộc chiến của phụ nữ.

Crystina cô vì lòng tự trọng cao ngạo của mình, còn Khuyhnh Đề vì tình yêu của cô dành cho Lãnh Thế Thiên.

"Còn gì không? Tôi biết cô rất còn nhiều lời nói cùng tôi mà, đúng không Khuyhnh Đề tiểu thư?" Crystina giả vờ thờ ơ, nhưng đôi mắt đang nhìn Khuyhnh Đề đầy thách thức.

Trên thương trường, Crystina cô không phải là kẻ để người khác dễ bắt nạt. Ba năm đi theo ba mình không phải là thời gian ít, mà giờ đây cô là tổng giám đốc công ty Gold River, công ty dầu khí lớn nhất nhì ở New York. Những năm theo ba mình, cô đã học được cách thờ ơ lạnh lùng trước những lời nói đâm chọc của người khác, chỉ vì cô là nữ nhi, nghĩ sẽ không gánh nổi công ty lớn này. Càng tổn thương cô, cô càng cười khinh miệt, cố gắng để có thể được người khác nhìn nhận.

Crystina cô càng chai sạn với lời dèm pha bằng cách đã làm được nên thành tựu ngày hôm nay, cô muốn cho mọi người hiểu rõ, cô không phải là bình hoa di động, cô có thực lực, cô đủ để gánh vác tất cả những gì ba cô đã làm được. Và chỉ có Lãnh Thế Thiên anh, mới xứng với người như cô, đủ tư cách làm chồng của cô. Cô thật sự rất muốn độc chiếm lấy anh.

"Sao? Không nói gì sao? A, chuyện lúc nãy cô nghĩ sao cũng được, nhưng chỉ có người trong cuộc là tôi và Thế Thiên mới hiểu thôi..." Crystina cười nửa miệng, giọng nói có chút âm mưu.

"Crystina, em im đi!" Lãnh Thế Thiên nãy giờ im lặng cũng phải vì câu nói không rõ ràng của Crystina mà tức giận lên tiếng.

Lãnh Thế Thiên quay sang nhìn Khuyhnh Đề, nắm lấy hai tay cô, giọng có chút hốt hoảng "Không phải như Crystina nói. Khuyhnh Đề, phải tin anh."

"Em nói đúng mà, lúc nãy chúng ta còn ôm nhau, chỉ vì cô ta mà phải dừng lại." Crystina phản bác, cô muốn Khuyhnh Đề phải hiểu lầm và càng muốn Khuyhnh Đề chia tay Lãnh Thế Thiên.

"Crystina, em rút ngay ra khỏi đây cho anh!" Lãnh Thế Thiên cực kỳ tức giận, bàn tay anh đã nắm lại thành nắm đấm, hét lớn.

"Em sẽ không đi! Người đi chính là cô ta." Crystina cãi lại, ngón tay chỉ về Khuyhnh Đề lên tiếng.

Khuyhnh Đề cô mỉm môi, cô nên tin anh hay phải tin những gì Crystina nói? Nếu nói lòng cô lúc này đang có chút đau đớn, có phân vân thì chính xác là vậy.

Đầu Khuyhnh Đề cô lẫn quần hình ảnh Crystina ôm chặt lấy Lãnh Thế Thiên anh, nước mắt ràn rụa. Cô như chết đứng vào lúc đó, tâm nhói lên một cái đau đớn, tổn thương cực kỳ. Người đàn ông cô yêu thương đang được ôm lấy mà không phải là cô, từ lúc hôn lễ đến bây giờ, cô vẫn nom nớp lo sợ anh sẽ rời xa cô, vì chỉ vốn vẹn hai tháng quen biết và kết hôn, nó quá ngắn để cô có thể tin tuyệt đối, anh yêu cô là thật.

Nhưng tình yêu của Khuyhnh Đề cô dành cho Lãnh Thế Thiên anh là sâu đậm, nó ngày một lớn dần, cô đã từng tin tưởng, mình có thể sẽ hạnh phúc, nhưng trên đường đi tìm hạnh phúc luôn có những cản trở, và bây giờ nó đã xuất hiện và làm cô đang bối rối.

Thật lâu sau, Khuyhnh Đề thờ mạnh một cái, muốn tin thần đang rối ren ổn định lại. Đúng, dù có đúng hay sai, nhưng cũng phải có vài chuyện cần làm rõ,

chỉ là vài câu nói cô không thể không tin chồng mình được. Cô biết Crystina yêu Lãnh Thế Thiên chồng cô rất nhiều năm, có lẽ cô ấy đang muốn chia rẽ mình và chồng mình, vì mình đã có được Lãnh Thế Thiên.

Khuynh Đề đang nhìn Lãnh Thế Thiên và Crystina đang giằng co, cuối cùng ổn định tin thần kéo tay Lãnh Thế Thiên về bên mình, nắm chặt cánh tay anh không buông.

"Dù cho cô có nói hươu nói vượn gì đi chăng nữa, tôi cũng không muốn nghe."

"Lãnh Thế Thiên là chồng tôi, là người chồng luật pháp được công nhận, và tôi, Khuynh Đề, chính là vợ của anh ấy."

"Tôi mặc kệ, giữa cô và anh ấy đã từng trải qua chuyện gì ở New York, ngay cả hiện tại bây giờ, tôi cũng mặc kệ, không quan tâm"

"Bởi vì sau này, cuộc đời anh ấy chỉ-sẽ-có-duy-nhất mình tôi là vợ, tôi sẽ sống cùng anh ấy đến hết cuộc đời này, cô đừng hòng xen vào cuộc sống của vợ chồng tôi. Cho nên, Crystina tiểu thư, tôi hy vọng cô sẽ hiểu những gì tôi nói này giờ."

"Điều tôi muốn nói, tôi đã nói xong rồi, cảm ơn cô lắng nghe."

Khuynh Đề nắm lấy bàn tay Lãnh Thế Thiên, nhét chiếc camen com buổi trưa cô cố gắng công sức làm vào bàn tay anh.

"Em nấu đồ ăn trưa cho anh, anh cố gắng ăn hết nhé. Em không làm phiền hai người nữa, em về nhà trước đây, tôi gặp mặt." Khuynh Đề nhón chân lên hôn vào má Lãnh Thế Thiên trong sự ngỡ ngàng của cả ba người trong phòng còn lại, rồi bước ra khỏi cánh cửa.

Lãnh Thế Thiên, Crystina và cả trợ lý Vinh kinh ngạc nhìn bóng lưng Khuynh Đề cô, cả ba người nhìn nhau rồi lại nhìn chiếc camen trong tay Lãnh Thế Thiên.

Lãnh Thế Thiên giựt mình khi nhìn thấy bóng dáng Khuynh Đề khuất sau cánh cửa mới nhận thức được những chuyện khi nãy giờ xảy ra. Cô nói duy nhất đời này chỉ có anh đúng không? Cả sự tin tưởng của cô đối với anh là thật? Cô còn tuyên thệ anh chỉ là của mình cô nữa, tìm anh như đập chậm một nhịp, trên khuôn mặt anh hiện lên nét hạnh phúc sáng ngời, liền nắm chặt camen com muốn bước ra khỏi phòng, cùng lúc có bàn tay nắm lấy cổ tay anh không cho anh bước đi.

"Crystina?" Lãnh Thế Thiên cut húng, nhíu mi xoay nhìn lại người đang nắm lấy tay anh.

"Em còn chưa nói xong, anh không được đi!" Crystina cô cũng bất ngờ vì Khuynh Đề dám lớn tiếng với cô như vậy, nhưng càng làm cô bất chấp muốn có Lãnh Thế Thiên.

"Crystina, chúng ta không có gì để nói cả." Lãnh Thế Thiên hất tay Crystina ra khỏi mình.

Crystina cảm giác hụt hẫng đầy trong lòng, bất lực hét lớn "Lãnh Thế Thiên, anh không được đi. Nếu anh bước đi, chúng ta sẽ từ bạn trở thành thù!"

Bước được ba bước, Lãnh Thế Thiên bỗng dừng lại, nhưng không xoay lại nhìn Crystina, vẫn ung dung cười khinh cái thách thức từ cô.

"Vì Khuynh Đề, Lãnh Thế Thiên anh cũng không cần bạn!"

"À, trợ lý Vinh, tiễn khách cho tôi." Lãnh Thế Thiên kiên định nói lớn như cho Crystina nghe thấy. Nói xong, liền chạy đuổi theo Khuynh Đề.

Crystina run rẩy, nhìn bóng dáng Lãnh Thế Thiên biến mất sau cánh cửa. Cả căn phòng im lặng, những từ Lãnh Thế Thiên nói vẫn ong ong trong đầu cô, làm cô vừa đau đớn tâm can vừa bất lực thật sự.

"Tiểu thư Crystina... mời cô... ra khỏi phòng của giám đốc." Trợ lý Vinh ho nhẹ vài tiếng, bối rối, đưa tay mời Crystina bước đi.

Trợ lý Vinh trải qua một mảng sống động như phim tình tay ba trong TV hay chiếu làm anh bất ngờ này sang kinh ngạc khác. Cả Khuynh Đề cô gái anh chỉ gặp được một lần khi hôn lễ diễn ra làm anh càng kinh ngạc không thôi, cô gái e lệ thẹn thùng anh gặp đã đáp trả Crystina-cô thiên kim tiểu thư kiều ngạo có tiếng phải há hốc mồm, thật làm anh phải bái phục. Cả tình cảm của Lãnh tổng dành cho Khuynh Đề cũng làm anh cảm động, không hổ danh là thần tượng trong lòng Phan Triết Vinh anh.

"Tự tôi đi được, không cần anh phải đuổi." Crystina bước đi, hất cằm kiều ngạo lấy lại chút tự tôn trong lòng.

Cô sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, Lãnh Thế Thiên anh muốn đấu với cô, cô sẽ làm anh phải quỳ trước mặt mình xin lỗi. Dù có tán gia bại sản, cũng phải để cho Khuynh Đề ả ta và Lãnh Thế Thiên anh không bao giờ có thể được gần nhau nữa.

Tiếng cười của Crystina cất lên, âm trầm lạnh lẽo, nhưng trái tim cô lúc này nó đã đau đến chết cả tâm can. Trợ lý Vinh nghe được, cũng phải rợn sống lưng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Trong văn phòng tổng giám đốc của Lãnh Thế Thiên, một mảng im lặng đến rợn người.

Ước chừng hơn 5 phút bất động, Lãnh Thế Thiên như người cõi mộng tỉnh giấc, hốt hoảng đẩy Crystina còn ôm lấy anh ra.

Lãnh Thế Thiên đứng trước Khuynh Đề, muốn nắm đôi tay cô giải thích, vừa mở miệng chưa kịp lên tiếng, Khuynh Đề đã gơ tay lên ngăn anh nói.

Đôi mắt Khuynh Đề vẫn nhìn chăm chăm vào Crystina nước mắt ngấn dài vẫn còn trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Quả đúng lời đồn không sai, Crystina rất đẹp, nét đẹp có thể làm say mê biết bao nhiêu đàn ông, mà giờ đây khi khóc càng đẹp đến nao lòng. Khuynh Đề hít một hơi mạnh, lướt ngang qua Lãnh Thế Thiên bước đến bên Crystina, gơ bàn tay nhỏ bé của mình ra muốn một lời chào.

Lãnh Thế Thiên ngó người ba giây, Khuynh Đề cô muốn làm gì? Trong lòng anh đang nóng như lửa đốt, không phải vì sự hiểu lầm này mà Khuynh Đề cô sẽ xảy ra xích mích với Crystina đó chứ?

"Chào Crystina tiểu thư. Tôi là Khuynh Đề, vợ của Lãnh Thế Thiên đây." Khuynh Đề nhấn mạnh từ vợ của Lãnh Thế Thiên.

Đôi môi Khuynh Đề mỉm cười nhìn Crystina, nhưng trong lòng đã giá buốt thành băng.

Crystina kinh ngạc nhìn Khuynh Đề, không thể tin được Khuynh Đề cô ta nhìn đến một mảng giữa cô và Lãnh Thế Thiên lại có thể bình tĩnh như vậy, còn đến muốn bắt tay chào hỏi cô.

Khá lắm, Crystina cô hôm nay gặp được đúng đối thủ của mình rồi. Không biết Khuynh Đề cô ta đã làm những điều gì để có được Lãnh Thế Thiên, nhưng hôm nay cô đến đây là để dành lại những gì đáng ra là dành cho cô.

Crystina hắt mặt, nước mắt trên khuôn mặt cô đã khô, đôi mắt xinh đẹp còn một tí ướt nhưng đầy vẻ khinh thường nhìn Khuynh Đề.

"Chào cô!" Crystina khoanh tay, toát ra đây vẻ kiêu ngạo thường ngày, không để ý đến bàn tay Khuynh Đề vẫn đưa tay giữa không trung.

Khuynh Đề trong lòng đã khó chịu, nhưng vẫn nở nụ cười gượng, rút bàn tay về.

"Khá xin lỗi, tôi biết Crystina tiểu thư là bạn bè của chồng tôi, nhưng từ lúc hôn lễ đến bây giờ khá bận rộn, nên hiện tại mới ra mắt chào hỏi, mong Crystina tiểu thư lượng thứ."

"Không sao, không đáng để Khuynh Đề cô quan tâm." Muốn đấu với Crystina cô ư? Còn non tay lắm Khuynh Đề à.

Xung quanh như chỉ còn lại mình Crystina cô và Khuynh Đề, hai người không ai muốn thua ai, hiện tại đây chỉ còn là cuộc chiến của phụ nữ.

Crystina cô vì lòng tự trọng cao ngạo của mình, còn Khuynh Đề vì tình yêu của cô dành cho Lãnh Thế Thiên.

"Còn gì không? Tôi biết cô rất còn nhiều lời nói cùng tôi mà, đúng không Khuynh Đề tiểu thư?" Crystina giả vờ thờ ơ, nhưng đôi mắt đang nhìn Khuynh Đề đầy thách thức.

Trên thương trường, Crystina cô không phải là kẻ dễ người khác dễ bắt nạt. Ba năm đi theo ba mình không phải là thời gian ít, mà giờ đây cô là tổng giám đốc công ty Gold River, công ty dầu khí lớn nhất nhì ở New York. Những năm theo ba mình, cô đã học được cách thờ ơ lạnh lùng trước những lời nói đâm chọt của người khác, chỉ vì cô là nữ nhi, nghĩ sẽ không gánh nổi công ty lớn này. Càng tổn thương cô, cô càng cười khinh miệt, cố gắng để có thể được người khác nhìn nhận.

Crystina cô càng chai sạn với lời dèm pha bằng cách đã làm được nên thành tựu ngày hôm nay, cô muốn cho mọi người hiểu rõ, cô không phải là bình hoa di động, cô có thực lực, cô đủ để gánh vác tất cả những gì ba cô đã làm được. Và chỉ có Lãnh Thế Thiên anh, mới xứng với người như cô, đủ tư cách làm chồng của cô. Cô thật sự rất muốn độc chiếm lấy anh.

"Sao? Không nói gì sao? A, chuyện lúc nãy cô nghĩ sao cũng được, nhưng chỉ có người trong cuộc là tôi và Thế Thiên mới hiểu thôi..." Crystina cười nửa miệng, giọng nói có chút âm mưu.

"Crystina, em im đi!" Lãnh Thế Thiên này giờ im lặng cũng phải vì câu nói không rõ ràng của Crystina mà tức giận lên tiếng.

Lãnh Thế Thiên quay sang nhìn Khuynh Đề, nắm lấy hai tay cô, giọng có chút hốt hoảng "Không phải như Crystina nói. Khuynh Đề, phải tin anh."

"Em nói đúng mà, lúc nãy chúng ta còn ôm nhau, chỉ vì cô ta mà phải dừng lại." Crystina phản bác, cô muốn Khuynh Đề phải hiểu lầm và càng muốn Khuynh Đề chia tay Lãnh Thế Thiên.

"Crystina, em rút ngay ra khỏi đây cho anh!" Lãnh Thế Thiên cực kỳ tức giận, bàn tay anh đã nắm lại thành nắm đấm, hét lớn.

"Em sẽ không đi! Người đi chính là cô ta." Crystina cãi lại, ngón tay chỉ về Khuynh Đề lên tiếng.

Khuynh Đề cô mím môi, cô nên tin anh hay phải tin những gì Crystina nói? Nếu nói lòng cô lúc này đang có chút đau đớn, có phân vân thì chính xác là vậy.

Đầu Khuynh Đề cô lần quần hình ảnh Crystina ôm chặt lấy Lãnh Thế Thiên anh, nước mắt ràn rụa. Cô như chết đứng vào lúc đó, tâm nhói lên một cái đau đớn, tổn thương cực kỳ. Người đàn ông cô yêu thương đang được ôm lấy mà không phải là cô, từ lúc hôn lễ đến bây giờ, cô vẫn nom nớp lo sợ anh sẽ rời xa cô, vì chỉ vòn vẹn hai tháng quen biết và kết hôn, nó quá ngắn để cô có thể tin tuyệt đối, anh yêu cô là thật.

Nhưng tình yêu của Khuynh Đề cô dành cho Lãnh Thế Thiên anh là sâu đậm, nó ngày một lớn dần, cô đã từng tin tưởng, mình có thể sẽ hạnh phúc, nhưng trên đường đi tìm hạnh phúc luôn có những cản trở, và bây giờ nó đã xuất hiện và làm cô đang bối rối.

Thật lâu sau, Khuynh Đề thở mạnh một cái, muốn tin thần đang rối ren ổn định lại. Đúng, dù có đúng hay sai, nhưng cũng phải có vài chuyện cần làm rõ, chỉ là vài câu nói cô không thể không tin chồng mình được. Cô biết Crystina yêu Lãnh Thế Thiên chồng cô rất nhiều năm, có lẽ cô ấy đang muốn chia rẽ mình và chồng mình, vì mình đã có được Lãnh Thế Thiên.

Khuynh Đề đang nhìn Lãnh Thế Thiên và Crystina đang giằng co, cuối cùng ổn định tin thần kéo tay Lãnh Thế Thiên về bên mình, nắm chặt cánh tay anh không buông.

"Dù cho cô có nói hươu nói vượn gì đi chăng nữa, tôi cũng không muốn nghe."

"Lãnh Thế Thiên là chồng tôi, là người chồng luật pháp được công nhận, và tôi, Khuynh Đề, chính là vợ của anh ấy."

"Tôi mặc kệ, giữa cô và anh ấy đã từng trải qua chuyện gì ở New York, ngay cả hiện tại bây giờ, tôi cũng mặc kệ, không quan tâm"

"Bởi vì sau này, cuộc đời anh ấy chỉ-sẽ-có-duy-nhất mình tôi là vợ, tôi sẽ sống cùng anh ấy đến hết cuộc đời này, cô đừng hòng xen vào cuộc sống của vợ chồng tôi. Cho nên, Crystina tiểu thư, tôi hy vọng cô sẽ hiểu những gì tôi nói này giờ."

"Điều tôi muốn nói, tôi đã nói xong rồi, cảm ơn cô lắng nghe."

Khuynh Đề nắm lấy bàn tay Lãnh Thế Thiên, nhét chiếc camen com buổi trưa cô cố gắng công sức làm vào bàn tay anh.

"Em nấu đồ ăn trưa cho anh, anh cố gắng ăn hết nhé. Em không làm phiền hai người nữa, em về nhà trước đây, tôi gặp mặt." Khuynh Đề nhón chân lên hôn vào má Lãnh Thế Thiên trong sự ngỡ ngàng của cả ba người trong phòng còn lại, rồi bước ra khỏi cánh cửa.

Lãnh Thế Thiên, Crystina và cả trợ lý Vinh kinh ngạc nhìn bóng lưng Khuynh Đề cô, cả ba người nhìn nhau rồi lại nhìn chiếc camen trong tay Lãnh Thế Thiên.

Lãnh Thế Thiên giựt mình khi nhìn thấy bóng dáng Khuynh Đề khuất sau cánh cửa mới nhận thức được những chuyện khi nãy giờ xảy ra. Cô nói duy nhất đời này chỉ có anh đúng không? Cả sự tin tưởng của cô đối với anh là thật? Cô còn tuyên thệ anh chỉ là của mình cô nữa, tìm anh như đập chậm một nhịp, trên khuôn mặt anh hiện lên nét hạnh phúc sáng ngời, liền nắm chặt camen com muốn bước ra khỏi phòng, cùng lúc có bàn tay nắm lấy cổ tay anh không cho anh bước đi.

"Crystina?" Lãnh Thế Thiên cut hứng, nhíu mi xoay nhìn lại người đang nắm lấy tay anh.

"Em còn chưa nói xong, anh không được đi!" Crystina cô cũng bất ngờ vì Khuynh Đề dám lớn tiếng với cô như vậy, nhưng càng làm cô bất chấp muốn có Lãnh Thế Thiên.

"Crystina, chúng ta không có gì để nói cả." Lãnh Thế Thiên hất tay Crystina ra khỏi mình.

Crystina cảm giác hụt hẫng đầy trong lòng, bất lực hét lớn "Lãnh Thế Thiên, anh không được đi. Nếu anh bước đi, chúng ta sẽ từ bạn trở thành thù!"

Bước được ba bước, Lãnh Thế Thiên bỗng dừng lại, nhưng không xoay lại nhìn Crystina, vẫn ung dung cười khinh cái thách thức từ cô.

"Vì Khuynh Đề, Lãnh Thế Thiên anh cũng không cần bạn!"

"À, trợ lý Vinh, tiễn khách cho tôi." Lãnh Thế Thiên kiên định nói lớn như cho Crystina nghe thấy. Nói xong, liền chạy đuổi theo Khuynh Đề.

Crystina run rẩy, nhìn bóng dáng Lãnh Thế Thiên biến mất sau cánh cửa. Cả căn phòng im lặng, những từ Lãnh Thế Thiên nói vẫn ong ong trong đầu cô, làm cô vừa đau đớn tâm can vừa bất lực thật sự.

"Tiểu thư Crystina... mời cô... ra khỏi phòng của giám đốc." Trợ lý Vinh ho nhẹ vài tiếng, bối rối, đưa tay mời Crystina bước đi.

Trợ lý Vinh trải qua một mảng sống động như phim tình tay ba trong TV hay chiếu làm anh bất ngờ này sang kinh ngạc khác. Cả Khuynh Đề cô gái anh chỉ gặp được một lần khi hôn lễ diễn ra làm anh càng kinh ngạc không thôi, cô gái e lệ thẹn thùng anh gặp đã đáp trả Crystina-cô thiên kim tiểu thư kiêu ngạo có tiếng phải há hốc mồm, thật làm anh phải bái phục. Cả tình cảm của Lãnh tổng dành cho Khuynh Đề cũng làm anh cảm động, không hổ danh là thần tượng trong lòng Phan Triết Vinh anh.

"Tự tôi đi được, không cần anh phải đuổi." Crystina bước đi, hất cằm kiêu ngạo lấy lại chút tự tôn trong lòng.

Cô sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, Lãnh Thế Thiên anh muốn đấu với cô, cô sẽ làm anh phải quỳ trước mặt mình xin lỗi. Dù có tán gia bại sản, cũng phải để cho Khuynh Đề à ta và Lãnh Thế Thiên anh không bao giờ có thể được gần nhau nữa.

Tiếng cười của Crystina cất lên, âm trầm lạnh lẽo, nhưng trái tim cô lúc này nó đã đau đến chết cả tâm can. Trợ lý Vinh nghe được, cũng phải rợn sống lưng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Lãnh Thế Thiên vừa nghe tiếng ping từ thang máy dành cho tổng giám đốc mở ra, anh liền chạy một mạch ra cửa chính công ty, mặc cho bao nhiêu ánh nhìn nhân viên nhìn anh, anh cũng mặc kệ, xem như không thấy.

Vừa cùng lúc ánh mắt anh thấy Khuynh Đề vừa bước ngồi vào chiếc taxi, anh vội vã chạy xuống thì cùng lúc chiếc taxi đã chạy mất.

Lãnh Thế Thiên hối hả bắt một chiếc taxi tiếp theo, vừa đóng cửa một cái rất mạnh, hơi thở nặng nề lên tiếng "Đuổi theo chiếc taxi màu vàng, biển số 75559."

Anh liền cầm điện thoại gọi cho cô mấy cuộc nhưng cô chưa từng bắt máy, làm lòng anh càng sốt ruột lo lắng.

Còn bên này, từ lúc bước vào chiếc taxi Khuynh Đề như người mất hồn, hai tay bấu chặt vào nhau, thật mạnh như muốn ra máu.

Khuynh Đề vì muốn không đuổi lý trước Crystina cô ta mới dám lớn tiếng tuyên bố nói vậy thôi, cô cũng rất run sợ nếu như Crystina có thể dành được Lãnh Thế Thiên anh đi thì sao? Chắc lúc đó cô sẽ không chịu nổi mất.

Dù được Lãnh Thế Thiên anh nâng niu che chở cô, nhưng vẫn có nỗi sợ vô hình nào đó trong lòng cô, nó càng lớn dần khi gặp được Crystina cô ấy. Crystina xinh đẹp, quyền rũ cực hạn, làm sao Lãnh Thế Thiên anh lại không chọn cô ấy, lại chọn cô? Có nhiều lúc những câu nói yêu đương của Lãnh Thế Thiên làm cô mơ hồ hạnh phúc, lại có chút đau xót nơi khóe mắt.

Khuynh Đề cô rất rất là yêu anh, yêu tận hơn năm năm trời, nhưng Crystina cô ấy hơn tận cô bốn năm. Năm năm của cô có đáng là bao với chín năm tuổi xuân của cô ấy, nhiều lúc cô ngồi thần thờ sẽ nghĩ đến Lãnh Thế Thiên anh sẽ suy nghĩ sao khi Crystina yêu anh chín năm, còn chỉ gặp cô hơn hai tháng, nó quá khập khiễng để so sánh. Cô còn nghĩ có phải anh chỉ nhất thời yêu thích cô, rồi sau này sẽ trở lại với Crystina không?

Crystina lại ăn ý trên thương trường với anh như vậy, lại còn si mê anh rất nhiều năm, chắc chắn sẽ biết tất cả về sở thích hay những hoạt động yêu thích của anh đi? Còn cô thì hoàn toàn mù mịt, chỉ sáng đợi anh cùng dậy ăn một bữa sáng, và thì tối hẹn gặp lại, gặp rồi lại làm những chuyện vợ chồng, xong ngủ chờ đến ngày mai. Nó như một hoạt động thói quen, bắt cô phải làm hằng ngày, cần biệt thự lại trên núi, cách vài trăm mét mới gặp được một căn biệt thự khác, nếu muốn làm quen cũng rất khó, thế nên cô chỉ luẩn quẩn trong nhà, trò chuyện với gia đình thím Vương. Cô như cách biệt với cuộc sống bên ngoài.

Lãnh Thế Thiên anh và cô thông qua nhau bằng tin nhắn, nhưng có lẽ anh rất bận nên lâu lâu mới trả lời một tin nhắn, rất ngắn. Suốt 24 giờ, cô chỉ ở trong nhà, sẽ rất cô đơn đi, chỉ trong chờ tin nhắn anh cũng lâu lắc.

Hôn lễ cũng đã qua hơn ba tuần, Khuynh Đề cô chưa hưởng hết trọn vẹn niềm hạnh phúc đâu a, cô không muốn phải dập tắt và càng không muốn xa rời Lãnh Thế Thiên.

Nơi khóe mắt Khuynh Đề cô đã ươn ướt, có một giọt ấm nóng rớt xuống má cô, rồi lại một giọt, rồi lại rất nhiều giọt như những viên trân châu nhỏ trong suốt thì nhau rơi, sự tủi thân cùng hoang hốt bất lực làm cô bật khóc như đứa trẻ lên ba.

"Ồ...ô..."

Khuynh Đề cô cũng là con gái mà, cũng cần yêu thương chiều chuộng. Lúc bước ra khỏi cửa cô đã đi rất chậm rãi đến thang máy, đến tận trước cửa Lãnh thị cô cũng ngừng lại ba mươi giây ngo xem Lãnh Thế Thiên có bước xuống chạy theo cô, nhưng không, cô không thấy bóng dáng anh đâu cả. Trong lòng có mất mát, có thất vọng ủa vào làm mất mũi cô cay xè.

Nghĩ đến Khuynh Đề cô càng đau lòng, cực kỳ tổn thương, tiếng khóc ngày càng to.

Bác tài nãy giờ im lặng, cũng bắt đầu tò mò lên tiếng "Thất tình sao?"

Khuynh Đề cô lắc đầu, vẫn khóc. Cô bây giờ chỉ muốn khóc cho hết uất ức, không muốn giữ hình tượng gì nữa, dù sao cô bước lên chiếc taxi này, chắc cũng sẽ không gặp người tài xế này một lần nào nữa.

Bác tài thấy ngược vì cô không trả lời, nên cũng đành im lặng, chăm chú lái xe.

Lãnh Thế Thiên vừa mở ví trả tiền taxi, cùng lúc Khuynh Đề cô mở cửa vào nhà. Anh liền rúc tờ tiền lớn, ra hiệu với người tài xế không cần trả tiền thừa, hối hả chạy về biệt thự, vào mở cửa theo.

Vừa mở được chốt cửa, Lãnh Thế Thiên anh đã nghe tiếng hét lớn của thím Vương, cảm giác có điều chẳng lành, anh vừa mở cánh cửa đã thấy Khuynh Đề đã ngất xỉu nằm dưới sàn nhà, còn thím Vương vẫn bất động, khuôn mặt trắng xanh.

Tìm anh nhói lên một cái đau đốn, liền vội vã chạy đến không thèm cởi giày, ôm Khuynh Đề vào lòng, lấy người cô "Khuynh Đề, Khuynh Đề."

"Cậu...cậu chủ!" Thím Vương ngơ người, không phải giờ này Lãnh Thế Thiên anh nên ở công ty sao? Sao bây giờ lại quay về nhà sớm như vậy?

"Thím còn đứng đó làm gì, mau gọi xe cấp cứu đi." Lãnh Thế Thiên nạt ngang lời thím Vương.

Thím Vương từ kinh hãi khi Khuynh Đề cô ngất xỉu như hiểu ra, liền ba chân bốn cẳng, hốt hải chạy đến chiếc điện thoại bàn, ấn số gọi xe cấp cứu.

"Chết tiệt!" Lãnh Thế Thiên nghiêng răng, lăm bằm trong miệng. Nếu khi nãy anh không hấp tấp bắt taxi, mà dùng xe riêng của mình chạy về thì đã không phải ngồi đợi xe cấp cứu đến như vậy.

Anh nhìn đến Khuynh Đề mặt trắng không một chút máu đang nằm trong lòng mình, đôi mắt đã sưng đỏ, chiếc mũi thanh tú cũng ửng hồng báo cho anh biết cô đã khóc từ lúc bắt taxi đến lúc về đến nhà đi? Tìm anh như có ngàn nhát dao chém lấy, rỉ máu đau đốn.

Nếu cô có chuyện gì xảy ra thì trách nhiệm sẽ là anh. Anh hận mình đã đến cô thấy một mảng khi sáng, hận mình đã đuổi theo cô không kịp, anh hận mình đã làm cô phải khóc, hận luôn mình đã không ở nhà chăm sóc cho cô thật tốt, lại để cô đang ngất xỉu. Anh từng hứa với cô sẽ làm cô vui vẻ, hạnh phúc mà đến bây giờ lại để cô phải chịu uất ức khóc đến đau lòng như vậy.

Lãnh Thế Thiên ôm chặt Khuynh Đề vào lòng mình, không ngừng trách cứ bản thân. Tìm anh bây giờ đang treo lơ lửng, anh biết thân thể Khuynh Đề thường không tốt, nhất là cô thường rất dễ bị cảm, lại rất ăn ít, nhưng anh lại vì chuyện công ty bù đầu lại rất ít để ý đến cô, có lẽ anh là người chồng vô tâm nhất thế giới này.

Năm phút sau, tiếng còi xe báo động đã nghe vang trước cửa biệt thự của anh, chiếc xe cấp cứu từ bệnh viện đã chạy đến.

Lãnh Thế Thiên sốt ruột, đi tới lui trước cửa phòng cấp cứu. Đã hơn 20 phút trôi qua, nhưng anh như ném trái qua 20 tiếng vậy, bức bối, khó chịu trong lòng. Nếu như Khuynh Đề có mệnh hệ gì, anh chắc chắn sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Lãnh Thế Thiên anh cảm giác thời gian trôi qua thật lâu, mỗi giây mỗi phút là anh thấp thỏm bấy nhiêu lần. Anh đã cầm chiếc điện thoại bàn mới nhất trong tay, phân vân có nên gọi cho ba mẹ hay không, nhưng cứ mở màn hình điện thoại, chưa đến hai giây, anh lại tắt máy.

Cuối cùng, anh tắt nguồn điện thoại, vứt chiếc điện thoại vào sọt rác, ngồi như bức tượng, mắt vẫn nhìn trước cửa phòng cấp cứu.

Ước chừng 10 phút sau, đèn phòng cấp cứu bật sáng. Lãnh Thế Thiên như người bất động nhìn một màn Khuynh Đề nằm nhắm mắt trên băng ca, được chuyển đến vào phòng nghỉ.

Lãnh Thế Thiên muốn chạy theo, cùng lúc nghe tiếng bác sĩ hỏi thăm.

"Ai là người nhà bệnh nhân Khuynh Đề?"

"Là tôi! Cô ấy làm sao? Cô ấy có bị gì nghiêm trọng không? Bác sĩ ông mau nói đi." Lãnh Thế Thiên nắm lấy vai bác sĩ lay động không ngừng, anh hiện tại đang rất không ổn.

Bác sĩ vì Lãnh Thế Thiên nắm lấy vai, lực hơi mạnh nên có vẻ đau, nhíu mi tâm.

"Không sao, cô ấy không sao cả." Bác sĩ hơi kinh ngạc vì người nằm trong phòng cấp cứu lại là người thân Lãnh Thế Thiên - tổng giám đốc của công ty Lãnh Phong lưng lẩy.

Nếu Lãnh Thế Thiên anh không phải là nhà tài trợ lớn của bệnh viện, thì ông không phải chịu nhịn đau như thế này a.

"Không sao, cô ấy không sao rồi, may quá." Tim Lãnh Thế Thiên như vừa thoát khỏi cơn đau lớn, thân thể liền thả lỏng.

Bác sĩ thấy Lãnh Thế Thiên nới tay ra, liền thở phào nhẹ nhõm "Chỉ có điều cần phải tầm bổ cho cô ấy, bây giờ là vì hai người chứ không phải một nữa."

Lãnh Thế Thiên khó hiểu nhìn bác sĩ, hai tay lại bầu lấy vai ông ta "Hai người? Ý ông là sao?"

Hai người ? Hai người gì ? Khuynh Đề cô có chuyện gì liên quan đến người khác nữa sao?

"A, không phải. Ý tôi nói là đứa bé trong bụng cô ấy, vì cơ thể cô ấy quá yếu, nên đứa bé trong bụng cũng yếu theo. Tôi chỉ khuyên Lãnh tông để cho vợ mình tâm trạng luôn tốt, đừng để cô ấy chịu đựng quá nhiều áp lực, giai đoạn này rất dễ sảy thai ngoài ý muốn."

Con đau vừa bớt, lại vì lực động tay của Lãnh Thế Thiên mà bác sĩ cau có mặt mày lại, nhưng vẫn cố nhịn giải thích.

Bác sĩ ông còn muốn luận thuyết nhắc Lãnh Thế Thiên thêm vài vấn đề nữa, nhưng anh đã chạy đi mất.

"Lãnh tông ? Tôi còn chưa nói xong..." Bác sĩ hét to.

Ông thờ dãi nhìn bóng dáng cao lớn của Lãnh Thế Thiên khuất sau bức tường. Đừng nói là Lãnh Thế Thiên anh ta mới biết vợ mình có thai đi?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đầu Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Cô y tá vừa ghim kim vào tay Khuynh Đề truyền nước biển, tiếng mở cửa làm cô giật mình, một chút xú nữa là lệch kim tim, may mắn kinh nghiệm 4 năm làm y tá không cho phép cô mắc lỗi nhỏ này.

Trước mặt y tá là người đang ông tòa ra khí thế bức người, luôn nhìn chăm chăm vào người con gái đang ngủ say giấc trên chiếc giường. Cô y tá biết người đàn ông trước mặt mình là ai, liền lễ phép gật đầu chào.

"Chào Lãnh tông"

Lãnh Thế Thiên anh là nhà tài trợ lớn của bệnh viện này, là người đàn ông bạc tỉ bao nhiêu cô gái muốn với tới, đến cả cô y tá còn phải liếc trộm mấy lần, mới thỏa mãn ánh mắt của mình.

Lãnh Thế Thiên không buồn liếc nhìn, giờ tay vẫy vài cái, biểu ý kêu y tá đi ra ngoài.

Y tá hiểu ý, liền gật đầu chào một lần nữa, mới đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Trong phòng bây giờ chỉ còn Lãnh Thế Thiên anh và Khuynh Đề. Anh ngồi kế bên cô, vuốt đi những sợi tóc còn vương trên má cô, nhìn đến khuôn mặt còn tái nhợt, có nét hốc hác làm lòng anh không khỏi nhói lên một con đau vô hình, là anh không tốt, không quan tâm lo lắng cho cô. Cho đến khi Khuynh Đề cô còn có cả đứa bé của anh và cô, anh cũng chẳng hay biết.

"Khuynh Đề, anh xin lỗi, anh là người chồng không tốt. Xin lỗi vì đã để em một mình cô đơn như vậy." Anh đau lòng nắm lấy bàn tay trắng nõn, nhỏ bé của cô, đặt lên một nụ hôn.

Bàn tay Lãnh Thế Thiên đang nắm lấy bàn tay Khuynh Đề, run rẩy, bờ môi mím chặt. Nếu như bây giờ hỏi anh có cảm giác ra sao, thì đó chính là vừa mừng rỡ mà cũng vừa đau nhói nơi trái tim mình, thật rất khó khăn để anh kìm chế con xúc động trong người.

Khuynh Đề cô đang mang trong người đứa con của anh và cô, đây là điều nằm mơ anh cũng muốn mơ thấy. Anh đã từng mơ sẽ có gia đình nhỏ, có anh và cô, có cả cục cưng dễ thương, nếu là con trai sẽ cùng anh bảo vệ cô, nếu là con gái anh sẽ bảo vệ cả hai người.

Khóe mắt Lãnh Thế Thiên anh bỗng cay cay, suốt 27 năm trời, đây là lần đầu tiên anh khó tự chủ được cảm xúc của mình. Bàn tay anh nắm càng chặt lấy tay cô không rời, đôi mắt yêu thương nồng đậm luôn dành cho cô.

Lúc Khuynh Đề tỉnh dậy đã là 8 giờ tối, đầu cô ứa đến một tràng đau nhức, sau đó từ ổn định lại, cô mới biết mình ở trong bệnh viện, một bên tay cô truyền nước biển, một bên tay như được ai đó nắm chặt không buông.

Khuynh Đề nghiêng đầu qua nhìn, hơi sững người vài giây, Lãnh Thế Thiên anh đang gác đầu bên cạnh giường cô, nhưng đôi tay áp áp vẫn nắm chặt tay cô.

Lãnh Thế Thiên nghe tiếng động dậy, thì giật mình tỉnh giấc, mở đôi mắt sáng lên nhìn Khuynh Đề.

"Khuyhnh Đề, em cảm thấy trong người ra sao rồi?" Lãnh Thế Thiên ngồi dậy, điều chỉnh chiếc gối Khuyhnh Đề cao lên một chút, cho cô cảm giác dễ chịu hơn.

"Thế Thiên...sao em lại ở đây?" Khuyhnh Đề nghi hoặc nhìn Lãnh Thế Thiên.

Cô nhớ lúc trưa mình bước vào chiếc taxi về biệt thự, rồi sau đó chẳng nhớ gì thêm nữa. Cô tỉnh giấc dậy là vì cô không chịu được mùi bệnh viện.

Sau lúc ba mẹ cô mất vì tai nạn giao thông, chính mắt cô thấy hai người nằm bất động trên băng ca đưa vào nhà xác, mùi tanh máu cùng mùi bệnh viện nồng nặc vào khoang mũi, làm cô khó thở cùng bất lực ngất xỉu tại chỗ. Bây giờ mùi bệnh viện xông xộc xung quanh cô, làm cô cực kỳ khó chịu.

Lãnh Thế Thiên ôn nhu vén vài cọng tóc trước má Khuyhnh Đề, không nhanh cũng không chậm từ từ trả lời cô "Lúc trưa, em vừa về đến nhà đã ngất xỉu, cùng lúc anh vừa bước vào cửa nhìn thấy, nên đã đưa em đến bệnh viện."

"Anh đã theo em về?" Khuyhnh Đề kinh ngạc.

"Ừ." Lãnh Thế Thiên anh từ lúc cô bước khỏi văn phòng của anh đã rượt đuổi theo cô nhưng không kịp, anh rất lo lắng và cũng rất muốn nói rõ cho cô biết, anh không yêu thương gì Crystina cả.

"Tại sao? Ở văn phòng anh còn có Crystina, tại sao..." Khuyhnh Đề cô muốn nói tiếp, nhưng vừa nghĩ đến những hình ảnh khi sáng, con tim thất lại, nghẹn giọng không nói thành lời.

Khuyhnh Đề trách mình nhu nhược, là người không có kiên định. Lãnh Thế Thiên anh và Crystina chỉ là cái ôm, không nói được lên điều gì, nhưng cô vẫn ám ảnh khuôn mặt Crystina khóc đến đau lòng, cả những lời nói vu vơ không căn cứ của cô ấy, cứ hiện diện trong đầu cô.

"Cô ấy không quan trọng bằng em!" Lãnh Thế Thiên từ tốn trả lời, anh lấy một chiếc khăn ẩm, lau mồ hôi trên khuôn mặt xinh đẹp của Khuyhnh Đề.

"Cô ấy và anh chỉ là bạn bè, còn em mới chính là vợ anh, là người anh cần quan tâm, yêu thương." Lãnh Thế Thiên yêu thương nhìn cô vợ nhỏ của mình, khuôn mặt cô bây giờ đã hồng hào lên được một ít, nhưng anh thấy vẫn đau xót trong lòng.

"Dù em muốn hỏi anh đến một trăm, một ngàn, hay cả đời này câu hỏi 'anh yêu thương ai?', anh vẫn trả lời là 'Là em, Khuyhnh Đề!'."

"Anh không có cảm giác gì khi bên Crystina cả, mà chỉ có duy nhất bên một người, đó là em"

"Anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi, vì đã không quan tâm đến em, để em phải cô đơn một mình. Anh không muốn biện lý do là anh bận việc, nhưng thật sự, em hiểu mà. Anh muốn lo được cho em cả đời này..."

Lãnh Thế Thiên anh không phải là kẻ nói nhiều, hay muốn biện hộ lý do, nhưng chỉ vì Khuyhnh Đề cô, anh không muốn giữa vợ chồng anh lại xảy ra sự hiểu lầm, nên anh đồng ý là một kẻ nói nhiều, chỉ vì muốn cô hiểu anh và chỉ vì cô, anh mới nói nhiều.

Lãnh Thế Thiên dứt lời, trong phòng bệnh, cả hai người đều im lặng, chỉ nhìn nhau, nhưng sự hạnh phúc len lỏi bừng sáng cả căn phòng.

Vì những lời nói của Lãnh Thế Thiên, Khuyhnh Đề cô bất giác nhào đến ôm anh. Anh yêu cô thật sự vậy sao, sự kiềm nén cảm xúc bấy giờ của cô như tuông trào, không ngừng được.

"Khuyhnh Đề?" Lãnh Thế Thiên kinh ngạc, hai tay ôm lấy thân thể cô, anh cảm giác thân thể cô bây giờ đang run rẩy.

"Thế Thiên, Thế Thiên..." Miệng Khuyhnh Đề lẩm bầm tên anh, không biết bao nhiêu lần, nước mắt cô đã rơi.

"Ừ?" Giọng Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng, đầy cung chiều.

"Anh không biết đâu, em đã rất ghen. Crystina cô ấy là ai? Tại sao lại có thể ôm chồng của em bình thân đến như vậy? Cho dù là bạn bè đi nữa, nhưng là anh là chồng của em, ngoài em ra không ai được ôm anh cả!"

"Em cũng rất sợ, lúc đó em đã muốn nhào đến, kéo Crystina cô ấy khỏi người anh. Nhưng làm như vậy, em có khác gì những người vợ không bình tĩnh khác đâu a, em muốn cho cô ấy biết, em không phải là người phụ nữ không có đầu óc, không xứng với anh."

"Em đã cố gắng làm anh không mất mặt mà, nhưng em thấy mình thật ngốc ngếch..."

"Em biết mình chưa xứng với anh, nhưng em yêu anh rất nhiều, không thua gì cô ta đâu..."

"Thế Thiên, em biết mình rất ngốc, nhưng...ô ô ô..."

Lãnh Thế Thiên đau lòng nhìn Khuyhnh Đề, lấy tay hai ngón tay lau đi nước mắt cô "Không, em rất giỏi, thật sự rất giỏi. Là anh không xứng với em, đừng khóc nữa, ngoan."

Khuyhnh Đề lắc đầu, nước mắt rơi càng nhiều "Anh sao lại không xứng với em? Anh là người đàn ông hoàn hảo đến như vậy cơ mà..."

"Trong lòng em anh là người đàn ông hoàn hảo nhất trên thế giới này." Khuyhnh Đề nức nở, không ai có thể bằng Lãnh Thế Thiên – chồng cô được.

Lãnh Thế Thiên buồn cười, lòng anh đang tràn ngập hạnh phúc vì câu nói của cô.

"Ừ, anh hoàn hảo, nhưng chỉ hoàn hảo vì vợ anh thôi!"

"Ngoan, đừng khóc nữa, sắp làm mẹ rồi, mà như trẻ con vậy." Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng hôn lên nước mắt còn chưa kịp khô của cô.

"Ai nói làm mẹ không được khóc?" Khuyhnh Đề cô trẻ con thì sao chứ.

Cô bỗng giựt mình, có cái gì đó không đúng ở đây, nghi hoặc nhìn anh "Anh nói em sắp làm mẹ?"

"Ừ." Lãnh Thế Thiên gật đầu, đôi mắt nhìn cô tràn ngập ý cười.

Khuyhnh Đề bất giác xoa bụng của mình, nhìn anh, đôi mắt trong veo ngập nước "Cực cưng?"

Lãnh Thế Thiên anh mỉm cười, lại gật đầu. Người bác sĩ khi nãy có vào lại kiểm tra tình hình Khuyhnh Đề một lần nữa, nói đã ổn, chỉ cần tịnh dưỡng ngày mai có thể xuất viện. Bác sĩ cũng bảo cái thai đã được hơn hai tháng rưỡi, thời điểm này rất dễ sảy thai nếu thai phụ tâm trạng không ổn định, cần phải để ý đến thai phụ nhiều hơn.

Lãnh Thế Thiên ôm chặt Khuyhnh Đề, cảm giác lúc này của anh khó mà diễn tả thành lời được, thì thào bên tai cô "Khuyhnh Đề, cảm ơn em, anh sắp làm cha rồi."

"Thế Thiên... ô ô ô." Khuyhnh Đề cảm động, cũng đưa tay ôm lấy anh, đầu núp vào lòng anh mà nức nở.

Hai người cứ ôm nhau một lúc lâu, Lãnh Thế Thiên chậm chậm nâng cằm Khuyhnh Đề lên, nhấn vào môi cô một nụ hôn, nhẹ nhàng nhưng rất cháy bỏng.

"Khuyhnh Đề, anh yêu em." Giọng anh ngọt ngào, trầm thấp.

Khuyhnh Đề run rẩy, giọng anh dịu dàng như làn tỏa trong cô. Khuyhnh Đề cô cực kỳ yêu cảm giác này, e thẹn ngại ngần đáp trả anh một nụ hôn.

"Thế Thiên, em cũng yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Điều Là Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Khuyhnh Đề vì không chịu nổi mùi thuốc bệnh viện, nên đã xuất viện trong đêm đó.

Ngày hôm sau, Lưu Từ Quỳnh bà cùng Lãnh Thế Hoàng vì Lãnh Thế Thiên anh điện thoại nói Khuyhnh Đề nhập viện làm cho lo lắng, nhưng Lãnh Thế Thiên nói không sao nên cũng yên tâm đôi phần. Khi bà vừa thả lỏng, giọng Lãnh Thế Thiên lại vang lên, trong giọng nói có nét cười vui sướng không diễn tả được.

"Mẹ, Khuyhnh Đề cô ấy có thai." Lãnh Thế Thiên không giấu được nỗi hạnh phúc.

"Thật?" Lưu Từ Quỳnh kinh ngạc.

"Dạ."

"A, tốt quá. Khuyhnh Đề có thai rồi, ta sắp làm bà nội rồi. Ha ha thật là tốt." Lưu Từ Quỳnh phấn khởi, miệng cười không ngớt.

Lãnh Thế Thiên nghe bên đầu dây, mẹ đang vui mừng cùng cha, anh nghe cả tiếng bà quên tắt điện thoại, chạy đi nói lớn báo tin với mọi người làm trong biệt thự, anh chỉ buồn cười lắc đầu, cúp máy.

Trong ngày hôm đó, Lưu Từ Quỳnh cũng đến thăm Khuyhnh Đề, còn đem đến rất nhiều đồ thuốc bổ, đồ ăn tốt cho người có thai, còn dọn dọn rất nhiều thứ khi làm mẹ của bà khi trẻ, ánh mắt không kiềm nổi sự háo hức và vui mừng của bà.

Một tuần trôi qua thật nhanh, Khuyhnh Đề vui vẻ ngồi trên chiếc sofa, tay cầm quả táo cắn một miếng nhỏ, mắt nhìn về TV xem phim tình cảm.

Xem đến cảnh nữ chính vì cứu nam chính mà tai nạn giao thông, nhưng đến vào cả bệnh viện nam chính cũng ơ thờ không hỏi han, ôm lấy nữ phản diện rồi đi.

"A, tại sao lại đối xử với nữ chính như thế chứ, đúng là không công bằng a." Khuynh Đề phản nộ.

Lãnh Thế Thiên đang ôm laptop trên đùi, soạn công văn, nghe Khuynh Đề cô than trách thì mắt liếc lên màn hình TV rồi lại nhìn cô. Khuôn mặt Khuynh Đề vì nổi giận, mà phồng má ửng hồng lên rất đáng yêu, làm anh nhộn nhạo trong lòng.

"Không làm như vậy làm sao mới hấp dẫn người xem" Lãnh Thế Thiên ôn nhu, xoa đầu Khuynh Đề.

Khuynh Đề liếc nhìn Lãnh Thế Thiên, chu mỏ không đồng tình "Nhưng nam chính thật quá đáng! Giống như....."

"Giống như?" Lãnh Thế Thiên hỏi lại.

Giống như Lãnh Thế Thiên anh lúc trước chứ ai. Nhưng Khuynh Đề cô không muốn mở miệng thôi a.

"A, không có gì. Thế Thiên, em đói rồi." Khuynh Đề chột dạ, lảng sang chuyện khác.

"Ừ. Em muốn ăn gì?" Động tác gõ phím của Lãnh Thế Thiên dừng lại.

"Gà hầm xả, ở Lân Ký." Mắt Khuynh Đề sáng lên. Hôm qua cô xem được món gà hầm xả này ở trên TV, thật là bắt mắt a, nhắc đến bụng cô sôi sục lên.

Lãnh Thế Thiên im lặng hai giây, gật đầu "Được." Anh gấp chiếc laptop lại để trên bàn, xoay người nhắc bỗng cô lên.

"Thiên... em tự đi được mà." Khuynh Đề ngượng ngùng.

"Không được, em giờ đang có cục cưng. Không được vận động mạnh." Lãnh Thế Thiên nói hợp tình hợp lý.

Khuynh Đề cô cười khỏ, đi thôi cũng xem là vận động mạnh hay sao?

Hai tay cô đành ôm cổ anh, bắt lực nhìn anh ôm cô ra xe. Từ lúc xuất viện về đến nhà, anh chưa rời cô quá một phút, cả công việc cũng đem hết về nhà. Ở bên cô 24/24, anh còn bá đạo ôm cô mỗi lúc mỗi nơi, mỗi sáng thức dậy, cô muốn xuống dưới phòng khách, anh đều là người bế cô xuống, khi cô bảo không cần, anh luôn nói vì lo lắng cho cô.

Ngoài mặt Khuynh Đề cô luôn nói không cần, thực chất trong lòng cô hạnh phúc đang ngập tràn.

Những ngày sau đó, Lãnh Thế Thiên anh luôn chở Khuynh Đề cô đến những nhà hàng nổi tiếng, sang trọng để dùng bữa.

Hôm nay Lãnh Thế Thiên cùng Khuynh Đề đến nhà hàng hải sản Bách Hợp, trước lối vào hai bên đường là một giàn hoa bách hợp trắng, làm Khuynh Đề choáng ngợp.

Giàn hoa bách hợp thật đẹp, càng làm tôn lên nét đẹp sang trọng cho nhà hàng, lại có nét thật yên bình, làm cô muốn nhìn mãi không rời.

"Thật đẹp!" Khuynh Đề kinh hô, muốn chạy đến ngắm nhìn kỹ đã bị bàn tay Lãnh Thế Thiên ôm lại.

“Bà xã, không được chạy.” Lãnh Thế Thiên nhíu mi nhìn Khuynh Đề.

Khi thấy Khuynh Đề cô chạy đi, tim anh như thót lên một nhịp. Sao cô lại có thể chạy đi như đứa trẻ như vậy, trong khi đã sắp làm mẹ rồi. Cô như thế này mãi, hại anh phải đau tim.

"Em muốn đến ngắm hoa thôi mà..." Khuynh Đề ủy khuất.

"Dù như vậy, cũng phải đi từ từ. Em quên mình còn cục cưng trong bụng hay sao, hả?"

"Em biết rồi mà..." Khuynh Đề chu mỏ, vờ nhõng nhẽo.

Lãnh Thế Thiên nhìn một màn Khuynh Đề cô như trẻ con nhận lỗi thật đáng yêu, làm buồn bực khi nãy của anh đều biến mất. Bàn tay anh nhéo nhẹ má cô "Cấm em chạy lung tung."

Khuynh Đề gật đầu tuân lệnh, nhưng đôi mắt vẫn nhìn về hướng giàn hoa bách hợp trắng xinh đẹp kia.

Trong tiếng nhạc du dương, Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề ngồi cạnh cửa kính có thể nhìn ra hòn non bộ xinh đẹp của nhà hàng. Ánh đèn lung linh vào buổi tối muốn say lòng người, xung quanh trang trí là hoa bách hợp trắng phối với vàng, làm nổi bật không gian riêng nơi đây.

Xung quanh căn phòng lớn, cũng có hơn mười người khách, ánh mắt họ luôn nhắm chăm chăm vào Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề, xi xàm nhỏ to.

"Tôi không tin Lãnh Thế Thiên đã kết hôn đâu hu hu, nhưng vợ anh ấy đã ở đây rồi."

"Vậy là bài báo 2 tuần trước là có thật a."

"Tôi thật ghen tị với vợ anh ấy."

"Nhìn đi, vợ anh ấy rất xinh đẹp, vóc dáng lại rất thon thả, rất xứng với anh ấy."

"Cô ấy đẹp không kém mình tinh Phương Tinh đâu, nếu đầu quân vào showbiz chắc chắn tôi sẽ làm fan trung thành của cô ấy."

Cái gì mà đẹp không kém Phương Tinh? Fan trung thành? Nghe đến đây, đầu óc Lãnh Thế Thiên như căng ra, khó chịu. Làm sao có thể so sánh vợ anh với những loại người hỗn tạp trong showbiz đó?

Khuynh Đề vợ anh thanh thuần, nét đẹp cô như ánh nắng sáng trong trẻo, đi so sánh với những người vì lợi danh đó thật khập khiễng. Không vì tai anh rất nhạy thì anh đã không muốn nghe những lời làm mình khó chịu như vậy.

Khuynh Đề ngược nhìn Lãnh Thế Thiên, thấy anh vào một mảnh trầm tư thì tò mò, liếc nhìn xung quanh. Đập vào mắt cô là hơn ba bốn phụ nữ nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt như muốn đốt cháy cả anh.

"Ông xã, anh ăn đi, đồ ăn nguội rồi." Khuynh Đề gấp một miếng thịt bò vào chén của Lãnh Thế Thiên, cố nói bằng giọng thật lớn.

Lãnh Thế Thiên giục mình nhìn Khuynh Đề, ánh mắt hiện lên tia vui mừng lướt qua "Ừ". Khuynh Đề cô rất ngại ngùng, trừ những lúc anh ép mới nói hai từ Ông xã, nay lại mở miệng hai từ đó, làm anh có chút thú sùng nhọc kinh.

"Ông xã, xong dẫn em đi mua đồ cho cục cưng nhé?" Khuynh Đề vừa nói, vừa liếc nhìn những cô gái xung quanh.

Lãnh Thế Thiên nhìn theo tầm mắt Khuynh Đề, thấy ba bốn cô gái đang nhìn hai người, trong đó có một cô thấy anh liền chớp mí, giả vờ then thùng. Môi mỏng anh nhếch lên, đã xem như hiểu vấn đề.

"Được." Lãnh Thế Thiên buồn cười, xoa đầu cô, bảo ăn tiếp.

Mà những cô gái xung quanh, nghe mua đồ cho cục cưng tim như tan vỡ. Vợ Lãnh Thế Thiên anh đã có thai, nếu tin tức này lan truyền, ngày mai sẽ là tin hot nhất trên báo a.

Ngồi vào trong xe khá lâu, Lãnh Thế Thiên nhớ đến lời khi tối cô nói, liền vờ trêu ghẹo "Giờ đi mua đồ cho cục cưng?"

Khuynh Đề nhìn Lãnh Thế Thiên, ba giây sau mới ý thức lại lời nói khi tối của mình, ngại ngùng cuối đầu xuống "Em... bây giờ không muốn đi nữa."

"Tại sao?" Lãnh Thế Thiên cảm giác trêu ghẹo cô rất là vui.

Hai má của Khuynh Đề vì nói dối mà ửng hồng, đôi mi đẹp rũ xuống "Tại..... Trời khuya rồi, không còn sớm nữa, về nhà thôi."

"Chỉ như vậy?" Lãnh Thế Thiên đang cố gắng kiềm nén để không phải bật cười.

"Vâng." Khuynh Đề ngược nhìn Lãnh Thế Thiên gật đầu, đôi mắt trong veo mở to vô hại.

Lãnh Thế Thiên cũng nhìn Khuynh Đề, khuôn mặt đẹp trai dưới ánh đèn đường chiếu vào càng làm nên nét ma mị của anh rõ ràng. Cô cảm giác lúc này, nuốt nước miếng cũng khó khăn a.

"Nhưng... anh ngủ được đâu đây.... Có mùi dấm chua." Lãnh Thế Thiên nhếch miệng cười có trêu ghẹo, cũng là lời thật lòng.

Khuynh Đề nhú mi, khó hiểu. Liền ngửi ngửi xung quanh không khí trong xe, rồi lại trên người mình, chỉ có mùi của nước hoa mắc tiền Chanel, cô lắc đầu "Đâu có mùi dấm chua đâu a?"

Lãnh Thế Thiên anh bật cười lớn, đúng là Khuynh Đề vợ anh, rất ngây thơ trong sáng, đôi mắt lại vô hại đến làm anh muốn đề ra hung hăng bắt nạt. Anh xoa đầu cô bảo không có gì, anh không muốn bắt quả tang cô ghen tuông, anh sẽ giữ kín vào lòng, xem như là một niềm hạnh phúc nho nhỏ riêng anh.

Khuynh Đề chu mỏ muốn hỏi anh tại sao cười, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười anh, tim cô đập mạnh liên hồi. Đây là lần đầu thấy anh cười đến thoải mái như vậy, cô như u mê vì nụ cười của anh. Đồng điệu lún sâu, mây rậm nghiêm chỉnh giãn ra, lúc này nhìn anh rất khác với một Lãnh Thế Thiên lạnh lùng, cao ngạo kia.

"Bà xã, về nhà thôi." Lãnh Thế Thiên ôn nhu hôn lên trán Khuynh Đề một cái, khởi động xe rồi đi.

"Không mua đồ cho cục cưng?" Khuynh Đề vui mừng, không phải cô không muốn mua cho cục cưng trong bụng, mà chỉ là còn quá sớm, dù sao cô cũng chỉ muốn đối phó với những phụ nữ trong nhà hàng khi này a.

Lãnh Thế Thiên gật đầu, khoe miệng vẫn nâng lên đường cong đẹp "Ừ."

Mà ngày hôm sau Lưu Tử Quỳnh đến thăm, mua rất nhiều quần áo đồ dùng cho cục cưng trong bụng Khuynh Đề, có cả nam lẫn nữ, làm Khuynh Đề kinh sợ một phen.

Chương 28

Lãnh hội là hắc bang lớn nhất ở thành phố A, trú ngụ trên tòa biệt thự cô lập trên núi Cẩn Văn. Trong thế giới ngầm không ai không biết đến Lãnh hội, mà lão đại là Lãnh Thế Thiên, còn có cả hai tay trợ thủ đắc lực là Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành, làm mưa làm gió trong xã hội đen này.

Mà Nghiêm Hạo là cánh tay phải đắc lực nhất của Lãnh Thế Thiên. Nói đến Nghiêm Hạo không ai không rung mình trước cái tên của anh, nổi tiếng là ông hoàng trong giới khách sạn nhà hàng, là người đàn ông độc thân hoàng kim. Trong giới hắc đạo, anh ngang tàn máu lạnh, chưa từng cho người khác cơ hội khi làm sai, một phát súng, chấm dứt tất cả.

Nghiêm Hạo không giống như Lãnh Thế Thiên. Nếu Lãnh Thế Thiên luôn núp sau chỉ đạo, thì Nghiêm Hạo luôn là người xuất hiện ở các ‘cuộc chơi’ mà Lãnh Thế Thiên chỉ đạo. Các công ty lớn béo bở muốn đối đầu với Lãnh thị, phải qua cuộc ‘chào hỏi’ thân mật từ Nghiêm Hạo anh. Nghiêm Hạo rất trọng tình bạn giữa Lãnh Thế Thiên và Tần Vũ Thành, bộ ba anh đã từ nhỏ khấn khít bên nhau, cho đến ngày hôm nay, cả ba bên gia đình cũng không xa lạ gì nhau, rất thường lui tới gặp mặt, chuyện trò.

Còn đối với phụ nữ, Lãnh Thế Thiên chán ghét đến tận xương tủy (trước khi gặp Đề ti a), thì Nghiêm Hạo anh cũng chỉ xem phụ nữ như công cụ phát tiết khi cần, còn Tần Vũ Thành số đào hoa, nên thay bạn gái như thay áo mặc.

Chiếc xe Lambogrini đen dừng trước cổng Lãnh hội, sau đó liền có một ảnh vệ gác cổng, chạy ra cuối đầu chào, liền ngồi vào xe lái đi vào bãi đậu.

Đôi chân dài thẳng tắp bước vào phòng chính của Lãnh hội, bên trên người bộ vest xám tro, đường chỉ may tinh tế, đôi mắt sắc bén nhọn như dao, mày kiếm lạnh nhạt, hơi thở tỏa ra mùi vị chết chóc, những bước chân anh đi, điều làm những ảnh vệ trong Lãnh hội vừa cung kính vừa lạnh sống lưng, đó là Nghiêm Hạo.

Sau chiếc bàn chạm khắc hình long phụng cầu kỳ, Lãnh Thế Thiên ngồi trên ghế sô-pha thư giãn, nhắm nghiền mắt như đang suy nghĩ điều gì đó, thân thể anh điều thả lỏng tuyệt đối.

Nghiêm Hạo bước đến, ngồi đối diện anh, nhếch miệng cười, đem một bộ hồ sơ mật, đưa trước mặt Lãnh Thế Thiên.

Lãnh Thế Thiên từ lúc nghe tiếng động cơ xe của Nghiêm Hạo, đã biết anh đến. Thờ ơ không mở mắt, lười biếng mở miệng.

"Nói."

"Cậu đã biết chuyện tập đoàn Gold River rút khỏi dự án Diamond Square?" Nghiêm Hạo, bắt chéo chân, thư thái cầm tách trà ô long thượng hạng từ ảnh vệ đưa tới.

"Ừ?" Lãnh Thế Thiên hít một hơi sâu, mới trả lời "Thành đâu?"

"Cậu ta theo cô đào nổi tiếng Katy sang Pháp ngắm tháp Paris rồi." Nghiêm Hạo nhếch miệng khinh thường.

Nghiêm Hạo chuyển lại chủ đề chính hôm nay anh hẹn Lãnh Thế Thiên tới Lãnh hội.

"Thiên, trả lời cho tớ biết, cậu biết tất cả rồi sao?"

"Ừ, biết."

"Không làm gì sao?"

"Làm gì?" Lãnh Thế Thiên liếc nhìn Nghiêm Hạo, đôi mắt lạnh lẽo không thấy đáy.

"Cậu biết rồi!" Nghiêm Hạo cầm tách trà nhấp môi, động tác thành thục lại toát ra vẻ sát khí ngút trời.

Lãnh Thế Thiên cũng nhận lấy tách trà, nhấp một ngụm, mùi hương ô long nồng nàn vào cổ họng anh, thật dễ chịu "Câu chuyện này chưa đến lúc."

Crystina cô dám gan rút vốn đầu tư dự án, đem nó đầu tư cho những hạng mục khác, lên cả báo chí sẽ không qua lại đầu tư với công ty Lãnh Phong của Lãnh Thế Thiên anh. Dù chịu sự bồi thường lên đến hàng tỷ vạn nhưng vẫn cố chấp khiêu chiến anh.

"Hạo, mai cậu đáp chuyến bay sang Australia đầu tư thêm những hạng mục mới, còn chuyện ở đây, để tớ lo." Lãnh Thế Thiên nghiêm nghị nhìn Nghiêm Hạo.

"Được." Nghiêm Hạo không chần chừ đáp, nhìn vào ánh mắt của Lãnh Thế Thiên thấy sắp có phim vui để coi, lấy gì anh không đồng ý.

Đề tự Lãnh Thế Thiên anh ra tay, có lẽ chuyện này tập đoàn Gold River khó có thể sống rồi, Nghiêm Hạo anh đang rất mong chờ đây.

Ánh mắt tăm tối của Nghiêm Hạo không làm Lãnh Thế Thiên hoảng sợ, mà ngược lại cảm giác được Nghiêm Hạo sắp bày trò nữa rồi. Lãnh Thế Thiên nhú mày "Cậu đến chỉ để hỏi chuyện này?"

"Không, còn một chuyện." Nghiêm Hạo nhướn mi, cười gian trá.

"Chuyện buồn thuốc bên Đại Lão Hoàng, cậu hãy để tớ ra tay."

Lãnh Thế Thiên không ngạc nhiên với ý trong lời nói của Nghiêm Hạo, nhú mi "Đại Bản Lục?"

"Bingo." Nghiêm Hạo khoái trá, ra hiệu đoán chính xác.

Lãnh Thế Thiên lắc đầu "Không được, Đại Bản Lục không thể khi dễ được, trừ khi cậu nắm được điểm yếu của hắn."

"Thiên, cậu xem Nghiêm Hạo này là ai?" Nghiêm Hạo anh, trước khi làm việc gì rất chắc chắn 100% thành công trong đầu.

"Nhưng.... haiz, tùy cậu, làm sạch sẽ, đừng để tớ phải nhúng tay vào." Lãnh Thế Thiên phát tay đồng ý.

Đại Lão Hoàng không phải là băng đảng nhỏ, tương đối có tiếng tăm ở thành phố A. Đại Lão Hoàng được Đại Bản Lục lãnh đạo hơn tám năm, cũng được có chỗ đứng riêng. Lãnh hội và Đại Lão Hoàng chưa từng xích mích, nhưng gần một tuần nay đã trở thành đối thủ, người Đại Lão Hoàng đã chiếm mất rất nhiều quán bar, nhà hàng của Lãnh hội đang để ý, là người của Lãnh hội, Nghiêm Hạo anh đã để tại Đại Lão Hoàng tung hoành khá lâu rồi, giờ là lúc anh dọn dẹp lại.

"À, còn một chuyện tớ khá tò mò, chị dâu có biết cậu là người của hắc bang?" Ánh mắt Nghiêm Hạo lóe ngang tia mong chờ, rồi biến mất.

Lãnh Thế Thiên im lặng, nhìn bầu trời ngoài cánh cửa sổ đen, dăm chiêu vài giây. Lãnh Thế Thiên anh cũng đã từng suy nghĩ đến chuyện này, Khuynh Đề cô đơn thuần xinh đẹp, sẽ phản ứng ra sao khi biết anh là người của hắc bang? Trên tay anh không biết bao nhiêu lần cầm súng đạn giết người, mùi máu tanh tươi luôn ẩn hiện người anh, làm anh cảm giác mình thật hèn mọn khi có được cô.

"Không."

"Thế cậu muốn giấu cả đời?" Nghiêm Hạo gian trá, càn tận công người đàn ông từng được mệnh danh 'thủ trình như ngọc' này.

"Chuyện tớ, không quan tâm cậu lo. Im miệng và rút khỏi tầm mắt của tớ." Lãnh Thế Thiên khó chịu, liếc nhìn Nghiêm Hạo như muốn băm thành trăm mảnh.

Nghiêm Hạo bật cười, giờ hai tay như đang đầu hàng "Được, được. Tớ đi là được."

"Tạm biệt."

Tiếng cửa phòng đóng lại, Lãnh Thế Thiên mệt mỏi, suy nghĩ lại việc Nghiêm Hạo đã hỏi lúc nãy. Không phải anh không muốn cho Khuynh Đề biết anh là người của hắc bang, nhưng nếu cô biết được, kính sợ anh rồi lại bỏ anh đi, trái tim anh sẽ không chịu nổi, anh chỉ biết cách thờ dài, mong chờ ngày đó dừng đến.

Đến tận 10 giờ đêm, Lãnh Thế Thiên về biệt thự. Anh nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng, sợ Khuynh Đề cô thức giấc. Trên chiếc giường king size, cô đang ngủ rất yên giấc, làm lòng anh có chút thả lỏng. Giờ anh mới hiểu được, dù có bao nhiêu mệt mỏi, chỉ nhìn thấy được cô điều tan biến hết.

Ngồi vào đầu giường, anh vuốt ve khuôn mặt cô khi ngủ say, ánh sáng đèn ngủ chiếu vào khuôn mặt cô, càng làm mê người. Đôi môi xinh đẹp đỏ mọng, má thanh tú, đôi má vì nhạy cảm còn ửng hồng, đều làm anh yêu lấy không thôi.

"Khuynh Đề... anh phải làm sao đây?" Lãnh Thế Thiên nhỏ giọng, đôi mắt nhu tình có chút đau xót luôn nhìn Khuynh Đề.

Cảm giác nhột nhột trên má, đôi mi Khuynh Đề run run, trở mình tỉnh giấc, đôi mắt trong veo từ từ mở to, trước mặt là người đàn ông cô yêu thương, hơi kinh ngạc ngồi dậy "Thế Thiên, anh về khi nào?"

Trong mơ Khuynh Đề thấy Lãnh Thế Thiên đang chạm vào má cô, đôi mắt u sầu chưa từng thấy, làm cô đau lòng, chợt tỉnh giấc, trước mặt cô là anh, có lẽ là thật không phải mơ, cô nhìn anh, trong mắt anh có tia u sầu rồi lóe biến mất, làm cô thấp thỏm không yên.

"Anh mới về." Lãnh Thế Thiên vén tóc còn vương trên mặt của cô. Mái tóc đen xoăn lộn giờ đã rối bời, thêm chiếc áo ngủ hồ hững trước tầm mắt anh, làm anh khó khăn nuốt nước bọt.

Khuynh Đề ngủ được trên người anh có mùi rượu, nhú mi tâm "Anh uống rượu?"

"Ừ, có một chút." Lúc tối Lãnh Thế Thiên anh có đi tiếp khách hàng, uống một chút rượu xem như có lệ.

Khuynh Đề gật đầu, bàn tay muốn cời áo khoác còn trên người Lãnh Thế Thiên anh ra, thì đã bị hai bàn tay nắm chặt cổ tay cô "Khuynh Đề..."

"Vâng?" Khuyhnh Đề mở to đôi mắt sáng.

Lãnh Thế Thiên gục đầu vào hõm vai cô, giọng nói khàn đặc "Khuyhnh Đề...Khuyhnh Đề...không được rời xa anh."

Khuyhnh Đề không hiểu chuyện gì đã xảy ra với anh, nhưng nhìn anh lúc này làm cô rất đau lòng, hai tay đã được thả lỏng, ôm lấy người anh "Vâng, em sẽ ở mãi bên anh."

"Thật?" Tim Lãnh Thế Thiên anh đập nhanh một nhịp.

"Vâng." Khuyhnh Đề gật đầu kiên định.

Năm giây, trong năm giây Lãnh Thế Thiên và Khuyhnh Đề im lặng, không ai nói ai một câu.

Lãnh Thế Thiên từ từ ngược đầu lên nhìn Khuyhnh Đề thấy cô đang mỉm cười ánh mắt yêu thương nhìn anh, đôi môi cô như mấp máy mời gọi. Thân thể anh như nóng lên vì nụ cười của cô, cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Nhẹ nhàng, anh đặt môi mình ấn dẫu vào môi cô, từ từ chỉ là những động tác nhẹ, sang đến bá đạo tham luyến càng ngày càng sâu, làm cô không theo kịp tiết tấu của anh.

Lãnh Thế Thiên ôm Khuyhnh Đề ngã xuống giường, đôi môi vẫn chưa rời nhau, trong màn đêm yên tĩnh, nồng nặc mùi ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Crystina nhàn nhã ngồi trong phòng làm việc, ngón tay thon dài sờ lên một bức hình đã được ghép vào khung ảnh.

Trong bức hình là người thanh niên trạc 20 tuổi, đang chăm chú vào quyển sách cầm trên tay, dưới ánh nắng toát ra vẻ đẹp trai bức người, đôi mày đen lạnh nhạt, ánh mắt cương nghị, môi mỏng khẽ dãn ra, yêu nghiệt.

Đôi mắt Crystina có tia đau đớn, cũng có tia yêu thương, người trong bức hình là Lãnh Thế Thiên, người cô yêu đến hận.

"Thiên...Sao lại đối xử với em như vậy?" Giọng Crystina cố nén đau thương.

Crystina cô cũng không bao giờ muốn đến tình trạng như thù địch với Lãnh Thế Thiên, nhưng là sự tôn nghiêm cô không cho phép mình lùi bước nữa. Anh đã từng nói vì Khuyhnh Đề cô ta, có thể trở bạn thành thù với cô, vậy cô còn mong chờ gì thêm nữa.

Crystina cô sẽ phá nát cái hạnh phúc cô chưa từng có đó, nếu cô không có, thì đừng mong Khuyhnh Đề cô ta sẽ được thêm một ngày nào nữa.

Tiếng cửa phòng bật mở, nghe tiếng bước chân ngày càng lại gần mình, Crystina vừa xoay đầu lại đã ăn một cái tát thật mạnh vào má.

Crystina hốt hoảng mở to mắt, bàn tay còn ôm lấy bên mặt bị tát, đôi môi lắp bắp "Daddy?"

Mark Jones hùng hục sự rõ tức giận trên khuôn mặt, bàn tay nắm lấy văn bản ném lên bàn.

"Crystina, đây là thành quả của con sao? Đây là sự việc con muốn khi nhậm lại chức vụ giám đốc sao?"

Mark Jones không tin được đứa con gái ông yêu thương hết mực này nữa, cô làm sao có thể chỉ vì một thằng đàn ông không yêu mình, mà phá nát cả sự nghiệp ông tốn công gây dựng đến như vậy.

Mark ông tin tưởng cô, nên mới chấp nhận điều kiện cô mua vé cho ông đi du lịch vài ngày nghỉ dưỡng, nhưng không ngờ chỉ vốn vẹn một tuần, tất cả điều thay đổi.

"Daddy, con không hiểu?" Crystina nhìn cha mình khó hiểu.

"Muốn hiểu? con xem văn bản đi là hiểu." Mark ông mệt mỏi, xoa hai bên nguyệt thái dương.

Crystina cảm giác có gì đó không ổn, liền cầm lấy văn bản mở ra đọc. Càng đọc đôi tay cô càng run rẩy, mặt trắng bệch.

Công ty Lãnh Phong đầu giả thành công được các hạng mục đầu giả lớn ở Australia, vươn lên vị trí đầu bảng năm năm liền. Công ty Gold River thất bại về với tay trắng, cổ phiếu vì thế sụt giảm thảm hại, các nhà đầu tư đang gấp rút rời khỏi dự án Jewelry Tower, chuyển sang đầu tư cho Diamond Square. Tồn thất 2 tỷ USD, quả là con số chẳng nhỏ.

Không đúng, đây không phải là kết quả cô muốn, đây là sai sự thật. Kết quả cô muốn là Lãnh thị phải phá sản, Lãnh Thế Thiên anh phải quỳ dưới chân cô xin tha thứ, không phải là công ty cô. Đầu óc cô như quay cuồng, rối loạn.

Crystina mím chặt môi, như muốn bật máu, khuôn mặt cô bây giờ tái nhợt.

Mark ông thờ dài, thật lâu lúc sau mới một lần lên tiếng "Crystina, con không bao giờ đầu lại được Lãnh Thế Thiên đâu."

Cổ phiếu công ty Gold River của ông đã rớt giá thảm hại, chưa từng rớt như vậy trong bao nhiêu năm ông lập nghiệp. Không đến mức phá sản, nhưng tồn thất không thể gọi là nhỏ, sẽ cần thời gian dài để khôi phục lại như bây giờ.

Mark ông cũng muốn coi đây là bài học cho Crystina, cô còn quá non nớt trên thương trường nhiều cạm bẫy này. Một phần lỗi cũng là của ông, do sợ xuất không nói cho Crystina biết Lãnh Thế Thiên trong giới kinh doanh là người nguy hiểm như thế nào, anh ta khôn ngoan, xảo trá, nước cờ của đối thủ anh ta điều biết rõ, là một người không thể xem thường. Đến ông lẫn lộn trên thương trường hơn 20 năm cũng chưa từng là đối thủ của anh ta, một con người thật đáng sợ.

Crystina nắm chặt văn bản như muốn xé nát nó ra làm hai, cô chưa từng nghĩ chỉ là rút vốn đầu tư, lại có thể xảy ra chuyện lớn, cả tiền đền bù hợp đồng. Cô bây giờ cảm giác mình thật ngốc ngếch, vì sự yêu hận mà làm mờ mắt, quên mất đi Lãnh Thế Thiên anh là ai.

Sự thù hận trong lòng Crystina nhen nhóm càng ngày càng mãnh liệt.

Buổi chiều chủ nhật, Khuynh Đề cùng Trình Ngải Lệ bước vào trung tâm thương mại sầm uất nhất thành phố A mua sắm.

Trình Ngải Lệ vì bước vào cuối kỳ học nên rất bận, chỉ có chủ nhật là dễ thở hơn một chút, cô và Khuynh Đề từ lúc hôn lễ diễn ra đến giờ số lần gặp đếm trên đầu ngón tay, cô không phủ nhận rằng mình rất nhớ Khuynh Đề. 4 năm không phải là thời gian ít ỏi gì, cô đã quen 4 năm trời có Khuynh Đề làm bạn, nay lại mất đi, thật là buồn a.

Trình Ngải Lệ câu cổ Khuynh Đề bước đi, ngửi được hương thơm từ người Khuynh Đề, cả thân hình ngày càng có da thịt của cô, bĩu môi "Xem ra Lãnh Thế Thiên anh ta chăm cậu rất tốt đi?"

Khuynh Đề mỉm cười, gạt đầu phụ họa "Rất tốt."

Hừ, Trình Ngải Lệ nhướn mi tâm, cô đang xem gì đây, vợ chồng khá đồng lòng a. Nhưng lòng cô rất nhẹ nhõm, xem ra Khuynh Đề cô rất hạnh phúc.

"Tất nhiên là phải như vậy, nếu chỉ cần tồn thương cậu, dù là một ngón tay thôi, Trình tiểu thư này sẽ đến gặp anh ta tính sổ." Trình Ngải Lệ hùng hổ tuyên bố.

"Được, được, Ngải Lệ tớ biết cậu rất lo lắng cho tớ." Khuynh Đề lắc đầu, cười khổ.

Trong lòng Khuynh Đề rất ấm áp, trở lại sống một kiếp này thật là tốt, có gia đình, có người yêu thương, lại có thêm một người bạn thân rất thân, cô cũng chẳng cần gì thêm nữa đâu a.

Trình Ngải Lệ cảm giác không khí trở nên ngọt ngào, đánh trống lãng "Vào trong thôi, hôm nay cậu khao thì tiểu thư đây cũng không ngại tiêu sài tiền nhiều một chút đâu a."

Khuynh Đề cười tươi, cùng Trình Ngải Lệ bước vào cửa hàng quần áo. Lãnh Thế Thiên anh có làm cho cô một thẻ vàng, nhưng cô chưa từng đụng đến, chắc có lẽ đây là dịp sai nó rồi. Cô không biết trong thẻ bao nhiêu tiền, nhưng Lãnh Thế Thiên anh đã nói cứ dùng thoải mái, càng làm cô chắc chắn là rất nhiều tiền a.

Trình Ngải Lệ chưa từng nể mặt, gặp nào ưng ý là lấy liền, đến khi tính tiền làm Khuynh Đề choáng váng, có cần nhiều đến vậy không, tốn cả mấy trăm vạn. Lúc cô rút thẻ đưa cho nhân viên tính tiền, thì mặt bọn họ đều sáng lên, bất ngờ rồi chuyển sang cười toe toét, cả Trình Ngải Lệ cũng phải kinh ngạc vài giây, còn cô thì hoàn toàn khó hiểu nhìn họ.

Lúc bước khỏi cửa hàng, Trình Ngải Lệ liền kéo cô vào một góc, đôi mắt còn chưa tin được nhìn Khuynh Đề.

"Thẻ này là anh ta đưa cho cậu?"

Khuynh Đề gạt đầu "Ừm"

Trình Ngải Lệ cảm giác ghen tị "Cậu có biết thẻ này giá trị ra sao không?"

"Không biết." Khuynh Đề lắc đầu, làm sao cô biết được a, Lãnh Thế Thiên anh đưa thì cô nhận thôi, dù sao cũng đã là vợ chồng.

"Trời ơi, cậu đúng là đồ ngốc. Thẻ này dành cho những người giàu có đến mức độ một trên một triệu người, trên thế giới chỉ có 10 chiếc thẻ kim cương này thôi, 10 chiếc thôi đó, mà anh ta lại đưa cho cậu, vậy có nghĩa cậu là người giàu có của người giàu có rồi." Trình Ngải Lệ cảm thán.

Đây là chiếc thẻ Trình Ngải Lệ cô đọc được trên mạng, chỉ nhìn sơ ngang cũng biết được giá trị của nó ra sao, tài sản phải trên mười con số mới được đăng ký thành viên VIP. Được quyền hạn sử dụng dịch vụ cao cấp ở sân bay, khách sạn, nhà hàng, cả những trung tâm lớn, cô còn biết được có cả một đại gia bắt một cửa hàng nổi tiếng đóng cửa chỉ để được mua sắm một mình. Nhưng điều kiện sử dụng thẻ kim cương này, cần phải chứng minh được mức chi tiêu phải trên 6 con số một năm, nói đơn giản hơn là phải sử dụng trên 300 ngàn USD.

Khuynh Đề nghe đến đây, đôi tay cầm chiếc thẻ run rẩy, không tin nổi, thì ra đây là lý do những nhân viên bán hàng lúc nãy rất niềm nở cười với cô. Cô biết Lãnh Thế Thiên anh rất giàu, nhưng không ngờ quá sức tưởng tượng của cô a.

Cảm giác cô hòng nuốt nước bọt không thông, Khuynh Đề khó tưởng tượng được mình đang cầm trong tay là một khối tài sản mà cả đời ước cũng chưa có được, đầu óc cô như ù đi, càng nắm chặt chiếc thẻ, cô nhét nó lại vào túi, nắm tay Trình Ngải Lệ.

"Ngải Lệ, mình về thôi." Khuynh Đề kéo tay Trình Ngải Lệ đi.

Trong tay Khuynh Đề cô cầm một thứ giá trị lớn như vậy, cô không yên lòng. Khi về đến nhà, gặp anh cô sẽ trả lại, không phải cô không cần, mà thật sự nó quá lớn để cô nhận lấy.

"A, tớ chưa mua sắm xong mà..." Trình Ngải Lệ vì Khuynh Đề kéo đi có chút không muốn.

"Lần sau đi, bây giờ mình không có tâm trạng đi nữa." Khuynh Đề không chần chừ, liền kéo Trình Ngải Lệ lên chiếc taxi đậu sẵn.

Trình Ngải Lệ ngồi vào xe, tức giận nhìn Khuynh Đề "Đề Nhi, tại mình còn chưa đi được một giờ đồng hồ đó, còn biết bao nhiêu thứ muốn làm với cậu mà.. haizz"

"Ngải Lệ, lần sau nhé. Thật sự lúc này nhìn đến chiếc thẻ, mình không sao sử dụng được nữa." Khuynh Đề bối rối.

Trình Ngải Lệ thở dài nhìn Khuynh Đề, cô hiểu rõ Khuynh Đề không dám sai chiếc thẻ này là vì giá trị của nó. Khuynh Đề cô biết là người tiết kiệm, không phung phí, nhưng dù sao đây cũng là của Lãnh Thế Thiên cho Khuynh Đề cô rồi, tại sao lại không nhận chứ.

"Được rồi, lần sau cậu đền gấp đôi lại cho tớ là được." Trình Ngải Lệ bểu môi.

Khuynh Đề phì cười, biết Trình Ngải Lệ hiểu cho mình liền ôm lấy cô, nhõng nhẽo như trẻ con. Trong chiếc taxi luôn vang lên tiếng cười của hai người.

Khuynh Đề chào tạm biệt Trình Ngải Lệ trong taxi, rồi mới bước đến công phụ biệt thự. Xung quanh biệt thự được che lấp bởi rừng thông lớn, giàn hoa cát cánh hai bên đường nở rộ, màu tím mộng mơ dưới ánh nắng đẹp đến vô thường. Khu biệt thự này chỉ dành cho giới nhà giàu, lại ở cách thành phố không xa, nơi đây lại ít người lui tới, làm cho vẻ đẹp nơi đây càng bí ẩn.

Khuynh Đề đang lục lọi chiếc chìa khóa trong túi xách mà không để ý được có hai bóng dáng đã bước gần đến bên cô, là hai người đàn ông mặt bặm trợn, đã theo dõi cô từ lúc bước vào trung tâm mua sắm.

Vừa lúc cô kiểm được chìa khóa là cùng lúc một người đàn ông giờ tay đưa chiếc khăn đã tẩm thuốc mê đến khuôn mặt cô.

Khuynh Đề cảm giác choáng váng đầu óc, ngất đi. Hai người đàn ông liền bế cô đến chiếc xe đen đang đợi sẵn trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Trong màn đêm yên tĩnh, mùi vị hoan ái còn vương chưa dứt, hai thân thể đang ôm lấy nhau trên chiếc giường lớn.

Trên giường Đại Bản Lục mệt mỏi ôm Phương Tình vào lòng, nhắm mắt đợi giấc ngủ tới. Sự vận động kịch liệt làm hắn thỏa mãn, lại được ôm người đẹp trong lòng, nụ cười luôn hiện trên khuôn mặt đã có nét nhăn.

Đại Bản Lục quen được Phương Tình trong một lần vào quán bar, ông nhanh chóng vì sức hút của Phương Tình làm cho mê mẩn, rồi dùng rất nhiều cách để được người đẹp nổi tiếng này bên mình. Cô rất biết thỏa mãn ông trên giường, lại yêu mị cực kỳ, làm ông muốn ở bên cạnh hưởng thụ, không rời nửa bước.

Nhưng vì sự ham vui hưởng thụ của ông, mà Đại Lão Hoàng phải trả một cái giá quá đắt.

Sự vui vẻ của Đại Bản Lục chưa được bao lâu, có tiếng lách cách vang lên một tiếng, cảm giác bên thái dương hắn có gì đó đụng chạm vào, 'tách' cả căn phòng đều sáng đèn.

Trước mặt hắn là hai bóng dáng đàn ông cao lớn, kế bên hắn thêm một người đàn ông tay đang cầm súng chia thẳng vào bên thái dương phải của hắn, mà nhắc cả tên thôi cũng làm hắn sợ hãi.

Hai bóng dáng trước mặt hắn là Lãnh Thế Thiên và Nghiêm Hạo, còn người đang chia súng vào hắn là Tần Vũ Thành, hắn kinh sợ mặt đã trắng bệch.

"Các người..." Đại Bản Lục lắp bắp, muốn cứng họng.

Phương Tinh trở mình vì ánh sáng chói mắt, vừa mở mắt đã kinh sợ hét to lên. Tần Vũ Thành anh ta đang chia súng vào Đại Bản Lục, mà Lãnh Thế Thiên và Nghiêm Hạo vẫn ung dung đứng nhìn, mặt đầy sát khí. Cô không biết họ vào khi nào, mà nơi đây là địa bàn của Đại Lão Hoàng, tại sao ba người họ có thể ung dung vào như thế?

"Này cô em, hét to quá đấy." Tần Vũ Thành khó chịu, xoa xoa lỗ tai mình. Chắc, muốn làm hư cả tai anh.

Phương Tinh vì ánh mắt Tần Vũ Thành như muốn giết cô, lấy tay che miệng mình lại, một mực im lặng.

Lãnh Thế Thiên thờ ơ châm một điếu thuốc, nhả ra làn khói mờ ảo "Đại Bản Lục, tôi cho ông ba giây, nói ra Crystina đang ở đâu. Còn không, ông hiểu mình sẽ xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Thế Thiên anh khi biết tin Khuynh Đề bị hai người đàn ông bắt cóc, đã sợ hãi đến cực độ. Xem camera quan sát trước cổng biệt thự nhà anh, thì biết được là người bên Đại Lão Hoàng, vì ký hiệu hình xăm ở bàn tay phải không lẫn vào đâu được dù cho hai người đàn ông đó có đeo kính. Anh cũng cho người đi dò la trong một ngày, tin tức trả về làm anh phải kinh ngạc vài giây, chính Crystina đã thuê người bên Đại Lão Hoàng bắt cóc Khuynh Đề. Mà bên Đại Bản Lục cũng ghét cay đắng Lãnh hội anh vì đã dứt lấy những mối làm ăn lớn, cả giết hại đàn em bên hắn, tổn thất không nhỏ, nên đã không chần chừ đồng ý điều kiện của Crystina.

Lãnh Thế Thiên anh quá thật sự xem thường Crystina cô, đầu óc cô nghĩ gì anh đã không hiểu được nữa. Nhưng anh rất lo lắng cho Khuynh Đề, cô đang có thai được hơn ba tháng, thân thể lại rất yếu, nếu như có mệnh hệ gì, anh sẽ không tha thứ cho Crystina cô. Từ lúc biết được tin tức, anh liền đi đến địa bàn của Đại Bản Lục ngay tức tốc.

"Một"

Đại Bản Lục chần chừ, nếu ông nói, Lãnh Thế Thiên hắn tha cho ông không? Nhưng ông đang rất hận hắn vì đã cướp mất hết mối làm ăn ông cố công sức giành lấy, trong giới hắc bang ông lại dưới chướng của hắn, Lãnh Thế Thiên hắn ta là cái gai trong mắt của ông đã lâu.

"Hai" Lãnh Thế Thiên thờ ơ không liếc nhìn, nhưng người đã tỏa ra sát khí ngút trời.

Tiếng lách cách vang lên từ cây súng của Tần Vũ Thành, anh chuẩn bị nạp đạn làm Đại Bản Lục nuốt nước miếng không thông.

"Ba"

"Tôi nói!" Đại Bản Lục ông lên tiếng, mặc kệ chuyện gì xảy ra, ông phải giữ mạng mình trước, rồi sau đó tính sổ sao với Lãnh Thế Thiên hắn ta cũng chưa muộn.

"Crystina cô ta đang giữ Khuynh Đề ở biệt thự hoang Cẩn Vân."

Mấy năm trong giới hắc bang, đây là lần nhục nhã nhất của ông, nhưng ông sẽ không để nó xảy ra lần nào nữa, Lãnh Thế Thiên cứ chờ xem, đợi khi kết thúc vụ này, ông sẽ giết anh để rửa nỗi nhục anh mang lại.

"Tốt!" Lãnh Thế Thiên ra hiệu với Tần Vũ Thành và Nghiêm Hạo bước đi.

Bước ra đến cánh cửa nhìn thấy Ân Long và Ân Diệc đợi sẵn, gạt đầu cung kính với Lãnh Thế Thiên, cùng lúc nghe tiếng hét trong phòng vang lên và cả hai tiếng súng ngay sau đó.

Lãnh Thế Thiên nhú mày, nghiêng đầu nhìn vào trong, thấy đến cảnh tượng không thể nói gì hơn nữa, liền lạnh nhạt bước đi.

Trong phòng Đại Bản Lục và Phương Tinh đều đã chết, trên đầu còn có vết súng xuyên đầu, máu thấm ướt cả drap giường, tanh nồng mùi thuốc súng và máu.

Tần Vũ Thành nhận lại súng từ Nghiêm Hạo, bỏ vào túi, khó hiểu nhìn anh "Hạo?"

Nghiêm Hạo biết ý Tần Vũ Thành nói, liền thờ ơ trả lời "Hắn trả lời sau giây thứ ba."

Tần Vũ Thành sững người "Còn cô gái kia?"

"Lỡ tay."

"....."

Lỡ tay? Ai tin đây? Chứ không phải Nghiêm Hạo anh dùng việc tư để làm việc riêng à?

Khi Tần Vũ Thành anh vừa muốn rút súng để lại vào túi, Nghiêm Hạo đã bước đến trước anh, hất lấy súng và nổ súng trước mặt anh, chỉ vòn vẹn trong hai giây. Tần Vũ Thành anh biết Nghiêm Hạo ngang tàn, máu lạnh nhưng không ngờ cả con gái cũng không tha, nhìn ánh mắt lạnh lùng mà vẫn hiện tia khoái trá của Nghiêm Hạo, Tần Vũ Thành bủ môi khinh thường.

Hai người ung dung đuổi theo Lãnh Thế Thiên, dưới chân khắp nơi là xác người, máu chảy lênh láng, đồ đạc xung quanh văng tứ tung, biểu hiện cho việc ở đây vừa có hỗn chiến.

Những ảnh vệ thấy bóng dáng Lãnh Thế Thiên, Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành bước ra từ thang máy, liền cung kính cúi đầu. Ba người ngồi vào chiếc siêu xe màu đen, tăng tốc độ, lướt thẳng vào màn đêm.

Vì cảm giác đau đớn nơi bụng cùng lạnh lẽo, Khuynh Đề tỉnh dậy. Mở đôi mắt to tròn nhìn xung quanh, những vật dụng trong nhà nằm lán lóc, đầy bụi và tơ nhện, hực lên mùi ẩm mốc, không có đèn điện, ánh trăng chiếu vào bóng dáng xinh đẹp quay lưng lại với cô, trên tay còn đang cầm một điều thuốc hút dở.

Khuynh Đề muốn đứng dậy, nhưng cảm giác hai bên tay bị vật gì đó kéo lại, làm ra tiếng động, thì ra cô bị trói cả hai tay bằng dây xích.

"Tỉnh rồi?"

Bóng lưng quay lại, dưới ánh trăng che khuất hiện lên khuôn mặt trắng nõn mờ ảo, thân hình trong bộ vest đi làm ôm bó sát, mái tóc vàng xõa xuống xinh đẹp, khoanh tay trước ngực nhìn Khuynh Đề.

"Crystina?" Khuynh Đề nhỏ giọng kinh sợ dò hỏi.

"Là tôi, Crystina."

Crystina nhẹ nhàng ngồi lên cánh cửa sổ đã bị vỡ, bắt chéo chân, đôi mắt thâm sâu nhìn Khuynh Đề.

"Tại sao tôi lại ở đây?" Khuynh Đề khó khăn trả lời, có lẽ cô đã ngất xỉu quá lâu, lại bị treo hai tay lên cao, nên cảm giác có một nỗi kiệt sức.

Đôi mắt xanh biếc của Crystina ánh lên tia khinh thường, lạnh lùng "Đừng giả vờ nữa, dù cô có giả vờ đáng thương cũng không làm tôi đau lòng như Lãnh Thế Thiên đâu."

"Cô nói gì vậy? Tôi không hiểu?" Đầu óc Khuynh Đề bây giờ là một mớ trống rỗng, khó hiểu nhìn Crystina.

"Khuynh Đề, cô gọi diễn xuất lắm, nên Lãnh Thế Thiên anh mới vì vậy mà say mê cô đúng không?" Crystina cô khinh thường sự đơn thuần nơi Khuynh Đề, điều là sự giả tạo, cô tin chắc như vậy.

Lãnh Thế Thiên anh được mệnh danh ông hoàng độc thân hoàng kim, trước giờ chưa đụng đến nữ sắc, chỉ vì sự xuất hiện của Khuynh Đề cô mà thay đổi tất cả, không phải cô đã dùng nhan sắc của mình quyến rũ Lãnh Thế Thiên sao? Giả vờ đơn thuần, trong sáng để cuốn hút lấy anh ấy sao? Crystina cô luôn kinh tởm kiểu người như vậy.

"Tôi không có, cô đừng nói vậy." Khuynh Đề thờ ỷu, giọng nói có càng ngày càng nhỏ.

Crystina bực tức, bước đến bên Khuynh Đề, bàn tay nắm lấy cổ cô, bóp mạnh.

"Khuynh Đề, cô là kẻ xấu xa, cướp lấy Lãnh Thế Thiên từ tay tôi, lần này tôi sẽ không nhân nhượng nữa."

"Tôi...không...có." Khuynh Đề nhú mồm, đau đớn.

'Bóp'

Crystina vung tay, tán thật mạnh vào khuôn mặt Khuynh Đề, in cả năm ngón tay trên khuôn mặt xinh đẹp.

"Đồ giả tạo." Crystina nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt hùng hực lửa ghen tuông.

Khuynh Đề vì cái tát mạnh của Crystina choáng váng, cả hơi thở cũng yếu dần, miệng cũng tuôn ra máu bên cánh môi. Cô không hiểu Crystina vì sao làm vậy với cô, nhưng thật sự cô không có, cô không có quyến rũ Lãnh Thế Thiên, mà cô thật sự yêu anh ấy.

Bỗng tiếng động mạnh, cùng tiếng súng vang lên làm Crystina bất ngờ, ngừng động tác, đứng dậy.

Một tên mở cánh cửa chạy vào trong phòng Crystina, hét lớn "Cô chủ, chạy đi. Ở bên dưới có rất nhiều tên áo đen cầm súng đang bước lên đây."

Crystina kinh ngạc vài giây "Là ai?"

Tên đó lắc đầu, nhưng hẳn rất nhớ rõ khuôn mặt người đàn ông cầm đầu, là người hay xuất hiện trên TV hẳn hay thấy "Thuộc hạ không rõ, chỉ thấy một người cầm đầu, hẳn rất cao, đôi mắt rất sắc lạnh, rất anh tuấn."

Tâm Crystina nhói lên, có phải hắn đang diễn tả Lãnh Thế Thiên không? Anh đã tìm tới đây rồi ư? Vì cô ta anh có thể đi tìm ngay phút chốc vậy sao? Nhưng dù anh có tìm tới rồi thì cô cũng sẽ không để anh có cơ hội bên Khuynh Đề một lần nào nữa.

"Mở khóa cho cô ta."

Lòng Crystina thấp thỏm lo sợ, nhưng sự hận thù cô càng chiếm lấy lý trí cô nhiều hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Lãnh Thế Thiên cùng Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành nhanh nhẹn bước lên lầu của khu biệt thự Cẩn Vân.

Căn biệt thự hoang này của một đại gia giàu có, nhưng lại bị phá sản vì cờ bạc, rượu chè đàn điểm. Chính Lãnh Thế Thiên anh 3 năm trước đã thu mua lại công ty vị đại gia này với giá rẻ mạt, đến nỗi hắn uất tức mà thất cổ chết đi, căn biệt thự của hắn cũng bỏ hoang.

Mỗi ngõ ngách trong biệt thự Lãnh Thế Thiên đều mở kiểm tra, không bỏ sót, đến cả tầng thứ 4 cũng không thấy bóng dáng Khuynh Đề đâu, lòng Lãnh Thế Thiên đã nóng như lửa đốt.

Lãnh Thế Thiên nghiêng răng, mắt bình tĩnh siết chặt cây súng trong tay "Mẹ nó!"

Crystina cô ta đã dẫn Khuynh Đề trốn đi rồi sao? Tại sao anh tìm cả ngõ ngách biệt thự này lại không thấy tăm hơi đâu. Chính là anh sai lầm, khi lại không nghĩ Crystina lại hận mình và Khuynh Đề đến như vậy, lại không ngờ cô có thể ngay chỗ của anh là cướp người.

Tần Vũ Thành cùng Nghiêm Hạo cũng thấp thỏm không yên trong lòng. Ánh mắt Tần Vũ Thành nhìn xung quanh kiểm tra, khi nhìn đến khóa xích ngay cạnh cửa sổ, anh lại cầm lên, còn hơi ẩm, lại rời tầm mắt, nhíu mi tâm khi nhìn xuống nền đất có vài giọt máu chưa khô.

Tần Vũ Thành liền bước theo nhìn, nguyên đoạn đường từ căn phòng tầng 4 lên sân thượng cứ cách hai ba bước chân lại thấy một vài giọt máu nhỏ.

"Thiên, Hạo." Tần Vũ Thành lên tiếng, chỉ tay xuống nền đất có máu "Máu này không giống bình thường, lại chưa khô, có lẽ mới vừa có người ở đây, lên sân thượng xem thử ra sao."

Lãnh Thế Thiên cùng Nghiêm Hạo nghe được Tần Vũ Thành nói như vậy, hiểu ý cùng nhau một mạch chạy lên sân thượng. Tần Vũ Thành một giây sau mới định hình được, cũng gấp rút chạy theo, trong miệng không khỏi lầm bầm mắng nhỏ hai người bạn thân của mình 'không một tiếng cảm ơn'.

Bước chân của Lãnh Thế Thiên càng ngày càng nặng nề, mỗi từng bước chân của anh dần dần hiện lên bóng dáng của Khuynh Đề yếu ớt đang đứng không vững, kế bên là Crystina lạnh lùng ôm siết lấy cô, Crystina trên tay còn có một con dao kề ngay cổ Khuynh Đề.

Mặt Lãnh Thế Thiên trầm xuống, bàn tay đã nắm lại thành nắm đấm, Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành bất ngờ vài giây, sau đó chuyển lại khuôn mặt u tối lạnh lẽo.

Khi ánh mắt Lãnh Thế Thiên nhìn đến dưới chân Khuynh Đề là một mảng máu, bên chân phải máu từ trên chảy xuống dưới chân làm anh cực kỳ hoảng sợ, trong phút giây đó anh hiểu đã có chuyện chẳng lành đến với người vợ nhỏ của anh.

Lãnh Thế Thiên không làm chủ được đôi chân mình, cứ thế muốn chạy đến cứu lấy Khuynh Đề, cùng lúc Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành nắm lấy tay anh lại, không nhìn anh nhưng giọng Nghiêm Hạo nói có răng đe "Tớ biết cậu bây giờ rất tức giận, nhưng bình tĩnh lại đi, trên tay cô ta còn con dao."

Lãnh Thế Thiên bình tĩnh trở lại, im lặng nhìn Crystina như muốn xé nát cô ra, đôi mắt dần trở nên lạnh như sắt đá, xung quanh tản ra khí thế muốn giết người. Nghiêm Hạo cùng Tần Vũ Thành cũng phải lạnh sống lưng một phen.

Crystina cô đã hết đường chạy trốn, thuốc hạ đã bị bắn giết hết, chỉ còn lại mình cô, muốn trốn thoát nhưng xung quanh khu biệt thự Cẩn Vân này, Lãnh Thế Thiên đã bao vây, cô bây giờ như con cá mắc cạn, chỉ còn lấy Khuynh Đề ra làm con tin.

"Đứng yên, nếu tới gần tôi sẽ giết cô ta." Crystina hét lớn, con dao trên tay càng gần vào cổ Khuynh Đề.

Còn Khuynh Đề cô đã vào trạng thái mê man, nửa hư nửa thực. Cô không biết tại sao bụng đang rất đau, cứ âm ỉ nhói, cảm giác choáng váng, đứng không vững nữa. Thân thể cô bây giờ không còn một tí sức lực, mặc cho Crystina kề dao vào cổ.

"Thiên..." Khuynh Đề cảm giác được Lãnh Thế Thiên đang ở gần mình, đưa bàn tay ra, như muốn Lãnh Thế Thiên cứu lấy. Đôi mắt cô bây giờ có một tầng nước mắt, giọng nói có chút mệt mỏi.

"Im miệng!." Crystina vung dao ngăn Khuyhnh Đe lại, hiện lên một đường rạch dài, máu cũng bắt đầu chảy.

"A..." Khuyhnh Đe rút bàn tay lại, mi tâm nhăn lại đau đớn.

Lãnh Thế Thiên nhìn đến Khuyhnh Đe ôm lấy đôi tay mình, khuôn mặt trắng bệch, thì giờ đã không chịu nổi nữa, trái tim anh như bị khứa từng đoạn, rỉ máu. Không kịp cho Nghiêh Hạo và Tần Vũ Thành can ngăn, đôi chân dài liền chạy đến cứu lấy Khuyhnh Đe.

"Đừng, Thiên!" Nghiêh Hạo và Tần Vũ Thành xông lên muốn ngăn Lãnh Thế Thiên lại.

Crystina vì Lãnh Thế Thiên không nghe lời mình, cứ như ác quỷ từ địa ngục xông đến, xung quanh dường như lạnh lẽo, cái lạnh của mùa đông cũng không bằng. Bàn tay cô cầm lấy con dao run rẩy, liền kề lên cổ Khuyhnh Đe, hết to.

"Đứng lại."

"Anh không hiểu tôi đang nói gì sao? Tôi kêu anh đứng lại!"

"Nếu bước tới nữa, tôi sẽ cắt cổ cô ta."

Lãnh Thế Thiên như không nghe thấy, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn Crystina, như muốn bấm cô ra thành trăm mảnh. Anh bây giờ, không cần ai can ngăn nữa, lí trí anh đã mất vì Khuyhnh Đe cô bị thương. Đôi chân càng ngày càng tiến gần Crystina.

Cảm giác có tiếng bước chân thật gần, ngược đôi mắt mờ ảo nhìn, chỉ là một bóng dáng mờ, nhưng mùi hương riêng biệt làm cô biết được là Lãnh Thế Thiên.

"Thế Thiên..." Khuyhnh Đe cố gắng nói giọng thật lớn, bàn tay cô muốn đẩy bàn tay Crystina ra chạy đến bên Lãnh Thế Thiên.

Còn Lãnh Thế Thiên vì nghe được giọng Khuyhnh Đe, lòng càng bức rức không yên, giọng cô có một nỗi, yếu ớt, dù giọng cô nói nhỏ, nhưng là tai anh rất thính nên có thể nghe được cô có bao nhiêu sự mong mỏi đối với anh.

"Mẹ nó, cô im miệng lại cho tôi." Crystina mất bình tĩnh khi bước chân Lãnh Thế Thiên ngày càng gần mình, bàn tay không ý thức được, liền cầm dao làm ra động tác như chuẩn bị cắt cổ Khuyhnh Đe.

Khuyhnh Đe cảm giác cổ mình bắt đầu đau đớn, mím môi, nhắm mắt lại như muốn chịu trận. Trong đầu cô liền hiện ra ranh giới sống và chết, hai bên đường đối lập, một trắng một đen, có phải biểu hiện cô đã đến lúc đi rồi không?

Nếu Khuyhnh Đe cô chết đi, cục cưng cô sẽ không được ra đời, cô sẽ để lại Lãnh Thế Thiên một mình. Lúc đó anh chắc chắn sẽ đau buồn phải không? Cả ba mẹ Lãnh, cả bà ngoại của cô, người bạn thân nhất của cô nữa. Ông trời cho cô mạng sống một lần nữa, bây giờ lại phải chết đi khi đã tìm được hạnh phúc sao? Kiếp trước Khuyhnh Đe cô, cô đơn một mình, chết đi cô sẽ không phiền hà nuối tiếc gì. Nhưng sống lại một kiếp nữa, cô đã có gia đình, có người thân yêu thương, có người đàn ông đã tưởng chừng như không với tới được nay lại có được, có cả tình yêu của anh dành cho cô, nay có cả sự kết tinh từ tình yêu của cô và anh, cô bỏ cuộc như vậy sao? Chấp nhận sao?

Bàn tay Khuyhnh Đe nắm chặt, liền vùng cao nắm chặt đầu dao đang cứa vào cổ mình, bóp mạnh. Bóp thật mạnh, bàn tay cô chảy đầy máu tươi của chính mình.

Đúng vậy, cô không thể chịu trận mà chết được, nếu chết cô cũng phải chiến đấu đến cùng, dù một tia sống mỏng manh cũng được. Cô muốn được sống để cùng bên Lãnh Thế Thiên đến cả đời này, muốn được mình sinh cho anh một đội bóng, muốn được nói với anh mỗi ngày rằng cô yêu anh rất nhiều, cô còn rất nhiều điều muốn làm cùng anh, cô sẽ không để mình chết dễ dàng như vậy.

Khuyhnh Đe dùng hết sức lực hất mạnh con dao trên tay Crystina, làm cô ta loạn choạng không đứng vững vừa kinh ngạc, không tin vào mắt mình được. Một con nhỏ yếu ớt, cộng thêm Crystina cô đã cho cô ta uống một liều thuốc phá thai cực mạnh, làm sao có thể cản con dao của cô được?

Khuyhnh Đe để ý lúc Crystina đang loạn choạng không để ý, liền lùi sau vài ba bước, té ngã.

Cùng lúc một bàn tay liền ôm Khuyhnh Đe cô vào lòng, lồng ngực vững chắc, to lớn cùng mùi hương nước hoa phả mạnh quyền rũ làm Khuyhnh Đe cô run rẩy, dùng sức lực cuối cùng, ôm chầm lấy thân hình đó, nước mắt tuông rơi.

"Thiên... Thiên..." Khuyhnh Đe áp đầu mình vào lồng ngực Lãnh Thế Thiên run rẩy.

"Không sao, không sao rồi. Anh ở đây." Lãnh Thế Thiên ôm Khuyhnh Đe thật chặt, sợ buông tay cô lại biến mất. Chỉ mới hai ngày không gặp cô, anh cảm giác cô hốc hác đi trông thấy.

Lãnh Thế Thiên anh hận bản thân mình, đã để Khuyhnh Đe chịu khổ quá nhiều. Từ lúc bên anh cô chưa từng có sự yên ổn thật sự.

Ánh mắt anh nhìn đến thân người cô, đôi mắt ôn nhu dần trở nên lạnh lẽo, thân thể anh cũng trở nên vì tức giận mà run rẩy.

Trên người Khuyhnh Đe có những dấu vết thâm tím có, đỏ có, có vết còn chảy cả máu đã đông thành khô, những dấu vết in hằn trên da thịt trắng ngà của Khuyhnh Đe càng làm Lãnh Thế Thiên anh như muốn điên tiết.

Lãnh Thế Thiên nghiêng rằng, sự chịu đựng của anh đã đến cực hạn, cô ta còn làm gì Khuynh Đề của anh mà anh không biết nữa không? Nếu có, cô ta sẽ chết chắc với anh.

"Mẹ nó! Hai cậu bắt cô ta lại cho tôi!."

Lãnh Thế Thiên như ra lệnh, Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành liền chạy đến bắt lấy Crystina, áp sát cô vào góc tường.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Crystina bị hai người đàn ông bắt lấy, có đẩy dựa nhưng không thành, càng làm Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành siết chặt đầu gối, cô nhúm mày, căng răng chịu đựng chứ không bật thành tiếng.

Vừa lúc Lãnh Thế Thiên bế Khuynh Đề lên, muốn rời khỏi đây. Giọng cười Crystina vang lên giữa đêm khuya, làm Lãnh Thế Thiên phải dừng chân vài giây, nhưng không quay lại nhìn cô ta một lần nào nữa.

"Lãnh Thế Thiên, nếu tôi không được hạnh phúc thì anh cũng đừng mong có được!"

Lãnh Thế Thiên không trả lời, bước đi tiếp càng làm lòng Crystina như bực tức, khó chịu càng muốn phá hoại cho bằng được.

"Anh biết không, tôi đã cho cô ta uống thuốc phá thai rồi đấy, chắc cô ta bây giờ đau đớn lắm, ha ha."

"Những vết bầm tím đỏ trên người cô ta cũng vậy, mà cô ta đúng là trâu bò đó, bị đánh như thế mà không chết, chỉ ngất xỉu."

"Đúng là một con nhỏ ngu ngốc, ha ha."

Lãnh Thế Thiên vẫn im lặng, nhưng tay anh đã nổi gân xanh, nếu không phải anh quen biết Crystina thì anh vẫn nhảm lẫn người đàn bà trước mặt này thật độc ác, là người xa lạ anh chưa từng biết.

"Lãnh Thế Thiên, anh cũng thật ngu ngốc lại đi yêu một con nhỏ đến cả cái thai trong bụng mình giữ cũng chẳng được, thì đâu xứng đáng thiên chức làm mẹ."

Tần Vũ Thành vì nghe những lời từ chính miệng một người phụ nữ nói ra thì bất ngờ, há hốc mồm. Còn Nghiêm Hạo chỉ im lặng, nhưng ánh mắt nhìn Crystina như muốn nói với cô ta rằng "Tôi muốn giết chết cô", bàn tay Nghiêm Hạo liền siết chặt thêm lực lên cánh tay Crystina, như muốn nghiền nát cô.

"Cô nói đủ chưa?" Tần Vũ Thành tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Crystina.

"Chưa đủ! Tôi còn muốn nói tiếp..." Crystina cô muốn nói thêm nhiều nữa, muốn cho Lãnh Thế Thiên anh ta phải đau đớn những nỗi đau như cô từng trải.

Tiếng nói Crystina chưa dứt câu, đã bị Nghiêm Hạo tát một tát như trời giáng "Miệng cô thật thối đấy."

Crystina vì cái tát mạnh, cảm giác choáng váng, máu bên miệng cũng tuôn. Đây là lần đầu tiên trong đời có một người tát cô, cảm giác uất ức cùng không phục kiểm chế của cô phá vỡ, nước mắt như mưa trên khuôn mặt cô.

"Thế Thiên, anh là đồ đàn, đồ ngu, cả hai người cũng là đồ ngu, cô ta có gì tốt chứ? Cô ta có gì tốt hơn tôi chứ. Mẹ nó! Buông tôi ra!" Crystina hét lớn, nhìn bóng dáng Lãnh Thế Thiên cứ bước đi, lòng như chết lặng.

"Hạo, Thành. Nhốt cô ta vào nhà giam Lãnh hội." Lãnh Thế Thiên một mồm lên tiếng, liền rời đi không ở đây thêm nữa.

Tiếng bước chân Lãnh Thế Thiên bước càng ngày càng xa dần, đến góc cầu thang biến mất.

Ân Long và Ân Diệc thấy Lãnh Thế Thiên ôm lấy Khuynh Đề bước gần chiếc xe đậu sẵn, liền một người mở cửa, một người ngồi vào xe cầm lái.

Anh chưa hề tưởng tượng được, Crystina có thể làm ra những chuyện này, trong mắt anh, cô lương ngoan cường, dù bướng bỉnh nhưng chưa từng có ánh mắt độc ác như hôm nay anh nhìn thấy. Có lẽ sự hận thù của cô quá lớn, cũng là tại anh đã tổn thương cô ta nên mới liên lụy đến Khuynh Đề.

Lãnh Thế Thiên nhìn đến Khuynh Đề trên tay mình, cô đã lâm vào hôn mê. Khuôn mặt cô đã trắng đến độ muốn hù dọa người, đôi môi anh đào xinh đẹp ngày nào giờ đã tái đi, mày thanh tú đang nhúm lại, chắc cô đang cực kỳ đau đớn. Bàn tay anh lau đi những vết bụi trên mặt cô, đôi tay run rẩy, đôi môi anh đang mím lại cố gắng giữ bình tĩnh.

Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng xoa lên những vết thương trên người Khuynh Đề, mỗi vết thương như khứa lấy tim anh từng đoạn. Người vợ nhỏ của anh, ra đến nông nổi này là do anh, anh làm sao không đau đớn cho được.

Những ngày sống bên anh, cô không thấp thỏm lo sợ thì là không an tâm, anh chưa từng cho cô hạnh phúc mỗi ngày như anh đã từng hứa ở hôn lễ, cô đã vì anh mà làm rất nhiều chuyện, kể cả lúc khi con dao kẻ vào cổ cô, lúc đó anh đã hoảng sợ đến mặt cắt không một giọt máu, nhưng cô vẫn dùng hết sức lực cuối cùng để bắt lấy con dao nắm chặt trong tay mình, bật cả máu. Ngay khoảnh khắc đó, anh hiểu được, Lãnh Thế Thiên anh nếu mất đi Khuynh Đề cô, cuộc sống anh sẽ trở nên vô nghĩa.

Anh đã hoảng sợ, cực kỳ hoảng sợ, trong suốt 2 ngày cô mất tích, anh đã thấp thỏm lo sợ đến cực độ, nóng lòng muốn biết tung tích của cô ở đâu, cô có ổn không. Khi gặp lại cô, dù có thân thể nhiều vết thương, cả cục cưng trong bụng cũng mất, nhưng anh lại cảm giác mai mắn, vì cô còn sống, cô sẽ cùng anh làm lại từ đầu. Anh thề với lòng mình, sẽ không để cô phải chịu đau đớn, thiệt thòi một lần nào trong đời nữa.

Lãnh Thế Thiên ôm càng chặt Khuynh Đề, bàn tay xoa lên bụng mới nhô của cô, giọng anh có chút run, nghẹn nghẹn ở cổ họng "Cục cưng...cho ba xin lỗi, ba không cứu hai mẹ con kịp, cho ba xin lỗi."

Lãnh Thế Thiên anh là người chồng không tốt, dù có cả giang sơn nhưng lại không có thể chăm lo cho cô tốt nhất, nhưng anh sẽ càng không vì như vậy mà buông tay cô, anh muốn mình chuộc lại lỗi lầm này, anh muốn mình cùng cô đi hết quãng đời còn lại, sinh những đứa con trắng trẻo mập mạp, sẽ luôn ở bên cô từng giây từng phút.

Bỗng Lãnh Thế Thiên cảm giác nơi má mình có bàn tay chạm vào, nhẹ nhàng nhưng rất ấm áp, anh ngược nhìn, là bàn tay của Khuynh Đề.

"Thiên..." Khuynh Đề khó khăn mới thốt được tên Lãnh Thế Thiên. Cô đang trong tình trạng mất nhận thức, trong đầu cô chỉ hiện được khuôn mặt chàng trai mà cô yêu sâu đậm.

Bàn tay Lãnh Thế Thiên chạm vào bàn tay Khuynh Đề, anh đặt một nụ hôn vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng ôn nhu "Anh đây."

"Thiên..." trước mặt Khuynh Đề là tầng mờ ảo, hơi thở cô ngày càng yếu dần, nước mắt không biết vì đau đớn kịch liệt hay là vì sợ hãi không có Lãnh Thế Thiên cạnh bên hai ngày nay làm cô bật khóc.

Lãnh Thế Thiên biết Khuynh Đề cô đang trạng thái mê man mà vẫn kêu gọi tên anh, làm anh càng đau xót, sự kiểm chế của anh dù là đàn ông vẫn có giới hạn, hai giọt nước mắt nóng chảy trên khuôn mặt anh.

"Khuynh Đề, cố lên. Anh đang đưa em đến bệnh viện."

"Long, chạy hết tốc độ, đến bệnh viện gần nhất." Lãnh Thế Thiên ra lệnh cho Ân Long.

Ân Long gật đầu, đạp chân ga chạy hết tốc lực. Anh chưa từng thấy lão đại như bây giờ, còn cả vì một người con gái mà khóc, nhưng anh biết lão đại yêu Khuynh Đề cô rất nhiều, nếu không sẽ không khóc vì cô, cả những ngày nay đi tới lui chỉ vì kiếm tung tích của cô.

Vì căn biệt thự Cẩm Vân ở ngoại ô, lại thừa thớt nhà cửa, bằng hết tốc lực cũng mất gần 20 phút mới đến được bệnh viện nhân dân.

Khuynh Đề nhập viện với tình trạng thai nhi đã chết trong bụng và đa chấn thương cơ thể. Đến cả bác sĩ kiểm tra cho cô cũng phải kinh sợ một phen.

Với kinh nghiệm làm bác sĩ trên hai mươi năm trời, không phải đây là lần đầu tiên ông gặp bệnh nhân nữ mà lại thương tích nhiều như vậy, nhưng khác ở chỗ, một nữ nhi cơ thể gầy gò như vậy nhưng sức sống rất mãnh liệt, hơi thở dù yếu ớt nhưng ông tin cô gái này sẽ nhanh hồi phục, tính ra phần trăm cho ca phẫu thuật cũng sẽ cao hơn.

Vị bác sĩ già cầm bản chụp X quang của Khuynh Đề, nhìn Lãnh Thế Thiên mà cau mày, có tức giận "Cậu là chồng của cô Khuynh Đề?"

Lãnh Thế Thiên nao núng gật đầu, nắm lấy tay vị bác sĩ "Cô ấy sao rồi?"

"Thai nhi đã chết trong bụng mẹ đã hơn ba giờ, gãy hai chiếc xương sườn, lòng bàn tay phải có vết đứt lớn, trên cổ cũng có vết đứt nhưng rất may không sâu, chưa đến gân cổ. Thân thể nhiều chỗ bị tụ máu bầm và thiếu chất nên kiệt sức lâm ra tình trạng hôn mê."

"Tôi hỏi cậu, cậu có phải là chồng cô ấy hay không? Tại sao để vợ mình đến ra nông nổi như vậy?"

"...." Lãnh Thế Thiên im lặng, không phản bác, chính anh đã để mình Khuynh Đề ra tình trạng này.

Nếu anh đến cứu cô sớm hơn có lẽ cục cưng đã không mất, nếu đến cứu cô sớm hơn cô sẽ không phải bị nhiều hành hạ đến như vậy, nếu cứu cô sớm hơn cô đã không phải chịu nhiều đau đớn, nếu như Anh muốn một vạn lần người gánh chịu đau đớn là anh, chứ không phải là người vợ nhỏ xinh đẹp của anh, nhưng tất cả chỉ là nếu như.

Nhìn đến ánh mắt đượm buồn của Lãnh Thế Thiên, vị bác sĩ biết chắc anh cũng không muốn vợ mình bị như thế, liền thông cảm. Cùng là đàn ông, ai lại muốn người vợ mình yêu thương bị thương, dù chỉ là một vết đứt nhỏ, cũng đã xót xa rồi. Ông nhìn thấy trên người anh và mặt đều dính máu, liền ít nhiều cũng hiểu được câu chuyện.

Vị bác sĩ già rút một tờ giấy trong xấp giấy cầm trên tay, đưa trước mặt Lãnh Thế Thiên "Cậu ký vào đây."

Lãnh Thế Thiên khó hiểu nhận lấy, khi đập vào mắt anh là dòng chữ Giấy cam kết đồng ý phẫu thuật, bàn tay nắm chặt tờ giấy muốn nhàu nát nó.

"Cái thai đã chết quá lâu trong bụng mẹ, phải cần phẫu thuật nạo thai gấp, để quá lâu sẽ nguy hiểm đến người mẹ. Không còn cách khác đâu cậu trẻ, cố gắng rồi sẽ có lại, nhưng vợ chỉ duy nhất." Vị bác sĩ giải thích cho Lãnh Thế Thiên hiểu rõ, cũng như đang an ủi lấy anh.

Mắt Lãnh Thế Thiên chăm chăm nhìn vào tờ giấy, ánh mắt nhìn đến những dòng chữ kia, anh không phản bác sự thật như vị bác sĩ nói, chỉ là có một dòng cảm xúc đau đớn nơi đáy lòng làm anh phải chân chừ đôi lát.

Một lúc sau anh mới cứng rắn cầm lấy bút từ tay vị bác sĩ, ký lên dòng chữ tên mình mà lần đầu tiên anh phải khó khăn đặt bút xuống. Tạm biệt cực cung, đừng hận ba, ba chỉ là vì muốn cứu mẹ con, cho ba xin lỗi, vì tất cả.....

Vị bác sĩ nhận lại tờ giấy cam kết, liền bước thẳng vào phòng phẫu thuật.

Cánh cửa vừa đóng lại, cùng lúc Lãnh Thế Thiên hai chân ngã khụy xuống, vô lực quỳ trước cánh cửa phòng phẫu thuật.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Vị bác sĩ nhận lại tờ giấy cam kết phẫu thuật lướt nhìn một lần, rồi xoay người bước vào phòng phẫu thuật.

Cánh cửa phòng vừa đóng lại, cùng lúc Lãnh Thế Thiên hai chân ngã khụy xuống, vô lực quỳ trước cánh cửa phòng phẫu thuật.

Lãnh Thế Thiên nhìn đến hai lòng bàn tay dính máu của mình, lòng anh đau đến tê tâm liệt phế. Trong đầu anh dần hiện ra khuôn mặt Khuynh Đề khi biết mất đi đứa con, cô đau khổ khóc đến ngất đi, trái tim anh liền một trận đau nhói kịch liệt, tai anh luôn vang lên lời nói của vị bác sĩ.

"Thai nhi đã chết trong bụng mẹ hơn ba giờ, gãy hai chiếc xương sườn, lòng bàn tay có vết đứt lớn, trên cổ cũng có vết đứt nhưng rất may là không sâu, chưa đến gân cổ. Thân thể có nhiều chỗ đã tụ máu bầm và thiếu chất nên kiệt sức làm ra tình trạng hôn mê."

"Tôi hỏi cậu, cậu có phải là chồng cô ấy không? Tại sao lại để vợ mình đến ra nông nổi như vậy?"

"Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!" Bàn tay Lãnh Thế Thiên nắm lại thành nắm đấm, liên tiếp đấm mạnh xuống nền gạch lạnh giá.

Bàn tay Lãnh Thế Thiên đấm mạnh hơn mười cú liên tục nhưng anh không cảm giác đau đớn tí nào nữa dù tay anh đã bật máu, cả nền gạch cũng một màu đỏ tươi nơi anh đấm xuống, gạch theo đó cũng nứt một đường dài.

Ân Long và Ân Diệc nãy giờ mọi hành động của Lãnh Thế Thiên đều thu vào tầm mắt, từ lúc anh ký tên lên tờ giấy đến lúc ngã khụy xuống. Lòng hai người đã bồn chồn thấp thỏm không yên, nếu cứ để lão đại dùng tay đấm xuống gạch thế này mãi, chắc chắn sẽ gãy tay a. Hai người ra hiệu cho nhau, liền chạy đến ngăn chặn Lãnh Thế Thiên tiếp tục hành hạ mình.

Cảm giác tay mình bị ai đó nắm chạy lại, Lãnh Thế Thiên ngược nhìn hai bóng dáng trước hai bên mình, đôi mắt lạnh lẽo nhưng muốn băng lạnh cả hai người.

"Thiếu chủ, đừng. Nếu phu nhân biết được ắt sẽ rất đau lòng." Ân Diệc nắm chặt nắm đấm của Lãnh Thế Thiên, khuyên nhủ.

Ân Diệc anh chưa từng thấy thiếu chủ như vậy bao giờ, bảy năm trời bắt đầu đi theo Lãnh Thế Thiên chưa từng thấy anh chật vật như bây giờ, làm người khác phải đau lòng. Trong trí nhớ của Ân Diệc, Lãnh Thế Thiên là người ngoan độc, lạnh lùng, nhưng đối xử với người trong hội rất tốt, dù có khắc khe, nhưng là muốn tốt cho tui anh. Ân Diệc biết, Lãnh Thế Thiên trở thành người biết thêm cảm xúc yêu thương, buồn, hờn giận là một tay nhờ vào thiếu phu nhân, nhưng cứ hành hạ bản thân anh cũng không có tốt tí nào.

Lãnh Thế Thiên ngừng động tác, đôi mắt trở lại bình thường, bàn tay đã thả lỏng nắm đấm, xoay người dựa vào bức tường, đôi mắt nhắm nghiền lại. Nhìn anh lúc này, vô lực đến đau lòng.

Mọi chuyện hai ngày nay như đổ sầm trước mặt anh, anh bình tĩnh ung dung trước mọi chuyện chỉ để qua mắt những người muốn thấy anh đau khổ thôi, thật sự lòng anh đã như chết lặng từ lúc biết Khuynh Đề sảy thai. Crystina thật độc ác khi đã giết chết đứa con anh, cũng như giết chết niềm hạnh phúc làm ba mẹ của Khuynh Đề và anh.

Đứa con chưa đủ ngày đã phải chết dưới sự hận thù, mù quáng của tình yêu, một cách tức tưởi đến như vậy. Nếu như Khuynh Đề tỉnh dậy biết mình chẳng còn cực cung, cô có hờn trách anh không, hay chỉ im lặng khóc đến thương tâm? Trời ơi, chỉ nghĩ đến như vậy thôi, lòng anh đã đau buốt đến không thờ nổi.

"Hai cậu đi ra chỗ khác, để tôi một mình." Lãnh Thế Thiên mệt mỏi, lên tiếng.

Ân Long ra đấu với Ân Diệc, liền bước lùi núp vào một chỗ không ai thấy, nhưng đôi mắt luôn nhìn đến Lãnh Thế Thiên như dè chừng anh lại có hành động nông nổi.

Lãnh Thế Thiên bỗng chốc đưa hai bàn tay, che lấy khuôn mặt mình, anh đã đang thật sự mệt mỏi cùng bất lực. Anh che đi khuôn mặt mình vì không muốn ai thấy cũng như chính mình, rằng anh đã rơi nước mắt. Đây là lần đầu tiên trong đời, trong vòng vẹn hai ngày, nhiều cảm xúc đau thương đến với anh như vậy, nó làm anh không kịp phản ứng ra sao cho đúng.

Sau ba giờ đồng hồ, Khuynh Đề cũng từ phòng phẫu thuật chuyển đến phòng hồi sức.

Cũng trong ngày hôm đó, Lãnh Thế Thiên cho người chuyển Khuynh Đề về bệnh viện tốt nhất của thành phố A, vì ở bệnh viện nhân dân ở khu ngoại ô không đủ những thứ chăm sóc đặc biệt tốt dành cho bệnh nhân.

Lưu Từ Quỳnh khi biết được Khuynh Đề bị Crystina bắt cóc và cho uống thuốc sảy thai, đã ngất lên xuống, bà cũng không chịu nổi đã kích mà khóc ngất một ngày trời. Lãnh Thế Hoàng vì thương vợ, đã dỗ dành bà một buổi trời mới nín, nhưng bà sau đó lại không nói một câu nào, cứ đòi vào bệnh viện chăm sóc Khuynh Đề.

Lãnh Hạ Kiều đang ở Paris du học cũng nghe được tin tức, đã đáp chuyến bay gần nhất về thành phố A. Cô tức đến độ muốn sang New York quậy công ty của ông Mark Jones, nhưng Lãnh Thế Hoàng đã ngăn chặn lại, nên cô phải hậm hực nuốt con giận vào lòng. Chính vì biết Crystina hãm hại Khuynh Đề, càng làm Lãnh Hạ Kiều ghét cay đắng cô gái mắt xanh, môi đỏ đó, từ lúc biết Crystina là Lãnh Hạ Kiều đã không thích cô ta rồi, lần này lại hại em dâu xinh đẹp của cô, làm cô càng hận cô ta đến độ muốn băm thành trăm mảnh.

Khuynh Đề hôn mê đến tận năm ngày năm đêm, trong thời gian đó Lãnh Thế Thiên đã nhờ mẹ mình chăm sóc cho cô, anh trở lại công ty giải quyết hết mọi vấn đề đã tính toán trong đầu.

Chính xác hơn Lãnh Thế Thiên anh vì đứa con chưa ra đời đã mất của anh sẽ đòi lại công bằng, anh muốn tất cả những ai đã làm hại đến Khuynh Đề đều phải sống không bằng chết.

Chỉ vòng vẹn sau năm ngày anh trở lại công ty Lãnh Phong, anh đã đẩy công ty Gold River đến bờ vực phá sản, không vực dậy nổi. Tất cả cổ phiếu của công ty Gold River rớt giá đến thảm hại, đến nỗi Mark Jones phải lên con đau tìm đến chết không nhắm mắt.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, các cổ đông công ty Gold River liền bầu cử James Martin - phó tổng giám đốc lên nhậm chức tổng giám đốc công ty, vì Crystina Jones đã biến mất hơn một tuần lễ không liên lạc được.

Nhưng dù có bầu cử tổng giám đốc khác để cứu vớt công ty, Lãnh Thế Thiên cũng nhếch miệng cười khẩy, liền cho một án tử, đem công ty của Mark Jones biến mất trên thương trường.

Trợ lý Vinh nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Lãnh Thế Thiên nhưng biết chắc lòng anh không cười dù chỉ là nhếch miệng, mà cảm giác lạnh toát cả cơ thể. Sát khí từ Lãnh Thế Thiên khi cầm lấy bản thu mua công ty Gold River, với cái giá rẻ mạt làm trợ lý Vinh kinh hãi một phen, không phải vì tài lực của Lãnh Thế Thiên mà tất nhiên điều đó anh biết rõ hơn ai, mà chính là ánh mắt không thấy đáy của Lãnh Thế Thiên làm anh sợ hãi. Sát bén đến đáng sợ, cả đôi môi bạc kia cũng trầm lạnh, xung quanh văn phòng tổng giám đốc của Lãnh Thế Thiên cũng trở nên lạnh lẽo như Bắc cực, trợ lý Vinh phải lấy tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán mình.

Lãnh Thế Thiên ung dung cầm đến chiếc điện thoại trong túi, nhấn vào một số quen thuộc, đưa kế bên tai mình. Tiếng rè rè phát lên được hai giây, liền có người bắt máy, giọng nói đàn ông.

"Cô ta ra sao rồi?" Lãnh Thế Thiên lên tiếng.

Bên đây, Nghiêm Hạo hiểu ý nói của Lãnh Thế Thiên, liếc nhìn đến Crystina bị trói hai tay chân, thân hình cũng nhiều vết tích như Khuynh Đề nhưng có điều nặng hơn, cả một bên khuôn mặt cũng bị sưng lên, khó nhận ra đây là Crystina, cô nàng ngôi sao nóng bỏng mà báo chí thường nhắc đến.

"Không chết được." Nghiêm Hạo nhếch miệng cười, đôi chân dài bắt chéo, thoải mái ngồi trên chiếc ghế sofa cao cấp bằng da bò nhập từ Ý về.

Nghiêm Hạo anh chính xác là còn muốn hành hạ Crystina cô ta dài dài, làm sao để cô ta chết nhanh như vậy được. Người đàn bà ác độc như cô ta phải để cho nếm mùi đau đớn như đã hành hạ Khuynh Đề - chị dâu. Anh không phải người lo chuyện bao đồng, nhưng đã đụng đến Lãnh Thế Thiên - lão đại của anh, cũng xem như đụng đến Nghiêm Hạo anh.

"Được, tớ đến ngay."

Lãnh Thế Thiên tắt máy, cầm lấy áo khoác vest trên ghế và chiếc chìa khóa xe bước đi ngang trợ lý Vinh, dận dỏ.

"Vinh, tôi sẽ không đến công ty một thời gian, có chuyện gì cứ gửi qua email tôi."

Lãnh Thế Thiên nói xong liền bước đi, không kịp để trợ lý Vinh nói thêm câu nào, vừa lúc anh bước ra khuất khỏi hành lang, trợ lý Vinh thở dài, mệt mỏi.

Lần trước dù Lãnh tổng có bù đầu vào công việc, làm quên mất mỗi chỉ hơn một tháng xong cho công việc nửa năm, thì trợ lý Vĩnh như anh cũng không dễ thờ ơ nào, bây giờ lại kêu anh quản lý công ty lần nữa, dù không biết bao lâu, như anh thật muốn khóc thét lên, thật sự rất nhiều, anh lại không có thời gian để đi xem mắt nữa rồi, tuổi anh cũng đã lớn, cũng cần có niềm vui hạnh phúc của tình yêu chứ, nhưng cứ đà này, chắc còn sẽ rất lâu a, hu hu.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đầu Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Trong căn phòng mật của Lãnh hội, Lãnh Thế Thiên cầm điều thuốc hút một hơi dài, đôi chân dài bất chéo ngồi ung dung trên sô-pha, đôi mắt nhìn lên hệ thống camera của Lãnh hội.

Ở Lãnh hội mọi góc ngách đều được lắp đặt camera và ảnh vệ theo dõi 24/24, cả con muỗi bay ngang cũng biết được, huống hồ chỉ là con người. Một khi đã bị bắt vào Lãnh hội, sẽ sống không bằng chết, cũng đừng bao giờ mong sống sót ra khỏi Lãnh hội, cả Crystina cũng vậy.

Nụ cười đầy khinh miệt của Lãnh Thế Thiên nhìn đến màn hình đang chiếu lấy Crystina, đang vật lộn la hét với một đám đàn ông lực lưỡng ôm lấy, người xé quần áo, người cố cưỡng lấy cô ta, giọng Crystina hét cứu trong tuyệt vọng cùng đau đớn, làm Lãnh Thế Thiên anh càng như đang xem một đoạn phim buồn cười.

Bao nhiêu đây chưa đủ là gì với Khuyển Đề vợ yêu dấu của anh cả, anh muốn làm cô ta sẽ nhớ mãi đến suốt đời. Anh sẽ không để cô ta chết, sẽ cho cô ta biết mùi vị địa ngục khi đụng đến người quan trọng nhất đời anh ra sao, sẽ để cho cô ta hưởng thụ sự đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn.

Ngồi một lúc lâu, Lãnh Thế Thiên cảm giác trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, liếc nhìn đến hai bóng dáng là Tần Vũ Thành và Nghiêm Hạo, mỗi người chẳng nói với nhau câu nào, anh nhíu mày khó hiểu.

Tần Vũ Thành thì đờ đờ sát khí, bàn tay cầm đến phi tiêu nắm chặt, phóng chuẩn xác vào hồng tâm của tấm bảng phi tiêu.

Nghiêm Hạo thờ ơ như không để ý, khuôn mặt không có cả một nét gọn sóng, vẫn lạnh lùng đánh bi-a một mình.

"Hai cậu như thế là sao?" Lãnh Thế Thiên lên tiếng.

"Sao là sao?" Nghiêm Hạo hỏi lại, vẫn không nhìn đến hai người còn lại trong phòng, cầm lấy cơ thực mạnh, trái bi lăn tròn rớt xuống lỗ.

Tần Vũ Thành liếc Nghiêm Hạo một cái, giả ngơ với anh sao? "Hạo, cậu biết rồi."

"Không biết!" Nghiêm Hạo trả lời không một chút suy nghĩ.

"Cậu biết."

"Không biết!"

"...."

Sức chịu đựng của Tần Vũ Thành đã hết, liền bước đến nắm lấy cổ áo Nghiêm Hạo, nghiêng răng, nói từng chữ "Tư Hiên không phải là đồ chơi của cậu, nếu không yêu thương em ấy, thì đừng làm em ấy đau khổ nữa, cậu dứt khỏi cuộc đời em ấy đi!"

"Cậu yêu cô ta?" Nghiêm Hạo nhếch miệng cười khinh.

"Chuyện này không tới lượt cậu quan tâm. Tôi nói một lần nữa cậu-hãy-cút-khỏi-cuộc-dời-Tư-Hiên-đi!" Đôi mắt Tần Vũ Thành như đang muốn giết chết người bạn thân trước mặt mình.

"Khoang! Hai cậu đang nói đến Tiểu Tư Hiên, trưởng nữ Tiểu gia?" Lãnh Thế Thiên bất ngờ lên tiếng.

Hai thằng nhóc này, khi nào đã vì một cô gái thanh mai trúc mã mà tranh giành rồi sao? Tiểu Tư Hiên trong trí nhớ của Lãnh Thế Thiên là một cô tiểu thư nhà giàu gia giáo, sống cạnh cùng gia đình Tần gia và Nghiêm gia, lúc nhỏ anh nhớ Tiểu Tư Hiên và Nghiêm Hạo luôn cùng sánh bước, nhưng đến khi lớn lại chẳng còn nữa và anh cũng biết rõ Tiểu Tư Hiên yêu Nghiêm Hạo mà Tần Vũ Thành cũng yêu Tiểu Tư Hiên sao? Thật bất ngờ nha.

Tần Vũ Thành không gạt đầu hay biện minh, Lãnh Thế Thiên anh cũng hiểu rõ là Tiểu Tư Hiên anh nói. Chật chặt, tình tay ba, anh chép miệng.

Nghiêm Hạo bất lấy bàn tay Tần Vũ Thành còn nắm cổ áo mình kéo xuống, cảm giác mát hừng, anh phui phui áo mình như vừa phui sâu bọ, cầm lấy áo khoác bên ghế, tiêu soái bước đi rời khỏi phòng, nhưng vẫn không quên nhếch miệng nói một câu làm Tần Vũ Thành càng điên tiết.

"Là do cô ta ngu ngốc."

"Mẹ nó! Hạo, cậu đứng lại cho tớ!" Tần Vũ Thành muốn đuổi theo thì Lãnh Thế Thiên đã bắt lấy tay anh lại.

Tần Vũ Thành điên tiết, xoay người nhìn Lãnh Thế Thiên "Thiên, cậu thả tớ ra. Tớ phải đánh cậu ta một trận."

"Có chuyện gì từ từ nói, các cậu là bạn thân từ nhỏ, chẳng lẽ vì một cô gái mà huynh đệ tương tàn?" Lãnh Thế Thiên càng nắm chặt tay Tần Vũ Thành khuyên lầy.

"Thiên, cậu không hiểu đâu. Hạo, cậu ta..." nói đến đây Tần Vũ Thành lại im lặng, trong lòng anh cảm giác nhói lên một cái, tâm tình anh bây giờ cũng phải làm anh bất ngờ, anh lại yêu thanh mai trúc mã của bạn thân mình.

Lãnh Thế Thiên vỗ vai Tần Vũ Thành vài cái, xem như an ủi "Tớ và cậu đi uống vài ly."

"Được!" Tần Vũ Thành không chần chừ đồng ý, anh cũng muốn mượn rượu giải sầu.

Đúng là không có gì qua khỏi định mệnh mà, Tần Vũ Thành anh sống bao năm trên cõi đời này, được mệnh danh nam thần hào hoa, biết bao nhiêu phụ nữ nóng bỏng, trẻ trung, hấp dẫn đến bên anh từng ngày, anh lại không yêu thích, lại đi để ý đến cô gái có khuôn mặt luôn gượng cười Tiêu Từ Hiên đó chứ, lại là thanh mai trúc mã với Nghiêm Hạo, anh làm sao mới phải lẽ đây, đúng là tình yêu thật rắc rối.

Hai người thong dong bước ra đến khỏi Lãnh hội, bắt chợt chuông điện thoại của Lãnh Thế Thiên, là mẹ anh Lưu Từ Quỳnh gọi đến.

Lãnh Thế Thiên trực nhớ đến mẹ còn ở bệnh viện chăm Khuyển Đề, liền ấn nút điện thoại nghe.

Tần Vũ Thành nhìn đến biểu hiện trên khuôn mặt Lãnh Thế Thiên từ nhăn nhó, từ từ giãn ra, sao đó là ánh mắt sáng ngời, nụ cười cũng nở trên môi, Lãnh Thế Thiên tắt điện thoại, bỏ vào túi quần. Đôi mắt Tần Vũ Thành nhìn Lãnh Thế Thiên khó hiểu, vừa muốn lên tiếng hỏi thì Lãnh Thế Thiên đã chặn ngang, nói trước.

"Khuyển Đề cô ấy tỉnh rồi, tớ phải vào bệnh viện đây. Thành, hẹn cậu dịp sau, bye."

Lãnh Thế Thiên liền chạy đi, đến bên chiếc xe Ferrari đen của mình, nhấn ga mất hút, vọng ở sau lưng anh là tiếng mắng rủa của Tần Vũ Thành.

"Lãnh Thế Thiên, cậu là đồ khôn kiếp! cả Nghiêm Hạo nữa, hai cậu là đồ chó chết! Mẹ nó."

Tần Vũ Thành anh có nhìn lầm hai người bạn thân này không chứ? Đều muốn làm anh tức điên lên mà.

Không biết Lãnh Thế Thiên anh đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, cũng hơn mười phút sau mới đến được bệnh viện.

Anh gấp rút chạy đi, mặc cho đáng người cùng khí thế bức người làm mọi người xung quanh phải ngoái đầu nhìn lại, trên khuôn mặt anh chưa có lúc nào không toát ra vẻ vui mừng, càng làm mọi cô gái xung quanh phải thẹn thùng muốn tiến đến làm quen.

Lãnh Thế Thiên anh vừa mở cửa phòng, đã thấy Khuyển Đề cô muốn đứng dậy khỏi giường, anh hoảng hốt liền chạy lại đỡ cô dậy, trong đầu anh lúc này rất sợ hãi nếu Khuyển Đề cô bất chợt té ngã.

"Đề, em mới tỉnh lại, còn muốn đứng dậy đi đâu?" Lãnh Thế Thiên xoay người nhìn Khuyển Đề, nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của cô làm anh không khỏi đau lòng.

Khuyển Đề ngược nhìn đến người đàn ông trước mặt mình, thật may nha, cô đang muốn đứng dậy đi toilet a, nhưng vừa đứng lên chân cô đã không có lực muốn té ngã.

"Em tỉnh lâu rồi mà....Em muốn đi toilet." Khuyển Đề ngại ngùng nhìn Lãnh Thế Thiên.

Lãnh Thế Thiên thở phào nhẹ nhõm, thì ra cô muốn đi toilet. Anh liếc nhìn xung quanh, không thấy Lưu Từ Quỳnh đâu liền hỏi "Đề, mẹ đâu?"

"A, mẹ bảo em mới tỉnh, còn yếu, nên đã cùng chị Hạ Kiều mua đồ tắm bỏ cho em rồi, vừa năm phút thôi." Khuyển Đề cô có bảo không cần, nhưng sự quyết tâm của mẹ Lưu cùng những lời 'răn đe' của chị Kiều làm cô không cách nào khác phải đồng ý.

"Thiên... Em muốn toilet..." Khuyển Đề ngược nhìn Lãnh Thế Thiên, chu mỏ muốn giải quyết cái bụng trước a, nhưng lập lại lần thứ hai cô vẫn ngại ngùng.

"Ừ được, để anh." Lãnh Thế Thiên vừa suy nghĩ gì đó, nhưng rất nhanh đã trở lại như bình thường, liền bế Khuyển Đề đến bên phòng vệ sinh. Anh đá văng cánh cửa ra, đặt cô xuống, vừa muốn cởi quần cho cô, liền bị Khuyển Đề nắm tay kéo lại.

"Em tự làm được, anh đi ra ngoài đi." Khuyển Đề cô ngượng, chắc khuôn mặt cô bây giờ đã đỏ như quả cà chua rồi a.

Lãnh Thế Thiên phì cười, ánh mắt tinh quái nhìn Khuyển Đề "Thân thể em, anh đã nhìn qua hết rồi, mỗi tác thịt em, anh cũng ăn sạch hết luôn rồi, còn gì mà em phải mặc cỡ?"

Khuynh Đề nghe xong câu trêu đùa của Lãnh Thế Thiên, ngại đến mức muốn kiểm lỗi chui xuống, cô giận lấy đẩy anh ra khỏi cửa "Ách, anh đi ra đi, đồ sắc lang."

"Thôi được, anh ra, anh ra. Nào xong cứ gọi anh."

Lãnh Thế Thiên bật cười, nhìn đến cử chỉ đánh yêu cùng khuôn mặt đã có chút ửng hồng của Khuynh Đề, yên tâm bước ra khỏi cửa.

Cánh cửa vừa đóng lại, cùng lúc nụ cười trên môi của Lãnh Thế Thiên tắt, khuôn mặt lại trở nên lạnh lùng, anh rút điện thoại ra từ trong túi, bước đến bên lang thang ngoài cửa sổ lớn, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

"Là tôi đây, chuyện Khuynh Đề sảy thai, hiện tại tôi chưa muốn cho cô ấy biết. Nên tôi muốn ông tuyệt đối không được lộ ra khỏi bệnh viện này, cả những ai đã biết điều phải im miệng lại cho tôi, không được hở cả một chữ. Nếu Khuynh Đề biết được, với sự tài lực của tôi đối bệnh viện này, ông hiểu chứ viện trưởng Đồng?"

Đầu dây bên kia, viện trưởng Đồng đã toát mồ hôi lạnh, lời nói Lãnh Thế Thiên như mệnh lệnh vua chúa, liền gật đầu đáp ứng không chần chừ.

"Tốt." Lãnh Thế Thiên không muốn nói nhiều, liền cúp máy. Đôi mắt anh nhìn xa xăm bầu trời lớn thành phố A, xe cộ vẫn nhộn nhịp, ồn ào như mọi khi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đều Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Những ngày sau đó, Lãnh Thế Thiên cảm giác rất lạ nhưng khi thấy Khuynh Đề vẫn vui tươi như trước thì anh lại quên đi cảm giác đó. Cô không nhắc đến cục cưng trong bụng nữa, cũng như bình thường, thoải mái vui vẻ với mẹ và chị anh, ăn rất nhiều cũng như cố gắng tập đi lại vì hôn mê năm ngày đêm dài, chân cô có chút yếu khó đi lại được.

Mỗi khi trong phòng bệnh chỉ còn Lãnh Thế Thiên anh và Khuynh Đề cô, anh thật sự rất muốn nói cho cô biết đứa bé đã không còn. Anh rất muốn nói cho cô biết 'Không cần phải đau lòng, chúng ta sẽ có lại những đứa con xinh đẹp, đáng yêu...' Nhưng mỗi khi nhìn đến khuôn mặt vui vẻ của cô, anh lại không hé được một từ, anh sợ cô sẽ khóc ngất đi như những giấc mơ dạo này hằng đêm anh mơ thấy, anh sợ cô sẽ đau lòng mà nghĩ quẩn hay nói đơn giản hơn anh không muốn thấy nước mắt cô rơi.

Nhưng cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra.

Hôm ấy, Lãnh Thế Thiên quay trở lại công ty Lãnh Phong có chút việc cần ký, anh rất muốn về sớm cùng Khuynh Đề soạn đồ ở bệnh viện, vì sáng hôm sau cô được xuất viện về nhà. Nhưng đến tận hơn chín giờ đêm, anh mới bước ra khỏi công ty.

Trợ lý Vinh thấy Lãnh Thế Thiên anh quay trở lại công ty thì mừng như trúng được số, liền đem hết những văn bản cần ký trong một tuần qua đưa cho anh xem xét, đẩy hết những công việc một tuần lễ rỗng rã cho anh, nên khi hoàn thành tất cả, trời đã sụp tối.

Lãnh Thế Thiên anh trước khi ghé vào bệnh viện, anh đã đến quán cháo ở chân cầu Trúc Nguyệt mua cho Khuynh Đề một hộp cháo đậu đỏ thịt bò mà cô thích ăn nhất, trong lòng anh rất nhanh muốn đến thăm cô, khi đưa hộp cháo nóng này cho cô, chắc chắn cô sẽ rất thích.

Vượt hết đèn đỏ ở ngã tư, Lãnh Thế Thiên cũng nhanh chóng bước đến tới phòng của Khuynh Đề, anh rất muốn gặp cô. Chỉ cần được nhìn thấy cô, mọi mệt mỏi khi sáng đến giờ của anh sẽ điều tan biến mất hết.

Lãnh Thế Thiên anh chậm chậm mở cánh cửa phòng, anh không muốn làm cô thức giấc, nên rất nhẹ nhàng bước đến bên giường bệnh của cô.

Trong phòng tối mờ, chỉ có ánh sáng le lói từ trăng chiếu xuống thân hình của Khuynh Đề, cô xoay lưng với cánh cửa phòng, nên Lãnh Thế Thiên chỉ thấy được bóng lưng của cô. Thân thể cô đang run rẩy và anh nghe loáng thoáng được tiếng nấc nhẹ, rất nhỏ nhưng vì tai anh rất thính nên anh có thể nghe thấy, rõ ràng cô đang khóc.

Lãnh Thế Thiên anh càng nhẹ nhàng bước đến gần giường, tiếng khóc càng lớn, càng nghe rõ những câu nói của cô, cũng càng làm lòng anh quặn thắt đau đớn.

"Cục cưng của mẹ...cục cưng của mẹ... cho mẹ xin lỗi...mẹ không giữ được con, cho mẹ xin lỗi."

"Cho mẹ xin lỗi..."

"Ô ô ô"

Nghe đến đó, Lãnh Thế Thiên như chết đứng, trái tim anh kịch liệt đập mạnh. Khuynh Đề cô đang khóc, khóc vì biết đã mất đứa con hay sao? Ai đã nói

cho cô biết, không phải ở bệnh viện anh mua chuộc hết rồi sao?

"Cục cung của mẹ..."

Bàn tay Lãnh Thế Thiên đặt hộp cháo trên góc tủ xong đã run rẩy, anh cảm giác tấm lưng của Khuynh Đề cô bây giờ rất cô đơn, anh bước từ từ đến bên giường, bỗng chốc ôm lấy tấm lưng của cô, thật chặt.

Khuynh Đề cảm giác có người ôm lấy mình, giựt mình hoảng hốt, muốn xoay lại nhìn nhưng bàn tay đó đã ôm cô rất chặt. Một mùi hương quyến rũ quen thuộc vào mũi cô, càng làm cô kinh sợ, là anh sao, Lãnh Thế Thiên?

"Thiên?" Khuynh Đề khó khăn mở lời.

"Anh đây." Lãnh Thế Thiên đau lòng, càng siết chặt vòng tay ôm lấy cô, không muốn rời.

Khi biết chắc chắn là Lãnh Thế Thiên đang ôm lấy mình, thân thể Khuynh Đề liền cứng ngắt, trong lòng là một mối rối mù.

"Anh...anh đã nghe hết?" Khuynh Đề cô lắp bắp.

"Ừ." Giọng Lãnh Thế Thiên trầm xuống, hơi thở anh phả từ đỉnh đầu cô.

"..."

Hai người bỗng vào im lặng, một sự im lặng khó nói thành lời.

Khuynh Đề cô không phải không muốn nói cho Lãnh Thế Thiên biết rằng, cô đã biết mình đã mất đi cục cung, chỉ là cô muốn mình cứng cỏi, không phải khóc lóc trước mặt anh để anh càng thêm đau lòng, trách cứ bản thân.

Cô biết rất rõ anh luôn tự trách mình đã không cứu kịp cô và đứa bé, luôn tự nhận chính mình đã tiếp sức cho Crystina lấy đi đứa con của cô và anh. Cô nhận thức mình mất đi đứa con lúc vừa tỉnh lại, sự đau đớn cùng nơi thân dưới của cô vẫn ra máu nhưng ít đi. Linh cảm của phụ nữ đoán không sai, sau những lúc cố gắng cô gắng hỏi mẹ Lưu, cuối cùng bà cũng phải thú nhận, lúc đó dù chuẩn bị tinh thần trước nhưng cô vẫn không chịu nổi mà ôm lấy mẹ Lưu khóc nức nở.

Khuynh Đề cô cũng đã hứa với mẹ Lưu, sẽ không nói cho Lãnh Thế Thiên biết sớm, đến khi cô nguôi ngoai đi nỗi đau mất con này, cô sẽ tìm một lúc thích hợp nói cho anh biết.

Mỗi đêm khi chăm sóc cô ở bệnh viện, anh luôn ngủ không an giấc, có khi thức tận nguyên đêm dài, đứng trước ban công hút thuốc, sáng ra dù anh có kêu người quét dọn, nhưng mùi thuốc lá vẫn còn đọng lại. Có mấy đêm cô giả vờ ngủ say, vọng bên tai cô luôn là những lời xin lỗi từ anh, giọng anh nghẹn ngào mang chút đau xót, nó như khứa vào trái tim nhỏ bé của cô rí máu.

Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng nới lỏng tay, ôm Khuynh Đề xoay lại, ánh mắt cô và anh đối diện nhìn nhau.

Mắt Khuynh Đề có lẽ vì khóc nhiều, đã ửng hồng nơi khóe mắt. Đôi mắt trong veo, còn đọng lại vài giọt nước mắt chưa khô, làm Lãnh Thế Thiên anh cảm thấy mình là người có lỗi.

"Em biết từ khi nào?" Giọng Lãnh Thế Thiên trầm thấp mở lời.

"Sau lúc em tỉnh dậy....một ngày." Khuynh Đề cố gắng nín khóc, bàn tay cô dịu dàng chạm vào má Lãnh Thế Thiên.

Lãnh Thế Thiên anh rõ ràng gầy đi rất rõ, mắt đã thâm quầng thêm cả râu chưa cạo chỉ vì túc trực bên cô ngày đêm. Đối với Khuynh Đề cô, anh vẫn anh tuấn, lịch lãm như ngày nào, vẫn là người đàn ông cô yêu thương nhất trên đời này.

Lãnh Thế Thiên nghe được câu trả lời, hơi kinh ngạc. Sau lúc cô tỉnh dậy có nghĩa là đã sáu ngày trước? Trong sáu ngày cô đã biết được mình mất cục cung, tại sao lại không có một phản ứng nào buồn bã, hay là những ngày qua cô đang diễn mình rất vui vẻ với anh sao?

"Tại sao em lại giấu anh?" Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Khuynh Đề đang để trên má mình.

"Nếu như em nói ra, có phải anh sẽ đau lòng như bây giờ không?" Khuynh Đề gượng cười.

"...."

Lãnh Thế Thiên anh không phản bác được, chính xác như Khuynh Đề cô nói, chỉ cần nhìn thấy cô rơi nước mắt thôi, tim anh cũng thất lại đau đớn.

"Nhưng chỉ cần nghĩ thấy em chịu đau một mình thôi, đối với anh nỗi đau đó gấp trăm lần..."

"Thiên..." Khuynh Đề mở to mắt ngược nhìn Lãnh Thế Thiên, anh khẽ mỉm cười nhưng nụ cười có chua xót, ánh mắt vẫn là nét ôn nhu dành cho cô.

Trái tim của Khuynh Đề vì câu nói của Lãnh Thế Thiên anh mà đập mạnh, như một dòng nước ấm vào lòng cô. Cô có phải ích kỷ khi không chịu san sẻ cùng anh không? Nếu như cô nói sớm hơn với anh, có phải cô sẽ không để anh cứ ngủ không an tâm suốt một tuần nay, hút thuốc để giảm bớt áp lực

không?

Vậy có phải cách của cô là sai rồi đúng không? Cô chỉ muốn cho mình bình thường nhất, để anh không phải lo lắng. Cô chỉ muốn cho mình có thời gian để nguôi ngoai nỗi đau mất con, cô chỉ muốn mình phải thật mạnh mẽ mới nói cho anh biết sự thật nhưng có lẽ, tất cả là sai lầm.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đầu Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 36 : Hồi kết

Phần 1 :

Ngoài cánh cửa sổ lớn, ánh trăng tròn chiếu rọi nửa khuôn mặt của Lãnh Thế Thiên. Khuôn mặt của anh vẫn đẹp trai ngời ngời, mang theo đó một chút ưu buồn nơi đáy mắt, Khuynh Đề có thể nhìn thấy được.

Khuynh Đề cô đã không nhớ rõ, suốt những ngày bị Crystina hành hạ đánh đập, mỗi phút giây đều hiện lên khuôn mặt của Lãnh Thế Thiên. Nỗi sợ hãi mất con cũng chưa từng bằng không gặp lại anh một lần nào nữa, nên cô đã cố gắng mím môi chịu đựng những cú đánh của Crystina, mong mỗi dù chỉ là hơi thở yếu sau cùng cũng muốn được nhìn thấy anh.

Mà giờ đây, mọi sóng gió đã qua đi, dù đứa con đã mất đi, nhưng chỉ cần cô nhìn thấy được anh, cô và anh sẽ làm lại tất cả được mà, cô tin như vậy.

"Thiên, em xin lỗi... là em ích kỷ, em tham lam mà không biết được nỗi đau anh phải chịu đựng nhiều như vậy ..."

"Em là ... chỉ muốn mình mạnh mẽ hơn ... em chỉ muốn mình không phải để anh thấy mà tự trách bản thân mình..."

"Nhưng... là em đã sai..."

Những lời nói của Khuynh Đề muốn tiếp tục nhưng đã bị nụ hôn của Lãnh Thế Thiên lấp đi, cô đành phải nuốt vào lại trong lòng.

"Em không sai, chưa từng sai..."

Nụ hôn của Lãnh Thế Thiên rất dịu dàng, như một sự an ủi không nói thành lời của anh dành cho Khuynh Đề. Anh mong muốn sau này mình và cô sẽ có những đứa con xinh đẹp và nhớ lại đứa bé đã mất như một sự hoài niệm đẹp đẽ, không đau buồn nữa.

Một lúc lâu sau, anh mới rời đôi môi ngọt ngào của cô ra, giọng anh có chút khàn đi. Trong đầu anh cũng suy nghĩ đến một chuyện mà suốt thời gian dài, nó đeo bám lấy anh, không buông. Khi lúc này đây, anh cảm giác muốn nói hết cho cô nghe và hiểu, vì anh không muốn dấu diếm cô bất kỳ một việc nào cả.

"Đề, anh có một chuyện muốn nói cho em biết..."

Khuynh Đề nhìn Lãnh Thế Thiên, nhìn vào con người mang nhiều nét ưu tư cùng bất đắc dĩ từ anh "Em nghe?"

"Có lẽ, em sẽ sợ hãi anh, nhưng anh sẽ không buông em ra một lần nào nữa."

Khuynh Đề cảm giác khó chịu trong lòng, thấp thỏm chẳng yên, nhưng vẫn tò mò muốn biết là chuyện gì "Anh cứ nói đi?"

"Anh... là người trong hắc bang." Lãnh Thế Thiên có chút ngập ngừng, nhưng cố gắng nói rõ cho cô biết.

Khuynh Đề từ bất ngờ chuyển sang phì cười, nhìn đến nét mặt nghiêm trọng của Lãnh Thế Thiên làm cô cười ra tiếng, khuôn mặt chưa khô nước mắt còn đọng lại chảy trên mặt.

Khuôn mặt Lãnh Thế Thiên có chút méo mó vì Khuynh Đề cười, mà còn là cười càng ngày càng lớn nữa. Anh sợ cô tưởng anh chỉ đang nói đùa, khuôn mặt càng nghiêm nghị, nhướn đôi mày đẹp, hai bàn tay anh ôm chặt khuôn mặt cô, mặt đối mặt "Đề, anh nói thật! Anh là người trong hắc bang." Mà còn là hắc bang lớn nhất ở thành phố A này nữa.

Vì khuôn mặt Lãnh Thế Thiên càng ngày càng nghiêm trọng, Khuynh Đề mới ngưng cười, ánh mắt cô nhìn ánh mắt anh, vẫn biểu lộ nét cười, hai bàn tay cô áp lên hai bàn tay anh, ôn nhu lên tiếng "Em biết!" Em biết rất rõ là đằng khác...

"Sao em biết?" Lãnh Thế Thiên tròn mắt kinh ngạc.

"A Thành đã nói cho em biết." Thật ra, cách đây hai ngày Tần Vũ Thành có vào thăm cô, và cũng nói cho cô rõ sự lo lắng vì sợ cô biết Lãnh Thế Thiên

anh là người trong hắc bang, vì Tần Vũ Thành anh không chịu đựng được Lãnh Thế Thiên anh ngày đêm ăn không ngon, ngủ không yên vì việc đó nữa.

Mà cũng không cần Tần Vũ Thành nói, tức nhiên Khuynh Đề cô cũng biết rõ anh là người trong hắc bang, mà lại là lão đại của Lãnh Hội lớn mạnh nhất thành phố A này, mà cũng từng là chủ của cô ở kiếp trước...

Khuynh Đề cô không nghĩ Lãnh Thế Thiên anh vì sợ cô biết mình là người của hắc bang mà khiếp sợ, rồi bỏ anh đi sao? Cô nghĩ đến mặt này của anh thật đáng yêu nha.

Khuynh Đề mỉm cười, đôi mắt hí đi, lộ ra hai nụm đồng tiền chết người "Dù anh có là kẻ giết người đi chăng nữa, thì em vẫn yêu anh."

"Nên, anh là người đứng đầu của Lãnh hội gì đó thì có gì quan trọng? Không phải vẫn là người đàn ông em yêu đây sao?"

"Em chưa từng quan trọng vấn đề đó, chỉ quan trọng người yêu thương em có phải là anh hay không mà thôi..."

"Lãnh Thế Thiên, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em..."

Một lần nữa Khuynh Đề vì nụ hôn của Lãnh Thế Thiên lấp đầy, cô chỉ còn ú ớ được vài từ không rõ. Cái người đàn ông này, sao cứ đợi lúc cô đang nói mà hôn cô chứ? Cô chưa nói hết trong lòng cô cho anh biết mà....

"Khuynh Đề, anh cũng yêu em. Anh thật sự rất yêu em..."

Giọng Lãnh Thế Thiên khàn khàn, lòng anh lúc này tràn ngập hạnh phúc, vì cô không rời bỏ anh vì anh là người hắc bang, còn lại rất hiểu cho anh. Anh chỉ cần như thế thôi, quá đủ với anh rồi.

"Em cũng rất yêu anh, Thế Thiên..."

Khuynh Đề vươn vòng tay ôm lấy thân hình cao lớn của Lãnh Thế Thiên anh, mà anh cũng vươn tay ra ôm lấy cô thật chặt.

Trong đêm khuya tĩnh lặng của mùa đông sắp sang xuân, tuyết bắt lại bắt đầu rơi đầy ngoài cửa sổ.

Bốn năm sau.

Trong ngôi biệt thự khang trang của Lãnh Thế Thiên, đã đổi gam màu vàng hồng làm chủ đạo thay vì xám như trước. Xung quanh căn biệt thự cũng trồng rất nhiều hoa cát cánh và mẫu đơn xinh đẹp.

Tiếng Khuynh Đề thất thanh khắp cả trong nhà, cô đang chạy khắp xung quanh vừa rượt theo một bóng dáng nhỏ.

"Tiểu Nhạc, trả lại nhẫn cho mẹ!"

"Ha ha, con không trả." Tiểu Nhạc vừa chạy vui vẻ, vừa cầm lấy chiếc nhẫn cưới của Khuynh Đề lắc lắc.

Khuynh Đề thờ dốc vì chạy theo Tiểu Nhạc, hét lớn rằng đe "Nếu con còn không trả cho mẹ, mẹ sẽ kêu ba không mua kem cho con ăn nữa!"

Tiểu Nhạc xoay đầu lại nhưng vẫn không ngừng chạy, làm mặt quỷ với Khuynh Đề "Ple ple, Tiểu Nhạc không tin, mẹ nói dối! Ba rất thương Tiểu Nhạc, ba sẽ mua kem cho Tiểu Nhạc ăn a."

Khuynh Đề nổi máu ghen tuông, hừ Lãnh Thế Thiên anh lại cưng con hơn cả cưng cô. Cô càng chạy nhanh bàn tay vừa sắp đến cổ áo của Tiểu Nhạc cùng lúc Tiểu Nhạc đụng trúng bức tường thịt to lớn ngay cửa.

Tiểu Nhạc đau mũi, vừa xoa xoa mũi ngược nhìn bức tường thịt to lớn, đôi mắt liền trở nên sáng lóa "A, ba về, ba về."

Lãnh Thế Thiên dịu dàng, khum xuống bế Tiểu Nhạc vào lòng, ôn nhu xoa xoa mũi Tiểu Nhạc "Cho ba xin lỗi, Tiểu Nhạc có đau không?"

"Không đau, không đau." Tiểu Nhạc lắc đầu, bàn tay chìa ra chiếc nhẫn cưới của ba mẹ này giờ đang nắm chặt "Tặng ba."

Khuynh Đề ngược thấy chiếc nhẫn liền với lấy, muốn đeo vào ngón áp út tay mình, thì bị Lãnh Thế Thiên giựt lại, nắm trong tay không đưa cho cô. Trước ánh nhìn khó hiểu của Lãnh Thế Thiên, cô dùng ánh mắt vô tội nhìn anh "Là Tiểu Nhạc muốn xem, em đâu có ngờ con bé lại đem nó thành trò chơi đâu a." Nói xong cô lờm Tiểu Nhạc.

Lúc trưa từ trường trở về, Tiểu Nhạc nhìn chiếc nhẫn trên tay Khuynh Đề không chớp mắt, liền xin xỏ muốn nhìn kỹ hơn, cô cũng chẳng để ý liền tháo cho con bé xem, ai ngờ con bé cười bảo sẽ "cầu hôn ba" làm cô thót tim, liền đuổi theo lấy lại.

Hai mẹ con cứ thế đuổi rượt nhau suốt mười phút đồng hồ, cho đến khi Lãnh Thế Thiên đột ngột xuất hiện ở cửa.

Phần cuối :

"Ba, ba đồng ý làm chồng Tiểu Nhạc nhé?" Tiểu Nhạc hồ hởi nói.

Lúc sáng ở trường, bé nghe lỏm được giữa Tiểu Lạc và Tiểu Hi nói với nhau rằng, chỉ cần trao cho người mình yêu chiếc nhẫn, họ sẽ thành chồng mình và ở bên mình mãi mãi. Mà bé lại rất yêu ba, nên chỉ cần ba nhận lấy nhẫn có nghĩa ba sẽ ở bên bé mãi mãi.

Lãnh Thế Thiên và Khuynh Đề kinh ngạc. Khuynh Đề lại chạy lại ôm lấy Lãnh Thế Thiên, liếc nhìn Tiểu Nhạc "Không được, ba là chồng của mẹ."

Lãnh Thế Thiên buồn cười nhìn Khuynh Đề nổi máu ghen với cả con mình, vỗ vỗ vai cô trấn an. Dịu dàng nhìn Tiểu Nhạc "Vì sao Tiểu Nhạc muốn ba làm chồng Tiểu Nhạc?"

"Vì Tiểu Lạc ở trường bảo, chỉ cần người mình yêu đeo nhẫn mình đưa thì sẽ trở thành chồng của mình và ở bên mình suốt đời. Mà Tiểu Nhạc muốn ba suốt đời bên Tiểu Nhạc."

Bé rất thích ba nha, vừa đẹp trai, có xe hơi lại rất yêu thương bé, ở trường mỗi lần ba chở bé đi học điều rất hạnh phúc a, vì các cô xung quanh cả cô hiệu trưởng trường cũng hỏi rất nhiều về ba với bé. Còn nói với bé, ba rất lịch lãm, anh tuấn, dù không biết mấy từ đó là gì nhưng bé biết là người ta đang khen ba a.

Lãnh Thế Thiên phì cười, ánh mắt liếc qua Khuynh Đề một cái, nhìn cô lúc này mặt đã đỏ bừng, chu mỏ khó chịu.

"Không được rồi, ba đã là chồng của mẹ con mất rồi. Nhưng ba hứa sẽ ở bên Tiểu Nhạc đến suốt đời được không?" Lãnh Thế Thiên nhẹ nhàng hôn trán Tiểu Nhạc an ủi.

Khuynh Đề vì câu nói của Lãnh Thế Thiên, lòng tràn ngập áp áp và cảm động, mọi sự khó chịu này giờ đều tan biến hết. Ánh mắt trong veo của cô nhìn anh, không nói nên lời "Thiên..."

Tiểu Nhạc không biết được 'chồng' là gì, nhưng khi ba hứa ở bên bé suốt đời liền gật đầu lia lịa đồng ý. Lãnh Thế Thiên đặt bé xuống, xoa xoa đầu "Ba có mua kem cho Tiểu Nhạc, bây giờ vào bếp ăn kem với bà Vương xong rồi đi ngủ trưa nhé."

Tiểu Nhạc nghe đến kem liền mắt sáng lên, lon ton chạy vào bếp, vừa đi vừa phấn khích hát "Kem, kem của Nhạc Nhạc."

Tiếng hát dần khuất sau căn phòng chính, Lãnh Thế Thiên bế Khuynh Đề bước lên cầu thang về phòng của hai người, quên cả tháo giày.

Khuynh Đề ngại ngủ, nhưng vẫn ôm lấy cổ anh, mặc cho anh đưa về phòng.

"Thiên, sao nay anh về sớm?"

"Anh bỏ quên hồ sơ ở nhà, nên về lấy. Nhưng giờ không cần nữa." Ánh mắt Lãnh Thế Thiên tà mị nhìn Khuynh Đề, làm mặt cô ửng hồng, muốn vùng vẫy bỏ trốn nhưng anh đã kịp ôm chặt không cho cô có thể động đậy.

"Thiên, bỏ em xuống." Khuynh Đề nói nhỏ, sợ làm Tiểu Nhạc và thím Vương để ý.

"Nếu em ngoan, anh sẽ buông." Lãnh Thế Thiên bước những bước chân dài, chỉ vài hơn bảy bước chân đã tới phòng của hai người.

Khuynh Đề úy khuất mím môi, cô biết rõ ý trong lời nói của Lãnh Thế Thiên, thật sự anh đang muốn ăn cô a.

Bước vào phòng, Lãnh Thế Thiên đặt Khuynh Đề lên giường rồi mới ra khóa trái cửa. Khuynh Đề có hoảng hốt, nhưng không hiểu sao lòng lại cũng có chút mong đợi, nhất là khi anh cởi áo khoác vest rồi cả caravat, cả hai khuy nút ở cổ, lộ khuôn ngực rắn chắc rồi từng bước đến bên cô.

"Thiên, đừng." Khuynh Đề dùng sức mình đẩy anh ra.

Lãnh Thế Thiên nắm lấy hai bàn tay cô để lên trên đầu, không cho cô phản ứng. Bàn tay còn lại đang cởi từng khuy nút trên áo cô.

"Đề...anh đã nhìn nhin rất lâu rồi." Giọng Lãnh Thế Thiên khàn đặc, anh dạo này muốn cô đến phát điên rồi.

Khuynh Đề khó xử với lời nói của Lãnh Thế Thiên. Không phải cô không muốn ân ái cùng anh, nhưng từ lúc sinh Tiểu Nhạc đến bây giờ, chuyện vợ chồng không hiểu tại sao cô lại không có hứng thú nữa, nên cô chỉ còn biện pháp là lảng tránh anh mãi.

"Nhưng mà....em...em." Khuynh Đề ngại ngủ, hai má cô bây giờ đã ửng hồng.

"Không nhưng nhĩ gì cả." Lãnh Thế Thiên cắt ngang lời nói của Khuynh Đề.

Bàn tay to lớn của Lãnh Thế Thiên vi vu trên thân thể của Khuynh Đề. Đôi môi của cô cũng bị đôi môi của anh ép chặt, nụ hôn bá đạo cùng thêm khát làm Khuynh Đề run rẩy.

"Đề, sinh cho anh thêm một đứa nữa nhé?" Lãnh Thế Thiên ôn nhu hôn khắp nơi trên khuôn mặt của Khuynh Đề, từ trán, mày, mắt, mũi, má và đến môi cô.

Khuynh Đề tròn tròn mắt, muốn từ chối nhưng lại bị môi anh cưỡng lấy. Trời ạ, một Tiểu Nhạc quậy phá là cô phát mệt rồi, thêm một tiểu nhóc con nữa? A, thật đau đầu nha.

"Ừm...Thiên..." Khuynh Đề ngọ nguậy. Mà cô càng ngọ nguậy càng kích thích đến Lãnh Thế Thiên.

Đôi môi Lãnh Thế Thiên vẫn chưa rời khỏi đôi môi của Khuynh Đề, bàn tay anh đã trượt dài xuống cõi sạch đồ cô, làm cô hốt hoảng, đâm vào vai anh uất ức "Thiên, anh lại bắt nạt em."

Lãnh Thế Thiên chụp lấy hai tay cô, nhẹ nhàng đặt đến lòng ngực anh, than thở "Đề, anh chịu đựng sự lạnh nhạt của em không nổi nữa..."

Lãnh Thế Thiên anh có thể thờ ơ với tất cả, nhưng với Khuynh Đề anh lại không được. Từ lúc Tiểu Nhạc còn trong bụng anh đã bị cấm đến gần cô, đến khi cả cô sinh nở trôi qua mấy tháng, mỗi lần đụng chạm đến cô là đã bị cô hất tay ra, có lần cô còn qua phòng của Tiểu Nhạc ngủ không thèm ngủ cùng anh nữa, cho đến tận bây giờ, dù ngủ chung giường nhưng anh chỉ được ăn đậu hũ thôi đó a, sức chịu đựng của anh cũng có giới hạn mà...

"Thiên..." Khuynh Đề ngược nhìn người Lãnh Thế Thiên, cảm giác cô lúc này thật tội lỗi mà.

Lúc sinh Tiểu Nhạc rất khó khăn, cô phải đẻ mổ, đến hơn hai tuần lễ cô mới đi đứng lại bình thường được, vì sự đau đớn đó nên cô sợ hãi, không dám cho anh đến gần mình nữa.

Nhưng càng làm cô yêu anh hơn, anh vẫn chung thủy, nhẫn nhịn không than thở câu nào (cho đến hôm nay Thiên ca bộc phát á mà hihi), thời gian bốn năm không phải là ít đối với người đàn ông bị cấm dục đâu a, mà anh vẫn không đụng chạm đến nữ giới, vẫn đi làm về đúng giờ, chăm lo bé Tiểu Nhạc cùng cô.

Đến lúc cô phải bỏ qua sợ hãi, cùng anh yêu thương rồi.

Khuynh Đề nhẹ nhàng chủ động ôm cổ Lãnh Thế Thiên, kéo anh đến gần mình, trao cho anh nụ hôn ngọt ngào.

Lãnh Thế Thiên anh như được mở cò trong bụng, liền không dè chừng ôm chặt lấy cô cùng đáp trả nụ hôn.

Hai người ôm lấy nhau cùng lăn lộn trên giường, ngay sau đó là là một trận hình ảnh nóng bỏng làm người khác phải má hồng tim đập.

Một thời gian sau Khuynh Đề cô 'trúng số' thật, hôm đó theo thông lệ, mỗi thứ bảy cô sẽ cùng Lãnh Thế Thiên về Lãnh gia ăn bữa cơm gia đình. Vừa mới vào bàn, mùi cá tanh đã làm cô chịu không nổi mà muốn nôn, liền xin phép gia đình đi vào phòng vệ sinh trước sự ngạc nhiên của cả ba mẹ, chị Lãnh Thế Thiên.

Liền ba giây sau là trận ồn ào náo nhiệt khắp cả phòng, Lưu Tử Quỳnh cùng Lãnh Hạ Kiều cười ha hả, chuẩn bị tính toán số đồ cho em bé, còn Lãnh Thế Hoàng thì vỗ vỗ vai Lãnh Thế Thiên nháy mắt bảo 'con làm rất tốt'. Không phải nói Lãnh Thế Thiên mừng và phấn khởi thế nào, còn cô thì phải bắt đầu chịu những cảnh ngày một mới.

Nói ngoài miệng như vậy, thật lòng Khuynh Đề cô cũng vui mừng, cho Tiểu Nhạc có người em cũng tốt, đỡ cô đơn, mà gia đình có thêm người thì càng đông vui chứ sao.

Mà bây giờ đây cô đang nằm trong lòng Lãnh Thế Thiên, thật ấm áp. Cô cảm giác mình rất may mắn khi được sống lại một lần nữa, có được người mình yêu, có gia đình, có thêm cả hai cục cưng, chẳng còn gì hạnh phúc bằng nữa.

Khuynh Đề cô ngược nhìn Lãnh Thế Thiên đang ngủ say giấc nồng. Mỉm cười, đôi mắt yêu thương luôn dành về phía anh, nhẹ nhàng cô hôn anh một cái rồi ôm chặt lấy anh, nhắm mắt lại, miệng vẫn thì thầm một câu "Ông xã, em yêu anh."

**** HOÀN ****

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Đề Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.